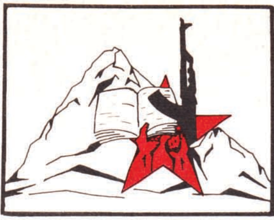

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 31 / Temmuz 1984 / 2.-DM

PKK-Avrupa Temsilciliği tarafından gazetemize ulaştırılan bildiriyi yayınlıyoruz.

DEVRİMCİ-DEMOKRATİK KAMUOYUNA

Türkiye ve Kürdistan Devrimlerine Yönelik Tasfiyeci ve Provakatif Faaliyetleri Boşa Çıkaralım!

«Devrimle karşı-devrimin boğaz boğaza savaştığı bir dönemde, provakasyon çetesine karşı alınacak tavır, güçlerin devrim karşısındaki konumunu belirler. Fakat görülen odur ki, birçok güç provakasyon çetesine karşı ya hayırhah bir tutum takınmakta, veya bilerek ya da bilmeyerek destek olmaktadırlar. Provakasyon çetesine bilerek destek olan, ona kan ve ruh veren güçlerin bu tutumlarını, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve onun öncü gücü PKK Hareketine karşı yürütülen düşmanca bir faaliyet, PKK'yi tasfiye hareketi olarak değerlendiriyor ve faşist cuntanın bu provakatörlerine destek verenleri nefretle kınıyoruz. Bu konuda bu güçlere karşı her düzeyde verilecek olan mücadeleyi meşru ve haklı görüyor, provakasyonun ezilmesindeki kararlılığımızı bir kez daha belirtiyoruz.»

(YAZISI 4. SAYFADA)

M. Hayri, Kemal ve Akif yoldaşların şehit oluşlarının 2. yıldönümünde

14 Temmuz Direnişçiliğini Yaşatalım!

(YAZISI 8. SAYFADA)

Kürdistan'da ve Parti Yaşamında Otorite ve Uyum

«PKK otoritesi ışıkları yeni yeni ülke topraklarına saçılan, çeşitli sınıf ve tabakaları yeni yeni kendine getiren geliştirici, yeni bir otoritedir. Geleceğin muazzam yaratılması, bunun yetkin bir tarzda algılanılmasından ve uygulanmasından geçer...

«... PKK otoritesi bugün, fazla örgütlenmemiş de olsa, tüm geleceği kuşatması, herkesi emir ve komutası altında toplaması, örgüt yaşamında militanlarını yönetmesi gereken en güçlü otoritedir. O halde, alt-üst ilişkilerinde muazzam bir uyumla bağlı tutulan ve nereye gidilse 'bunlar PKK'lidir' sözüne uygun davranabilen militanlar topluluğu olduğumuzu unutmuyoruz...

«... Ve yine en kesin kararlılıkla belirtiyoruz ki; bu görevlerimizi başarmada ne kendi yetersizliklerimiz ve ne de düşmanın çok çeşitli yönlerden gelen saldırı ve komploları engel oluşturabilir. Halkımızın çıkarlarını tavizsiz ve örgütlü bir direnişte görüyor, değil ihanet en küçük bir teslimiyet eğilimine bile varlık hakkı tanımayacağımızı belirtmeyi, halkımızın köleliğinden duyduğumuz korkunç utanç ve öfkenin ve onun bağımsız yaşamına duyduğumuz önü alınmaz özlemin zorunlu bir ifadesi olarak görüyoruz. Evet, açıkça belirtelim; teslimiyet ve ihanetin yolunu seçerek, halkımızı kan, vahşet, sömürü ve ağır baskılar altındaki mevcut yaşamına ebedi olarak makum etmek isteyenler, Partimiz karşısında yaşam hakkı bulamayacaklardır. İster sömürgecilerin karargahlarına, ister Avrupa emperyalizminin kanatları altına ve isterse Amerika'ya sığınsınlar; bir kez ihanetin batağına saplananlar için, kendi yaşamlarını halkımızın bağımsızlık umutlarının karartılmasında görenler için yaşam yolu kalmamıştır. Açık ki, biz, halkımıza karşı işlenen hiçbir suçu cezasız bırakmama kararlılığıyla gerekirse kıtalar ötesine ulaşır, Amerika'ya gitmesini de biliriz.

(YAZISI 12. SAYFADA)

YAŞASIN ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZ!

Halkımıza karşı işlenen hiçbir suç cezasız kalmayacaktır!

● Şırnak, İdil ve Silvan'da sömürgecilerin subay ve ajanları peşpeşe cezalandırıldılar.

YAZISI 2. SAYFADA

İstanbul Cezaevlerinde 10 Hafta Süren Direnişte
5 DEVRİMCİ ŞEHİT DÜŞTÜ

İstanbul-Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde 10 hafta süren açlık grevi ve ölüm orucu sonuçlandı. Beş devrimcinin şehit düştüğü, onlarcasının koma halinde hastahaneye kaldırıldığı Metris ve Sağmalcılar direnişinin yanısıra, Türkiye ve Kürdistan'daki bir çok cezaevinde de aynı sürece denk gelen açlık grevi ve protesto eylemleri geliştirildi.

Istanbul cezaevlerindeki son direnişte, ölüm orucuna giren 18 kişiden öldükleri bildirilen devrimcilerin isimleri şöyledir: TİKB üyesi Mehmet Fatih Öktülmüş, Dev-Sol üyeleri Abdullah Maral, Haydar Başbağ, Hasan Balcı ve Sermet Parkın.

11 Nisan günü başlatılan süresiz açlık grevine 300'ü aşkın tutuklunun katıldığı belirtilmektedir. TİKB ve Dev-Sol davaları tutuklularınca 300 kişi ile başlatılan ve 30. gününden itibaren 90 devrimci tarafından devam ettirilen açlık grevi, 45. gününde 18 devrimcinin eylemlerini ölüm orucuna çevirmeleriyle daha da boyutlandı. Direnişi kesintisiz bir biçimde ve 45. gününden itibaren ölüm orucuna dönüştürerek sürdüren devrimcilerin, koma halinde hastahaneye kaldırılmalarına rağmen, her türlü tıbbi müdahaleyi reddettikleri ve kararlı mücadelelerini ölüm pahasına sürdürdükleri alınan haberler arasındadır.

Direnişin 45. gününden itibaren ölüm orucuna giren ve koma halinde hastahaneye kaldırılan devrimci tutukluların isimleri şöyledir:

TİKB üyeleri: Mehmet Fatih Öktülmüş, Bektaş Karakaya, Aysel Zehir, Dev -Sol üyeleri: Dursun Karataş, Abdullah Maral, Haydar Başbağ, İbrahim Erdoğan, Halil Çaylı, Mürsel Göleli, Arslan Şenel Yıldırım, Zeynel Polat, Şaban Şen, N.Gülşat Aygen, Avni Turan, Arslan Tayfun Özkök, Hasan Balcı, Sermet Parkın, Özden Bilgin.

Bu ilk ölüm orucu grubuna, 6 Haziran günü 12 kişilik bir grubun daha katılımıyla, ölüm orucundaki tutukluların sayısı 30'a yükseldi. Daha önceki açlık grevi eylemini 45. gününe kadar sürdüren ve 6 Haziran'dan itibaren ölüm orucuna katılan 12 kişinin isimleri şöyledir:

Sadettin Güven, Baki Altın, A.Fazıl Ercümentözdemir, Harun Kartal, Güneş Arduç, Nürvet Çakırer, Bedirhan Yağan, Mustafa Yükseler, Bülent Pak, Süavi Ürkmezer, Hasan Akdoğan, Kazım Yıldırım.

Faşist cuntanın her türlü baskı ve çarpıtmalarına rağmen, zindanlardaki bu son direniş de gizlenemedi. Geliştirilmek istenen teslimiyet ve ihanete karşı hayatlarını ortaya koyan devrimciler, seslerinin dış kamuoyunda da yankısını bulmasını bizzat sağladılar. Ancak, 10 hafta süren böylesine anlamlı ve güçlü bir direniş, ne örgütler tarafından ve ne de dünya demokratik güçleri ve insan hakları savunucuları tarafından gerekli biçimde desteklendi. İşkence ve baskıya karşı bir eylem düzeyine indirgenmek istenen ve fakat bu düzeyde bir karşılık bile bulamayan 11 Nisan açlık grevi, faşizme karşı mücadelenin ne denli derin sorunları bünyesinde taşıdığının bir kez daha görülmesinde de dayatıcı oldu.

PKK - Mardin Grubu Davasında, 95 İdam Cezası İsteniyor!

PKK – Mardin Grubu davasında, askeri savcı 95 tutuklu için idam cezası talebinde bulundu. 135 kişi hakkında beraat talebinde bulunulan davada, diğer tutuklular için ise 3–24 yıl arasında değişen çeşitli hapis cezaları isteniyor. 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Diyarbakır 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde 1981'den beri görülmekte olan davada 916 kişi "yargılanmaktadır".

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Diyarbakır 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan PKK–Hilvan–Siverek grubu davasında ise 10 kişi tahliye edildi. Mahkemece tahliye edilen tutukluların isimleri şöyle: Mehmet Emin Aksoy, Esat Aytun, Ahmet Barlas,Ahmet Bencik, Cuma Çap, Mehmet Kander, Eyüp Karataş, Hasan Karaver, Ömer Ufak ve Ali Yayan.

Sıkıyönetim Askeri Mahkemelerinde görülmekte olan PKK davaları halen devam etmektedir. Sömürgeci faşist cuntanın, bir işkencehane ve bağımsızlıkçı ideolojinin mahkum edildiği bir alan haline getirmek istediği, ancak daha ilk anda silahların geri tepmesiyle sömürgeciliğin mahkumiyet kararının çıktığı mahkemelerde, PKK'li devrimci tutuklular, bağımsızlığın gür sesini giderek daha da yükseltiyorlar. Halen peş peşe verilmekte olan idam ve müebbet cezalarına ve cuntanın teslimiyeti teşvik için geleştirdiği ağır baskı ve kanun önergelerine rağmen, inançlarından taviz vermeyen devrimciler, mahkeme salonunu her defasında sömürgeciliğin ve ihanetin lanetlendiği bir savaş alanına dönüştürüyorlar. Gazetemize ulaşan haberlerde, özellikle son aylar içerisinde tutukluların üzerindeki baskıların daha da yoğunlaştırıldığı ve devrimci tutukluların ise bu baskılara ve geliştirilmek istenen ihanete karşı sürekli bir direniş içerisinde oldukları belirtiliyor. Şahin-Yıldırım hain çetesinin eliyle cezaevinde, bazı aileler ve salıverilen bazı tutuklular eliyle de dışarda bir ihanet şebekesi oluşturmaya çalışan sömürgecilerin, PKK' ye karşı "Genç Kemalistler" adı altında yaratmaya çalıştığı provakasyon örgütü, daha önce PKK'li devrimci tutukluların

Devamı 23. Sayfada

İÇİNDEKİLER

Aşağıdaki haberler Kürdistan'da yayınlanan ve bugüne kadar 5 sayı çıkmış olan **Dİ TEKOŞİNA SERXWEBÛN Û AZADÎYA KURDİSTAN DA PÊŞMERGE** adlı dergiden alınmıştır.

Baştarafı 1. Sayfada

Halkımıza karşı işlenen hiçbir suç cezasız kalmayacaktır!

Sömürgeci Ordunun Bir Yüzbaşısı Cezalandırıldı!

Alınan haberlere göre, Mayıs ayı sonlarında Şırnak kırsalında "Karabela" adıyla bilinen, faşist yüzbaşı boynundan vurularak cezalandırılmıştır. Faşist mesleğini tamamen Kürdistan'da icra eden ve "Karabela" lakabını Kürdistan halkına uyguladığı vahşet ve talandan alan bu yüzbaşının cezalandırılması, başta Şırnak olmak üzere geniş alanlarda halkta büyük sevinç yaratmıştır. Olaydan sonra sömürgeciler büyük bir telaş içinde kalarak, bu telaşla barbarca sağa-sola saldırmış, çok sayıda insanı rastgele tutuklayıp, işkenceden geçirmişlerdir. Ancak, bu uygulamalar, halkın tepkisini arttırmaktan başka sonuç vermemiştir. Nitekim olaydan sonra, halk "ajan ve muhbirlerden sonra sıra nihayet karakol komutanlarına geldi" diyerek sevincini gizleyememiştir.

Bilindiği gibi sömürgeciler, Kürdistan'ın kırsal alanları üzerindeki denetimlerini bölük, karakol düzeyindeki güçleriyle sağlamaktadırlar. TC'nin kırsal alandaki "siyasi, ekonomik ve sosyal vb." bütün fonksiyonları, sayılan sömürgeci ordu güçlerinde merkezileşmektedir. Devrimci mücadelenin boyutlandığı alanlarda, özellikle de 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesinden sonra, kırsaldaki TC karakollarının bu işlevi daha da artmıştır. Karakol komutanlıklarına da bizzat Genel Kurmaylık'tan MİT mensupları atanmaktadır. Dolayısıyla bunların halk üzerindeki oyunları çok daha sinsi ve katmerli olmaktadır. Karakollar, kırsal alanda zorla ve bir sürü çelişkiden yararlanarak halkı biribirine düşürmekte, çeşitli bahanelerle halkın ekonomik varlığını talan ederek, sudan nedenlerle halktan insanları tutuklayıp işkence altına almaktadırlar. Karakol komutanlarının bu uygulamalarında yararlandıkları aracılar da muhbirlerdir.

1983'le beraber örgütsel faaliyetlerimizin ülkede yoğunlaşması, TC karakollarının faaliyetlerini çeşitlendirmelerine ve daha baskıcı, bir o kadar da sinsi yöntemlere başvurmalarına yolaçmıştır. Kürdistan'da karakollar adeta bir adliye, birer cezaevi, birer işkence yeri olmuşlardır.

Bu nedenlerden dolayı, karakol ve karakol komutanlıklarına karşı halkımızın ne kadar nefret ve kinle dolduğu tahmin edilebilir. Sadece köylülük açısından değil, henüz örgütsel inşayı pekiştirme sürecinde olan faaliyetlerimiz önündeki en ciddi engellerdendir karakollar ve karakol komutanlıkları. Halkın bu denli acil talebi haline gelen karakol komutanlarının cezalandırılması, örgütsel faaliyetlerimizin hedefidir de.

Sayılan karakol (Bölük) komutanlarından "Karabela" adıyla bilinen faşist yüzbaşı, daha önce Adıyaman'da görev yaptığında, köylülüğe yaptığı işkence ile tanınmaktadır. Bu sadist yüzbaşı, Kürdistan halkına nefretini ve konumunu defalarca şöyle izah etmiştir: "Anam belirsizdir, babamı da Kürtler öldürdü, benim de ölüm çıkmayana kadar size çektireceğim, zaten bunun için görevlendirildim..." İstisnasız TC ordusunun Kürdistan'daki bütün komutanlarının konumu budur. Ve devrimci gelişmemizin devrimci şiddetle aşması gereken engellerdir.

Kürdistan halkının PKK öncülüğündeki ulusal kurtuluş eylemi, her türlü engeli aşarak, mutlaka zafere ulaşacaktır.

İdil Halkı Ulusal Direniş Günü "Newroz"u Coşkuyla Kutladı!

"AJAN FEYZO" 21 Mart gecesi 21 kurşunla cezalandırıldı...

Cuntadan bu yana özellikle ajan-muhbir ağının yoğunlaştığı yerlerin arasında İdil (Herzak) gelmektedir. Alanın geri ve parçalanmış toplumsal yapısı dolayısıyla özellikle bu alanda sömürgeciler çok sayıda gönüllü uşak bulmuşlardır. Bunlardan en önde yer alan "Feyzo" adlı muhbir, sömürgecilere uşaklıkta "kraldan çok kralcı" geçinmiştir. Rastgele insanları silahı var, devrimcilerle ilişkisi var, hududu geçti vb. nedenlerle tutuklatıp, işkenceye aldıran, sömürgecilerin Şırnak, Midyat, Eruh kırsalına yaptığı baskı operasyonlarına bizzat katılan, bu yüzden halkın baş çelişkisi haline gelen ajan Feyzo'nun ölümle cezalandırılması, geniş halk kesimlerinde coşkuyla karşılanmıştır. Son dört yıldır, "devrimciler bitti, vb." propagandalarla, halkı gerici propaganda cenderesine alan ve ajan-muhbir ve ordu gücüyle halk üzerinde baskıyı kalıcılaştırmak isteyen sömürgecilerin, PKK'nin ulusal kurtuluş örgütlenmesinden duyduğu korkuyla, sağa-sola şiddet saçmaları, ajan-muhbirleri halka musallat etmeleri, devrimcilerin azimli ilerleyişini durduramayacaktır. Devrimci propaganda ve örgütlenme faaliyetinin gelişmesinin, halkın talebi olan isabetli eylemlerle beslenmesi, halkımızın Partimiz öncülüğündeki haklı davasının zafere giden adımlarını oluşturmaktadır.

Halkımızın örgütlü-silahlı direnişi topraklarımızdan düşmanı mutlaka söküp atacaktır.

Örgütsel temele dayanan, halkın taleplerini yansıtan ulusal kurtuluşçu eylem hattımız, halka zarar veren bütün yapıları ezerek, asıl düşmana "sömürgeci güçlere" yönelerek, gelişecek, halk güçleri arasında siyasi ve askeri birliği kurup geliştirerek Ulusal Kurtuluş Zaferine mutlaka varacaktır.

Silvan'da Muhbir Fettah Ölümle Cezalandırıldı!

16 Mart 1983 gecesi Silvan'da, yıllardır sömürgecilere ajanlık yapan, Silvan Avcılar Derneği başkanı Fettah (Fethullah), ölümle cezalandırıldı. Olayı duyan Silvan halkı sevinç içinde cuntanın 4 yıldır uzantılarıyla beraber yarattığı baskı atmosferinden biraz da olsa kurtulurken, başta Silvan olmak üzere, yöredeki tüm ajan, muhbirleri de panik ve korku içinde bırakmıştır.

Silvan, bilindiği üzere Kürdistan'ın geniş yurtsever potansiyeline sahip alanlarından biridir. Tarıma elverişli geniş alanların, Kepoğlu, Yümnü Bey gibi feodal-komprador ların ve Azizoğulları gibi feodallerin elinde olması, geniş köylü yığınlarını feodallerin toprağında yarıcılıkla çalışan yoksul kitle haline getirmiştir. Kürdistan'ın tarıma elverişli diğer alanları gibi, Silvan'a da sömürgeci kapitalizmin erken girmesi, geniş yoksul köylü kitlelerini kır proleteri haline getirirken, şehirde geniş ölçüde aydın gençliğin doğmasına yolaçmıştır. Alanın geçmiş direnişçiliğinden kaynaklanan yurtseverliği, bu sınıfsal birikimle birleşince, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi için geniş bir potansiyel oluşmuştur. Sömürgeciler bir yandan alanda yerleştirilen tugaylarıyla bu potansiyeli denetlemeye çalışırken, diğer yandan da komprador laşan feodallerin halk üzerindeki baskısı katmerleşmiştir.

Kürdistan'ın çoğu yerinde olduğu gibi, Silvan'da da OY, DDKD, Kawa vb. reformist-milliyetçi gruplar aydın gençliğe nüfuz ederek bu potansiyeli, gerçek hedefine yönelmekten alıkoymaya çalışmışlardır. Nitekim, 1978-1979'da Kürdistan'ın genelinde, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin boyutlanmasına rağmen, sözkonusu güçlerin karşı çabalarından, Silvan devrimci-yurtsever potansiyeli yeterince değerlendirilememiştir. Ancak geçimini tütün işçiliğinden sağlayan geniş köylü kitleleri ve aydın gençlik, Batman, Siverek vb. yerlerde gelişen PKK öncülüğündeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile bağlar kurarak, hızla örgütlenme sürecine girmişlerdir.

12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesiyle Kürdistan genelinde olduğu gibi, Silvan yurtsever kitleleri de baskı ve işkencelerden geçmiştir. Bir yandan ekonomik pahalılık, diğer yandan tütün taban fiyatlarındaki düşüş ve feodal-kompradorların talanı, Silvan alanında ulusal ve sınıfsal çelişkiyi derinleştirmiştir. Daha 12 Eylül 1980 öncesi dağılma ve çözülme eğilimi içine giren küçük-burjuva milliyetçi örgütler, cuntayla beraber hızla erime ve her türlü soysuz davranış içine girmişlerdir. Ama yurtsever köylülük, mücadele talepleri ve arayışları iyice arttığından kurtuluşu, mücadeleyi günbegün yükselten PKK'de görmüştür. Cezaevi direnişi ve ülkeye dönüşle beraber, hızla Parti ile bağlarını sıkılaştıran Silvan aydın-gençliği, yoksul köylülüğü yoğun bir tarzda devrimci faaliyet etrafında toplanmışlardır.

Sömürgeciler şehirde askeri güçleri yanında, Fettah Hüsnü Kızıl (Dava takipçisi) ve Kemalo (Kemal Kasımoğlu) vb. ajan-muhbirleri vasıtasıyla, yurtsever çevreler üzerinde baskılarını yoğunlaştırarak, rastgele insanları tutuklayıp, işkenceden geçirerek, devrimcilere desteklerini önlemeye çalışmışlardır. Sömürgeciler ve uşaklarının bu çabaları bırakalım halkı sindirmeyi, devrimcilere desteklerini arttırmalarına ve ajan-muhbirlere yönelmelerine yolaçmıştır. Ajan Fettah'ın ölümle cezalandırılması, Silvan yurtsever halkının acil talebinin ve devrimcilere desteğinin ürünüdür. Taleplerinin değerlendirildiğini gören yurtsever çevreler bir yandan reformist küçük-burjuva grupları lanetle anarken, diğer yandan PKK'ye ve Ulusal Kurtuluş Mücadelesine olan inançları pekişmiştir.

Uludere, Batman, İdil'de ajanlara vurulan darbe gibi, Silvan'da muhbir Fettah'a vurulan darbe, halk düşmanlarının kaçınılmaz sonunu göstermektedir ve bir yandan da bütün muhbirlere uyarıdır. Düşmana uşaklık yapmaktan vazgeçmeyenler, Kürdistan ulusal direnişinin darbeleri altında ezileceklerdir.

* * *

F. Almanya Polisinin Keyfi Aramaları Kürdistanlı Çevreler ve Diğer Demokratik Kuruluşlarca Protesto Edildi!

Faaliyetlerini tamamen yasal bir çerçevede sürdüren HUNERKOM, Kürdistan İşçiler Birliği (Feyka-Kurdistan üyesi), Diyarbakır Askeri Cezaevindeki Tutuklularla Dayanışma Komitesi binaları 1, 3 ve 5 Temmuz tarihlerinde polis tarafından aranarak, binada bulunanların kimliklerinin alınması adı geçen kuruluşlar ve çeşitli çevrelerce protesto edildi. Açık bir yıldırma uygulamasıyla karşı karşıya oldukları belirten bu kuruluşların yanısıra, Latin Amerika Komitesi, MİR, FPL ve diğer bazı çevrelerle Kürdistanlı emekçiler, başta F. Almanya İçişleri Bakanı Zimmermann olmak üzere ilgili makamlara çeşitli protesto telgrafları göndererek, olay karşısında duydukları tepkilerini dile getirdiler.

Federal Almanya'nın Köln şehrinde faaliyetlerini sürdüren ve Kürdistanlı kitlelerin yoğun birer çekim merkezi olan binaları üç kez üst üste arayan polis, keyfi tutumuna hiç bir yasal gerekçe gösteremedi. Koln'de işlenen adi bir suçun failinin Kürt olması gibi, düşünen her insanı güldürecek olan bir gerekçeye sığınarak, Kürdistanlı kitlelerin kendi ülkelerinin sorunlarıyla ilgilendikleri demokratik örgütlerin basılması, F. Alman hükümetinin Kürdistanlı emekçilerin yasal ve en doğal haklarına bir tecavüzü olarak değerlendirildi. Arama sırasında binalarda bulunan emekçilerin kimlik ve adreslerinin alınması ise, bu aramalara neden başvurulduğu sorusuna yanıt olarak önem kazandırdı.

Polisin adı geçen dernek ve kuruluşlara yönelik keyfi uygulamasından kısa bir süre önce, cunta askeri şeflerinden Orgeneral Haydar Saltuk ve Türk Dışişleri Bakanı Halefoğlu peş peşe Almanya ziyaretlerinde bulunmuş ve bir dizi görüşmeler yapmışlardı. Özellikle Halefoğlu'nun görüşmelerinde, Türkiye ve Kürdistanlı sol güçler ve emekçilerin faşist cunta aleyhine faaliyet göstermeleri görüşmelerin önemli bir konusunu oluşturmuş; bu konuya ilişkin çeşitli değerlendirme ve haberler cunta basınının günlük konuları haline gelmişti. Kürdistanlı kitlelerin ulusal kurtuluş mücadelesine bu alandan katkı sağlamaları ve ülkelerindeki sömürgeci-faşist cinayetlere karşı seslerini yükseltmeleri, "bölücü akımların Almanya'daki faaliyetlerinin önlenmesi gerekir" biçimindeki ortak kararla engellenmek ve bastırılmak istenmektedir. F. Alman polisinin derneklere yönelik son uygulamaları, F. Alman hükümetinin faşist Türk cuntasıyla ortaklığının ve ulusların kurtuluş hakları ve iradelerine saldırısının açık bir kanıtı olmuştur. Hangi basit ve gülünç iddia ardına gizlenerek yapılırsa yapılsın, bu son uygulamalar, Kürdistanlı emekçilerin iradelerine yönelik açık bir saldırı olarak değerlendirilmiştir.

Kürdistanlı emekçilerin, hangi baskılarla karşı karşıya gelirlerse gelsinler, faşist sömürgeciliğin zulmü altında işkenceli bir yaşama mahkum edilen ülkelerinin kurtuluş mücadelesine bu alandan destek vermeye devam edecekleri açıktır. Hiçbir halk, bağımsız ve özgür yaşamak gibi, haklı ve önünde durulamaz istemi uğruna mücadeleden, nerede ve hangi biçimde olursa olsun alınamamıştır. Bugün Kürdistan halkı da, ülke içinde olduğu gibi, yurt dışında da kendi davasını bir hak ve vazgeçilmez bir görev olarak kendi ellerinde yükseltmeye kararlıdır. Avrupa'daki Kürdistanlı emekçilerin ulusal kurtuluş amaçlarıyla bir araya geliş ve tek bir yürek gibi hareket etmelerini, hiçbir devlet ve polis baskısının önleyemeyeceği ortadadır. Çünkü, Avrupa'daki Kürdistanlı emekçiler, bugün Kürdistan'da gelişen ve giderek boyutlanan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin etrafında halkalanmakta ve tümüyle o sahada gelişen mücadeleyle bütünleşmektedirler. Emekçilerin yurt dışındaki inançlı ve kararlı birliklerinin ana kaynağı kurutulamadıkça ve kurutulamayacağına göre, Avrupa'daki emekçilerimiz de seslerini giderek yükseltecek ve ülkelerinin bağımsızlık savaşına daha fazla güç ve destek vereceklerdir.

F. Alman hükümetinin derneklere yönelik bu uygulamaları, bunun yanında ikinci bir gerçeği bir kez daha sergilemesi açısından da önem taşımaktadır. Alman demokratik ve ilerici çevreleri, tümüyle yasal bir çerçevede faaliyet yürüten adı geçen derneklere yönelik polis baskılarının neden yapıldığı ve faşist cunta yetkilileriyle Alman makamları arasında hangi karar ve görüş birliklerine varıldığı yolunda kendi hükümetlerinden hesap sormak göreviyle karşı karşıya gelmişlerdir.

* * *

İstanbul Dev-Yol Davasında 10 İdam İsteniyor!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde açılan yeni davada, Dev-Yol üyesi oldukları iddia edilen 63 kişiden 10'u-nun idamı isteniyor. İdamı istenen devrimciler şunlar: Mehmet Cemal Çarmıklı, Vural Güngör, Kemal Özer, Mehmet Yeşiltepe, Ali Timurlenk, Metin Çarmıklı, Tarık Tazeçiçek, Sosyal Ekinci ve İsmail Kaplan. Diğer tutuklular hakkında ise, 6 aydan 15 yıla kadar değişen hapis cezaları istenmektedir.

Açılan bu yeni davayla birlikte, aynı mahkemece görülen Dev-Yol "davası"nda yargılananların sayısı 303'e, idamı istenenlerin ise 45'e yükseldi.

★

Açılan Yeni Davada THKP-C Kurtuluş Örgütü Mensubu 3 Devrimci Hakkında İdam Cezası İsteniyor!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığınca açılan yeni davada, 28 THKP-C Kurtuluş örgütü mensubundan 3'nün idamı isteniyor. Fethi Aktaş, İbrahim İnci ve Ahmet Doğan Fırtına için idam cezası istenirken, diğer tutuklular için ise 5 yıldan 15 yıla kadar değişen hapis cezaları istenmektedir.

★

Bir İdam Cezası Daha Askeri Yargıtayca Onaylandı!

8. Kolordu Komutanlığı Askeri Mahkemesi tarafından idam cezasına çarptırılan KAWA örgütü mensubu Muhlis Bozkurt hakkındaki karar, Askeri Yargıtay tarafından onaylandı!

Diğer taraftan çeşitli faşist mahkemelerce verilen 7 idam cezası kararının da "Adalet Komisyonu"nca görüşülmek üzere TBMM Başkanlığı'na gönderildiği bildiriliyor. Siyasi görüşlerinden dolayı idam cezası verilen kişilerin isimleri şöyle: Abdülkadir Konuk, Şehzade Kaygusuz, Osman Yılmaz, Muhsin Kaya, Mustafa Gülnar, Kenan Doğan ve Mustafa Özdemir.

★

Dev-Yol üyesi olmakla suçlanıyorlar!

Antalya Ve Çevresinde Yapılan Operasyonlarda 30 Kişi Yakalandı!

22 Mayıs-22 Haziran günleri arasında Antalya ve ilçelerinde yapılan seri operasyonlar sonucu faşist kolluk kuvvetlerince 30 kişi yakalanarak gözaltına alındı. Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığınca yapılan açıklamalarda yakalananların Dev-Yol üyeleri oldukları iddia ediliyor.

★

İstanbul-Çayan Sempatizanları "Davası"nda 12 Kişinin İdamı İsteniyor!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesince görülmekte olan Çayan Sempatizanları "davası"nda; Erdoğan Tatlav, Hasan Yavuzkara, Tuncer Sarptunalı, Filiz Öğretmen, Zekeriya Çelik, Emir Ali Dizi, Osman Nuri Terzioğlu, Sahin Boy, Selami Topal, Erdoğan Dirik, Sami Erdal ve Fehmi Akten isimli 12 devrimci hakkında idam cezası isteniyor.

33 kişilik "dava"da "yargılanan" diğer devrimciler hakkında da 5 ile 15 yıl arasında değişen ağır hapis cezaları talep ediliyor.

★

Aydınlar Bildirisini İmzalayanlardan 45 Kişi Hakkında Dava Açıldı!

28 Mayıs 1984 günü Cumhurbaşkanlığı ve TBMM Başkanlığı'na verilen "Aydınların demokratik düzene ilişkin gözlem ve istemleri" başlıklı bildiriye imza atan 45 kişi hakkında Ankara Sıkıyönetim Komutanlığınca 3 aydan 6 aya kadar hapis istemiyle dava açıldı.

1260 imzalı dilekçede isimleri bulunan 45 kişi, aralarında Aziz Nesin, Uğur Mumcu, Yalçın Küçük ve İlhan Selçuk'un da bulunduğu yazarlar gazeteciler, öğretim üyeleri ve avukatlardan oluşuyor. Ayrıca aynı bildiriye imza atan 11 kişi hakkında da ek iddianame hazırlandığı ve bunlarla birlikte haklarında dava açılanların sayısının 56'yı bulacağı bildiriliyor.

★ ★ ★

Yapılanlar Halka Karşı Açılmış Bir Savaşın Provalarıdır!

Özellikle 12 Eylül faşist cuntasından sonra Kars halkı üzerindeki baskı, tutuklama, işkence, tehdit, zorla para alma vb. baskı yöntemlerini artıran faşist Türk sömürgecileri, İlkbaharla birlikte bu uygulamalarını daha çok Iğdır ve Aralık yöresinde yoğunlaştırarak sürdürdüler.

Daha önce de silah toplama adı altında Kağızman, Turluca, Digor, Selim ve Göle yöresinde yapılan bu baskı ve sindirme yöntemleri sonucu bir çok insanın ölümüne ve sakat kalmasına neden olunmuş, yine bir çok insanımız da işkence tezgahlarından geçirildikten sonra sudan bahanelerle tutuklanmıştı. Mart 1984'le birlikte operasyonlarını Iğdır-Aralık yöresine kaydıran sömürgeci güçler, uygulamalarını özellikle bu ilçelere bağlı X..., Y..., Z..., W..., M..., Q..., S..., Ş..., İ..., I..., G..., A... vd. bazı köyler üzerinde yoğunlaştırdılar.

Yöredeki bu uygulamalarını yüzlerce asker ve polisle Şubat sonlarında girdikleri X... köyü ile başlatan ve 1 hafta süre ile köyü işgal altında tutan sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından bu köy halkı kadın-erkek, yaşlı-genç, büyük-küçük ayırımı yapılmadan köy meydanına toplatılmıştır. "Köyümüzde silah yoktur" diyen köy muhtarı ve diğer bir kaç köylü köy meydanında tüm köylülerin gözleri önünde çırılçıplak soyundurularak, çeşitli yerlerine cop ve sopalarla vurulmuş, vücudun muhtelif organlarından elektrik verilmiştir. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi bizzat Yüzbaşı tarafından kendilerine adi küfür ve davranışlarda bulunulmuş, insanlık onur ve haysiyetleriyle oynanmıştır. İstedikleri bilgileri buna rağmen alamayan gözü dönmüş sadistler, bu kez de çırılçıplak bir vaziyette bu insanları gün boyu soğuk havada bekletmiştir. Yine umduklarını bulamayınca bu kez de tüm kinleriyle köy halkını çoluk-çocuk demeden iki gün yiyecek, içecek, tuvalet vb. ihtiyaçlarından men etmek suretiyle cezalandırmışlardır. Çeşitli doğal ihtiyaçlarından menedilen bu insanların çoğu fenalık geçirmiştir.

Daha sonra aynı yöntemle Mayıs sonlarına kadar aralıksız olarak bu melanetlerine yöredeki diğer köylerde de devam eden gözü dönmüş cellatlar, bu köylerden de bir çok insanı yanlarında getirdikleri işkence tezgahlarından geçirmiş, halkın namusu ve onuru ile oynayarak aşağılık küfür, hakaret vb'inde bulunmuşlardır.

Bir çok insanın çeşitli yerlerinden sakat kalmasına, bir çoklarının insanlık onurunun rencide edilmesine, bir kısmının da tutuklanarak hapse atılmasına neden olan ve yöre halkı tarafından nefretle karşılanan faşist Türk sömürgecilerinin bu uygulamaları bir daha göstermiştir ki, bunlar silah toplama operasyonları falan değil, düpedüz bir halka karşı açılmış savaş ve katliam provalarıdır. Bunlarla amaçlanan şey; halkımızı bu ve buna benzer korkutma, yıldırma ve pasifize etme yöntemleri ile gelişmekte olan ulusal kurtuluş mücadelesinden uzak tutmaktır.

● Hiçbir Baskı ve Zorbalık, Halkımızın Mücadele Azmini Sindiremez!
● Kahrolsun Sömürgeci Faşist Türk Devleti!
● Yaşasın Şanlı Önderimiz PKK!

7.6.1984
Kars yöresinden bir PKK sempatizanı

HALEFOĞLU'NUN GEZİLERİ VE DIŞ TEMASLAR CUNTAYI KURTARACAK MI?

Vahit Halefoğlu Genscher ile...

Son haftalar içinde Türkiye, yoğunlaşan diplomatik gezi ve ziyaretler yaşadı. Bu gelişmeler şahsında, TC'nin dış destekleri, görüş ve davranış birliği içinde olduğu devletler ve emperyalizmin bölgeye (Ortadoğu'ya) yönelik emelleri daha net olarak açığa çıktı. Tüm bu gelişmeler de, Türk Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu'nun temas ve ziyaretlerinde somutluk kazandı.

NATO toplantıları, Almanya, İtalya ziyaretleri ile başlayan bu geziler, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden üst düzey temsilcilerinin Türkiye'ye gelmesi ile devam etmektedir. Görünüşte bazı nedenler ileri sürülse de, hemen hepsinin özelde Türkiye ve Kürdistan halklarına, geneldeyse Ortadoğu halklarına karşı girişilen ve girişilecek olan karşı-devrim planlarının geliştirildiği toplantılar olduğu açıktır. Tüm görüşmelerin "terörizm" etrafında döndürülmesi ve "terörizm"e karşı işbirliğine çağrıları kapsaması, bunun böyle olduğunu göstermektedir.

Faşist cunta, Ortadoğu'da emperyalizmin yüklediği rolünü yerine getirmekte bir bütün olarak karşı-devrimin desteğini almak; böylece de rolünü daha rahat oynamak istemektedir. Geçmişte olduğu gibi, günümüzde de benzer taktikleri uygulamaktadır. Osmanlıların ve M. Kemal'in halkların mücadelesini boğmak için geliştirdiği ilişkileri, TC, bu dönemde yeniden yaşamak istemektedir. Böyle bir ilişkiye TC'nin olduğu kadar, Avrupa emperyalistlerinin de ihtiyacı olduğu açıktır. Parlamenterlerin Avrupa Konseyi'ne alınması, Türkiye'nin Konsey'den çıkarılmaması buraya dayanmaktadır.

Osmanlıların varlığını uzun süre devam ettirmesinin bir nedeninin de emperyalistler arasındaki karşılıklı çıkar çatışması olduğu bilinmektedir. Yine, M. Kemal de, I. Dünya Savaşı sonrası koşulları iyi değerlendirerek TC'yi kurabilmiştir. Bugün de Evren cuntası, dışarda geliştirdiği benzer ilişkilerle, bu dönemi içerde ve dışarda kendi lehine yarattığı sonuçlarla atlatmak istemektedir.

Almanya ve İtalya'yla tarihi olarak da yakınlaşma içinde oldukları gözönüne getirilirse, bugün de bunlarla ilişkilerini geliştirmek istemesi garipsenecek bir tavır değildir. Yine geçmişte bu her iki ülkenin de koyu bir faşizm altında yaşadıkları da hatırlanırsa, bugünkü yakınlaşmanın tarihi kökleri daha da açığa çıkmaktadır.

Mayıs ayı içerisinde yapılan NATO Dışişleri Bakanları toplantısında Halefoğlu'nun "yıldızı" parlamaya başladı. Nitekim yapılan değerlendirmelerde, NATO tarihinde ilk kez bir Türk Dışişleri Bakanının çeşitli konularda bu kadar doyurucu bilgi verdiği ifade edilmektedir. Böylece bu güçler, Türkiye'nin NATO açısından taşıdığı önemi daha iyi kavradıklarını belirtmektedirler. Görülen odur ki, Halefoğlu şahsında gerçekleştirilmek istenen, Türkiye'nin rolünü oynamasına daha fazla destek bulmasıdır. Verilen bu desteğin sadece KUKH ve Türkiye devrimci-demokratik hareketine yönelik olmadığı, bir bütün olarak başta SSCB olmak üzere tüm sosyalist ülkelere ve Ortadoğu devrimci hareketlerine yönelik olduğu açıktır.

NATO çevreleri, değişik biçimlerde yaptıkları açıklamalarda, "Doğu Bloku hakkında bu derece ayrıntılı bir bilgiye sahip olan bir Dışişleri Bakanı vasıtası ile Türkiye'nin NATO içindeki rolünü daha iyi oynayabileceğini" belirtmektedirler. Bu durum da göstermektedir ki, TC, sosyalizmin bağrına bir hançer olarak dikilmek istenmekte ve özellikle de bu dönemde gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. Türkiye-Yunanistan meselesinden dolayı, NATO içerisinde bazı çatlaklar ortaya çıktıysa da; son gelişmeler çerçevesinde yapılan değerlendirmelerde ortaya çıkan durum, bu çatlakların giderilmeye çalışıldığı ve tüm üyelerin bu konuda Türkiye'ye destek verme durumunda olduklarıdır.

Almanya, tarihsel yakınlaşmasından da yararlanarak, NATO içerisinde Türkiye masası şefliğini yapmakta, planlar daha çok bu devlet eliyle uygulanmaktadır. İttihat ve Terakki döneminde, Almanya devletinin Osmanlılar ile geliştirdiği işbirliği bilinmektedir. Koşullar bir 20 yy. başları kadar olmasa da, yine de her iki gücün birlikte hareket etmelerini sağlamaktadır. Almanya, Türkiye ayağına basarak, bölgeye el atmak isterken, cunta da bu ilişkiyle muhalefet güçleri ve KUKH karşısında güçlenmeye çalışmakta ve bölgeye yönelik amaçlarını gerçekleştirmede bir dayanak olarak görmektedir. Bu noktada, kesin bir işbirliğinin olduğu açıktır. Alman ordu komutanlarının Türkiye'ye ziyaretleri, Van'da ve çeşitli alanlarda yaptıkları incelemeler Moltke'nin tarihi misyonunun tekrar edilmeye çalışıldığını göstermektedir. Daha önceki bir yazımızda da yine bu konuya çeşitli yönleriyle değinmiş, özellikle de Van'ın merkez seçilerek saldırıların yoğunlaştırılmak istendiğini belirtmiştik. Bu yönlü girişimlerin son aylarda daha da arttırılarak yoğunlaştırıldığına tanık olmaktayız.

Alman üst düzey yetkililerinin ziyaretine, Türkiye, Kara Kuvvetleri Komutanı Haydar Saltık ve Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu'nun gezisi ile karşılık verdi. Bu gezilerin de, bu çerçevede gerçekleştirildiği biliniyor. Fakat, bu gezilerin bir diğer yönüne de değinmek istiyoruz.

12 Eylül sonrasında Avrupa ülkelerinde en yoğun siyasi iltica akınının olduğu ülkelerin başında Almanya gelmektedir. Yoğun bir işçi kitlesinin de bulunduğu bir alan olması ve bunların KUKH ve TDDH'den etkilenme durumunun varlığı, faşist cuntanın eleyhine bir durum arzetmektedir. Bu alanda cuntaya karşı geliştirilen eylemler, gösteriler aleyhinde yoğun bir tepkinin oluşmasına yolaçmaktadır. Bu durumun öteden beri cuntayı rahatsız ettiği bilinmektedir.

Alman devleti ile cuntanın bu konuda çeşitli dönemlerde yaptığı anlaşmaları olsa da, bir bütün olarak bu konuda planlarını uygulamaya geçirememişlerdir. Gerek kamuoyundan gelen tepkiden olsun, gerekse Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçilerin aleyhte muhalefetlerinden dolayı olsun, bunu bütünüyle uygulamaları mümkün olmamıştır.

KUKH yeni bir döneme girerken, cunta diğer alanlarda olduğu gibi, böylesi bir alanda da saldırılarına hız vererek, mücadeleyi ezmeye çalışmaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelesini böylesi bir dış destekten yoksun bırakarak, olanaklarını daraltmak istemektedir. Halefoğlu-Genscher görüşmesinde ele alınan önemli konulardan biri de budur.

Halefoğlu, Almanya'da yoğunlaştırılan Türkiye aleyhtarı faaliyetlere izin verilmemesini belirtirken, şimdiye kadar anlaştıkları noktaların kesinlikle uygulanmasını istemektedir. Böyle bir istemin yadırganacak bir tarafı yok, zaten cunta eskiden beri böyle bir şeyi isteyip durmaktaydı. Bu noktada değişen durum; Alman hükümetinin, cuntaya saldırılarında yardımcı olacağı ve hatta işbirliği içinde çalışacağını açıktan belirtmesidir. Alman hükümeti, şimdiye kadar çeşitli nedenlerden dolayı engelleyemediği devrimcilerin, özellikle de KUKH'nin faaliyetlerini engellemeye yöneleceğini göstermektedir. Halefoğlu-Genscher görüşmesinin ardından, bu yönlü bazı girişimlere tanık olunması, bunun böyle olacağının şimdiden işaretini vermektedir.

Halefoğlu'nun diğer önemli bir dış temasını da İtalya gezisi oluşturmaktadır. İtalya hükümetinin çeşitli yetkilileriyle yaptığı görüşmelerin yanısıra, Papa'yla da görüşerek bazı sonuçlara ulaşmak isteyen Halefoğlu'nun, gerek İtalya hükümet yetkilileriyle ve gerekse Papa'yla yaptığı görüşmelerde, ağırlıklı olarak "terörizm" üzerinde duruldu. Faşist cunta, geçmişten bu yana "terörizm" olarak lanse ettiği KUKH ve TDDH'ne karşı bu yönlü girişimlerde bulunmuştur. Yine bu konuda emperyalistlerin, kendi aralarında düzenledikleri çeşitli toplantılarla "terörizm" konusunu tartıştıkları ve bu konuda ortak hareketlilik oluşturdukları bilinmektedir. "Terörizm" diye kastedilen olayın kendisinin ulusal kurtuluş ve devrimci hareketler olduğu yabancı olduğumuz bir konuyu oluşturmamaktadır.

İtalya hükümeti ile "terörizm" dedikleri KUKH ve TDDH'ne karşı her konuda işbirliğinde ortak görüşbirliğine varan cunta, geçmişinde Ortadoğu'ya haçlı seferlerinin düzenlenmesinde başrolü oynayan Papa'nın vesayetini de almayı ihmal etmedi. Ortaçağda feodal krallıkların çıkarları doğrultusunda hareket eden ve bizzat kendisi de bir feodal durumunda olan Papa, şimdi de emperyalizmin çıkarları doğrultusunda her alana koşturmakta, devrimci gelişmelere ve UKH'lerine karşı haçlı seferlerine girişmektedir.

Doğu'da "İslam Birliği" kisvesi altında saldırılarını geliştiren TC, böylece Batı'da Papa'nın desteğini de alarak daha rahat oynaması için, kendisince elverişli zemin yaratmak istemiştir.

Bu süreçte ortaya çıkan diğer bir önemli gelişme de, İspanya Savunma Bakanı'nın Türkiye ziyareti ve yaptığı açıklamalardır. Geçtiğimiz haftalarda Türkiye'ye gelen İspanya Savunma Bakanı "Türkiye'nin Batı için son derece önemli bir konumda olduğunu" belirterek "güçlendirilmesi Batı'nın çıkarlarınadır" dedi. Ayrıca yaptığı açıklamalarında "terörizm"e karşı mücadelede "uluslararası işbirliğine hazır olduklarını" ifade etti.

Son yakınlaşma ve ziyaretlerden de ortaya çıktığı gibi, Batılı emperyalistler ve TC, "terörizm" olarak lanse ettikleri UKH'ne karşı ortak hareket birliğini oluşturmaya çalışmaktadırlar. Bu konuda aralarında düşünce farklılığı olmadığı ve hareket birliğini sağladıkları açık bir gerçektir.

Özellikle içerisine girilen bu dönemde bu karşılıklı temasların yoğunlaşması, bölgedeki gelişmelerin olduğu kadar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin katettiği gelişmelerin de bir sonucudur. Cunta, bir türlü yoketmeye muvaffak olamadığı KUKH ve onun öncü gücü PKK'ye içerde ve dışarda saldırılarını yoğunlaştırarak, sonuca gitmeye çalışmaktadır. Diğer bir çok saldırı ve oyunlarının yanısıra bunların da etkisiz kalacağı ve başarı sağlayamayacağı açıktır.

★ ★ ★

DEVRİMCİ-DEMOKRATİK KAMUOYUNA!

Türkiye ve Kürdistan Devrimlerine Yönelik Tasfiyeci ve Provakatif Faaliyetleri Boşa Çıkaralım!

Avrupa'daki Türkiye ve Kürdistanlı emekçiler ve Avrupa kamuoyu bir süreden beri, KUKH ve önder gücü Partimizin adı etrafında yaşanan gelişmelere tanık olmaktadır. Bir alçak provakatörün, bir bağımsızlık savaşçısı tarafından cezalandırılması ardından, çeşitli güçlerin içine girdikleri veya daha da belirginlik kazanan devrim olgusu karşısındaki tutum ve yönelimleri, karşı-devrimin saldırıları ve alınması gereken tutum konusunda görüşlerimizi bir kez daha belirtmeyi gerekli hale getirmiştir.

Son gelişmeler, her ne kadar bir olay etrafında şekilleniyor görüntüsü verilmek istense de, bugüne has bir durum olmayıp, geçmişe uzanan kökleri vardır. Geçmişi 60 yıl ötesine uzanan Türkiye sosyalist hareketi, bugün daha üst boyutlarda yaşanan karşı-devrimin çok çeşitli biçimlerdeki saldırılarına yabancı değildir. Eğer bu 60 yıllık tarih, gerçekten ciddi bir biçimde incelenirse, bugünün yaşanan olaylarını değerlendirmede çekilen zorluklar önemli oranda ortadan kalkacaktır. Ve o zaman, çok daha rahat görülecektir ki, devrimci güçler, eğer bu isimlerinin gerçek sahibi iseler, devrim olgusuna çok daha ciddi yaklaşmak, dostla düşmanı birbirinden iyi ayırd etmek, hedefleri şaşırmamak, sömürgeci Türk burjuvazisinin azgın halk düşmanı ve komplocu karakterini bilerek hareket etmek zorundadırlar.

Partimiz, bugün önemli gelişmelerin eşiğindedir. Bu gelişmeler, Partimizin büyümesi ve güçlenmesinin ürünüdür. Partimiz, 12 Eylül askeri faşist cuntası ardından hızla sürdürdüğü hazırlıklarını, bugün ülke sathında ete-kemiğe büründürme durumundadır. Mücadelemiz yeni bir döneme girmiştir. Ortadoğu'nun mevcut ortamında yaşanan bu gelişmeler, şüphesiz tüm dünya güçlerinin de yakından izlediği gelişmelerdir. Türk sömürgecileri ve emperyalist güçler, Partimiz önderliğinde yaşanan bu gelişmeler, yani bir halk savaşı sürecinin başlaması karşısında tutumlarını çoktan belirlemişlerdir. Onların tutumu, her ne biçimde olursa olsun, ama mutlaka imhadır. Ve açık ki, karşı-devrim cephesinin bu tavrı, günümüzde alınmış bir tutum da olmayıp, bağımsızlıkçı hareketin ilk düşünce filizleri biçiminde ortaya çıkmaya başladığı yıllara dayanmaktadır.

PKK Hareketi, emperyalist sistemin dünya çapında ağır bir bunalım yaşadığı, gelişen ulusal kurtuluş hareketlerinin emperyalizmi dört cepheden sıkıştırdıkları, sosyalist sistemin derinliğine ve genişliğine bir gelişme gösterdiği; ve Türkiye devrimci-demokratik hareketinde önemli kabarmaların yaşandığı 1970'li yılların başlarında şekillenmeye başladı. Bu devrimci çekirdeğin doğuşu, Kürdistan'ı çağla tanıştıran ilk adım oldu.

PKK Hareketi, Marksizm-Leninizm gibi çağın tek devrimci ideolojisine sarılarak, onun kılavuzluğunda gelişti. Bu silahtan ve Kürdistan halkından aldığı güçle, nicelik itibariyle en zayıf olduğu yıllarda bile, çok çeşitli yönlerden gelen saldırıları bertaraf etmesini bildi ve bu temelde güçlendi. Dayandığı tek güç, halkımızın engin devrimci potansiyeli oldu. Ve nitekim bu kaynak, onu en yoğun saldırılar karşısında bile bağrında besleyip-güç verdi.

Marksizm-Leninizmin klavuzluğunda köle Kürdistan halkının kaderine yapılan bu müdahale, sömürgeciliğin kaderinin de belirlenmesiydi. Bu gerçekten hareket eden sömürgeciler, bu nedenle, daha ideolojik şekillenmenin yaşandığı yıllarda saldırıya geçtiler. Ajan ve muhbirlerini daha bu yıllarda harekete geçirerek, çekirdeğin sağlıklı açılımını önlemek istediler. Bunda başarılı olamayacaklarını anladıkları noktada ise, açık saldırıları gündeme getirmekten geri durmadılar. Grup hareketinin ülkeye doğru ilk adımları atışı ve Kürdistan gençliği ve halkına düşüncelerin taşırılması, sömürgeciler için cinayetlerini geliştirmelerine yeterli bir nedendi. 1977'de Haki KARER'in katledilişi en sinsi hesaplarla dahi doğuşu önlenemeyen devrimci çekirdeğin imhasına yönelik kararın uygulanması oldu.

Ancak, Hareketimiz, sömürgeci devletin zor'unu daha ilk anda yanı başında görmesine rağmen, gücünün ve olanaklarının azlığına aldırmaksızın ve hem de kararlılığı artırarak, bağımsızlıkçı düşünceleri kitlelere maletmesini bildi. Bu doğrultuda en küçük bir kararsızlık ve cesaret yoksunluğuna düşmedi. Gerektiğinde halkımızın bağımsızlık talebi gibi soylu bir dava uğruna tümden imhayı bile göze alarak, en inanılmaz koşullarda en inanılmaz gelişmelerin yaratıcısı oldu.

Sömürgeci burjuvazi, bir yandan açık imha saldırılarını yoğunlaştırır ve bunun için feodal-kompradorlar başta olmak üzere çeşitli güçleri harekete geçirirken, öte yandan bizzat kendisinin yaratmış olduğu ulusal-toplumsal yapının zayıflıklarına yüklendi. Aşiretçilik, mezhepçilik, bölgecilik ve aileciliği özelikle kışkırtarak ve hatta çatışmalar yaratarak gelişmeyi bir de bu yönden önlemeye çalıştı. Ve hatta, bu sinsi faaliyetlerini gelişme halindeki Hareketimiz içine de yansıtmak istedi. 1977'de Haki KARER'in katledilmesine yeni katliam halkaları eklediği bu süreçte, Tekoşin adı altında bir ajan örgüt oluşturarak, bu örgüt eliyle Hareketimiz içinde çok sinsice komplolara giriști. Doğrudan yönlendirdiği ajanları eliyle Hareket içindeki unsurların zayıflıklarına hitap ederek ve en akıl almaz iftiralar temelinde yıkıcı ve bozguncu faaliyete hız verdi. Bunlar vasıtasıyla Hareketin önde gelen kadrolarına karşı komplo planları geliştirildi ve kadrolaşma süreci, önde gelen kadroların imhası ve bozguncu çabalarla kesilmek istendi.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı geliştirilen bu alçakça saldırılar ve saldırı planları, Hareketin önderleri tarafından boşa çıkarılarak, çetenin ele başılığını yapanlar, bir halkın kaderiyle oynamanın kaçınılmaz sonucuna katlanmak zorunda kaldılar. Bu oluşumun kime dayandığı ve neyi hedeflediği, Tekoşin adına ortaya çıkarak Harekete karşı saldırıya geçen unsurların daha sonraki faaliyetlerinde çok daha bariz biçimde görüldü. Bunlardan tek bir kişinin adı ve faaliyetlerini belirtmek bile, bunu göstermek için yeterlidir. Evet bu ajan çetesinden Cemal Uçar, daha önceki saldırgan-bozguncu faaliyetlerinin yanı sıra, cezaevinde işkenceci polis sıfatıyla yoldaşlarımızın karşısına çıkmış ve bizzat işkence yapmıştır. Halen de bu azgın işkencecilik görevini büyük bir histeriyle sürdürmektedir.

Devrimci Hareketimizin hızla kitleselleştiği, partileşme sürecinin yaşandığı bir dönemde, Tekoşin ve provakasyonlarının gündeme gelmesi tesadüfü bir olay değildi. Devrimci Hareketin, gelişmeleri kucaklayarak-yön verecek örgütlü bir güce dönüşümü engellenmek isteniyordu. Bunun en geçerli yolu ise, Hareketin itici-öncü güçlerine yönelmek, şaibeler yaratmak ve mümkünse imha etmekti. Tüm bu yollar, bu çetenin eliyle denendi. Fakat sonuç, sömürgeciler ve piyonları açısından tam bir fiyasko olmanın ötesine geçmedi. Hareketimiz içindeki kadrolar ve etrafındaki kitleler önderliğe daha sıkı sarılarak, mücadelenin daha ileri adımlar atması için tüm güçlerini ortaya koydular ve gerektiğinde bu uğurda hayatlarını vermekten çekinmediler.

Düşman saldırılarının alabildiğine yoğunluk kazandığı bu dönemde, devrimci hareketimiz en hızlı gelişmesini yaşamışsa, bunun en önemli nedeni, devrimci kadrolar ve kitlelerin önderlik etrafındaki bu sıkı kenetlenişidir. Nitekim Hareketimiz, 1978-1979 yıllarında politik gelişiminin zirvesine ulaştı. Partinin ilanı işçi sınıfı, aydın gençlik ve yoksul köylülük, yani bir bütün olarak halk kitlelerince coşkuyla karşılandı.

Parti örgütlenmesinin ete-kemiğe büründürülmeye çalışıldığı 1979 yılında, sömürgeciler, her türlü cinayet, komplo ve hatta kitle katliamlarına varan saldırılarına rağmen gelişmeyi önleyememiş olmanın telaş ve öfkesiyle bir kez daha ve fakat bu kez daha geniş çaplı bir saldırıya geçtiler. Henüz yeni yeni oluşmakta olan Parti örgütlerine yönelerek, geniş çaplı tutuklamalarla gelişimi bu noktada kesmek ve dağıtma planını uygulamaya geçirdiler. Elazığ tutuklamalarıyla uygulamaya başladıkları bu planlarında, en başta gerçekleştirmek istedikleri şey, dışarıda başaramadıkları hareketi içten tasfiyeyi cezaevlerinde başarmak ve tutuklanmaları hareketi dağıtmanın bir aracı olarak kullanmaktı.

Elazığ tutuklanmaları sırasında yakalanan Şahin Dönmez alçağının daha polis eline düşer düşmez içine girdiği ihaneti düşman bu amaçlarına varmada ilk adım olarak ele aldı. Şahin alçağının ihaneti etrafında, ele geçen diğer militan ve sempatizanlar da hareketin ve halkın karşısında bir konuma getirilmeye çalışıldılar. Bu işin örgütleyiciliğini bizzat üstlenen Şahin alçağı, önderlere halka ve devrime inançsızlık aşılayarak direnişin gelişmesini önleme ve tasfiye hareketinin geliştirilmesinde en aktif biçimde çalıştı. Ama, bu sadece cezaevleriyle de sınırlı değildi. Elazığ cezaevi ihanetin boy attığı ve bağımsızlıkçı militan direnişe karşı savaş açılan bir alan haline getirilmeye çalışılırken, bunun dış uzantıları da daha o anda oluşturulmaya çalışıldı.

Elazığ cezaevi, 1979 baharından başlayarak ihanetin örgütlendirilmeye çalışıldığı bir alan haline getirilmek istenmişti. Ancak, PKK'li militanlar, Partinin direnişçi ideoloji ve politikasına sıkıca sarılarak ihaneti yırtmaya çalıştılar ve hayatları pahasına direnişi yükselttiler. Şahin alçağı eliyle de planlarının başarılı olamadığını gören sömürgeciler, bir diğer yöntemlerini hemen devreye sokarak, cezaevindeki faşistler eliyle katliam girişiminde bulundular. Ihanete karşı direnişi yükseltmenin kararlı bir neferi olan Aytekin Tuğluk yoldaş, bu katliamın ilk hedefi oldu. Onlarca devrimci tutuklunun da yaralandığı katliam girişimi, sömürgecilerin ikili politikasının hayata geçirilişiydi. Fakat, gerek içten ihaneti geliştirme ve gerekse doğrudan fiziki imha uygulamaları, cezaevinde Şahin alçağın ve sömürgeci politikayı ayakta tutmaya yetmedi. Devrimci tutuklulardan tümüyle tecrit olan Şahin haini, efendilerinin kucağında olmasına rağmen, ayrıca hayatının güvence altına alınması için başvuruda bulunmak zorunda kaldı. Şahin haini, inançlarından başka hiç bir silahları olmayan ve düşman elinde esir tutulan devrimcilerin kendisini çıplak elleriyle boğacaklarını çok iyi bilmekteydi.

Parti Hareketimiz için, yaşanan bu süreç son derece hayatiydi. Hareketimiz dev bir kitle gücüne ulaşmış, ama aynı zamanda da her yönden gelen saldırılar alabildiğine yoğunluk kazanmıştı. Sosyal-şoven hareketlerle, ilkel-milliyetçiliğin ve küçük-burjuva reformizminin de oluşturdukları çeşitli birlikler altında saldırıların yoğunlaştırıldıkları bu süreçte, Hareketin korunması en temel sorun durumundaydı. Örgüt sorununun çözümlenmesini, tüm saldırıları göğüslemenin en temel şartı olarak gören Partimiz, 1979'dan başlayarak kadroları başka alanlara çekme ve burada güçlü bir eğitim ve hazırlık sürecinden geçirme taktiğini uygulamaya başladı.

12 Eylül 1980'de askeri faşist cuntanın iktidara getirilişi, gerçekte yaşanan bir savaşın açıktan ilan edilmesinden öte fazla bir anlam taşımıyordu. Sömürgeciler, bütün ordu güçlerini zaten Kürdistan'ın dört bir tarafında harekete geçirmiş, uşakları feodal-komprador güçleri ve ajan-muhbirlerini Harekete karşı saldırtmış, cezaevlerinde işkence ve zulüm altında geçmişin karanlık ihanetini örgütleme faaliyetine girişmiş, dışarıda ordularıyla imha uygulamasını geliştirmeye hız vermişlerdi. Elbette ki, 12 Eylül bunu daha da hızlandırdı.

12 Eylül öncesi ve sonrasında düşman eline geçen devrimciler, Diyarbakır merkez seçilerek, belirli cezaevlerinde toparlandılar. Sömürgeciler, PKK-MK üyelerinin de tutuklu bulunduğu cezaevini, Hareketin kesin olarak imha edildiği bir alan haline getirmek için, şiddet ve provakasyonlarını her geçen gün daha da artırdılar.

12 Eylül sonrası, düşmanın Hareketimize yönelik alçakça komplolarının daha da açıklık kazandığı bir süreç oldu. Şahin döneğinin etrafında bir ihanet örgütünün yaratılmak istendiği, yani ihanetin örgütlenmek istendiği açıkça görüldü. Cezaevinden yazdıkları mektuplarında yoldaşlarımız, cezaevinde önemli şeylerin döndüğünü, komplolar hazırlandığını belirtmekteydiler.

Bu süreç, dış alandaki faaliyette de önemli bir aşamaydı. Düşman azgınca saldırmış ve bütün gücüyle en erkenden sonuç almaya çalışıyordu. Genelde örgütler ve kadrolar açısından devrimci kararlılığın ortaya konulması gerektiği, geleceğe güçlü hazırlıkların yaşanmasının kendisini dayattığı bir süreçti.

Karşı-devrimin azgınca saldırdığı ve Hareketimizin de yeniden bir hazırlık için geri çekilmeyi hızlandırdığı bu yıllarda, bir arınmanın yaşanması, kaypak, korkak inançsız unsurlarla militan devrimciliğin kesinlikle ayrışması kaçınılmazdı. Nitekim yurt dışı faaliyetleri, bunu önemli oranda gerçekleştirdi.

Parti I. Konferansı, bir dağılma ve çürüme yılları haline getirilmek istenen bu yılların tam tersine, örgütlenme ve güçlenme yılları olacağını ilan etmişti. Geçmişin mücadele deneyiminden de çıkarılan dersler ışığında bu yıllarda güçlü bir hazırlık yaşandı. Sorunlar en geniş ve detaylı tarzda tartışıldı, bu tartışmalar ışığında en doğruya ulaşılmaya çalışıldı. Her kadro ve kadro adayı tartışmaların aktif bir geliştiricisi olarak sorunlara sahip çıkmanın, bütün görüşlerini en geniş demokratik çerçevede belirtmenin, kendisini geliştirip geleceğe hazırlamanın olanaklarının içindeydi ve bunları en geniş şekilde kullandı.

Ama böyle bir süreç, düşman faaliyetleri açısından da elverişli bir ortam yaratmaktaydı. Örgütsel ve kişisel düzeyde militan devrimciliğin kendisini dayattığı bu süreçte, küçük-burjuva eğilimlerin de kendisini ortaya koyacağı gerçeğinden hareket eden düşman, özellikle bu sınıf özelliklerine hitap ederek, militan devrimciliğin sürece damgasını vurmasını önlemeye çalıştı.

Cezaevlerinde kıyasıya bir savaş yaşanıyor ve PKK-MK üyeleri Mazlum DOĞAN, Kemal PİR ve M. Hayri DURMUŞ yoldaşların etrafında kenetlenen Parti militanları, geliştirilmek istenen ihanete karşı hayatlarını ortaya koymaktan çekinmiyorlardı. Cezaevinde de, kişisel yaşam kaygısından kaynaklanan, temeli küçük-burjuvaziye dayanan kararsızlık bu direnişin altında eziliyor ve düşmanın gerçekleştirmek istediği plan böylece işlemez hale geliyordu. Ölüm Oruçları, açlık grevleri ve günlük-saatlik direnişle Parti politikasına ve idolojisine bu güçlü sahip çıkış, Partinin dışardaki faaliyetleri ve kitleler üzerinde de doğrudan bir etkide bulunuyordu. Parti önder kadrolarını teslim alarak, Partinin yarısını cezaevinde çökertme taktiğinin direniş karşısında bozguna uğradığını gören sömürgeciler, Şahin-Yıldırım ihanet ikilisinin de bizzat sürdürdükleri ihaneti geliştirme çabalarını, önderlerin katledilmesiyle tamamlamak istediler. Direnişin önderlerinin katledilmesiyle direnişin kırılacağını hesaplayarak, Mazlum DOĞAN yoldaş başta olmak üzere önder devrimcilere karşı katliam uygulamalarına giriştiler.

Mazlum yoldaşın katledilmesi, cezaevindeki gelişmeleri çatışmanın en kızgın olduğu bir noktaya ulaştırdı. Şahin-Yıldırım çetesi, devrimci tutuklular ve aileler üzerinde provakatif faaliyetlerine hız verdiler. Tutuklularla tek tek konuşarak ihaneti örgütlemeye çalıştılar. Bu koşullarda 14 Temmuz büyük Ölüm Orucu başladı. M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR yoldaşlar, geliştirilmek istenen ihanete karşı hayatlarını siper ederek, Mazlum yoldaşın devrettiği bayrağın düşürülmesine kesinlikle izin verilmeyeceğini ortaya koydular. Bu direniş ihanet ve teslimiyetin kesin bir bozgunu oldu. Nitekim, bu aşamadan sonra ihanet çetesi faaliyetlerini bizzat gazete sütunlarına yansıyan bir biçimde açıktan sürdürmeye, Kemalizmin bayrağı altında toplanmaları gerektiği biçiminde ➡

kadrolara ve kitlelere çağrılar yapmaya başladı.

1982'nin yaz ve sonbahar ayları Partinin dışardaki faaliyetlerinde de bir dönüm noktasını oluşturmaktadır. 1982 Ağustos'unda II. Kongresini yapan Partimiz, bu Kongre ile yeni bir sürecin başladığını hazırlık döneminin sona ererek, artık halk savaşının ilk pratik adımlarının ülke zemininde atılması gerektiğini ilan etti. Bu çağrı, her türlü küçük-burjuva devrim kaçkınlığına vurulan ağır bir darbeydi. Partimiz içinde militan devrimciliğin dışında, hiçbir anlayış ve tutumun yaşayamayacağı artık iyice açığa çıkmıştı.

Semir haininin, Parti içindeki provakatif faaliyetleri tam da bu süreçte belirginlik kazanmaya başladı. Şahin-Yıldırım çetesiyle işbirliği içinde, düşmanın emellerini Partimiz içerisinde yüzüne taktığı Partili sıfatıyla gerçekleştirmeye çalışan bu piyon, Parti içine yansıyan proletarya dışı sınıf eğilimlerine seslenerek ve onlara dayanarak yıkıcı faaliyetlerini hızlandırdı. Avrupa ise, düşman faaliyetlerini sürdürmesi açısından çok daha elverişli bir zemin oluşturmaktaydı.

İçerde Şahin-Yıldırım ve dışarda Semir alçakları eliyle dayatılmak istenen, Türklük ve Kemalizmin şahlanışı sloganıyla hareket eden "Genç Kemalistler Örgütü", devrimci direniş mücadelemize açık bir saldırıydı ve eğer uğruna yüzlerce militan ve sempatizanın şehit düştüğü mücadele yaşatılıp yükseltilecekse, en kesin biçimde karşışında tavır almak, teşhir etmek ve ezmek zorunluydu.

Faaliyetlerinde, Parti çizgisine uymadığı ve tam da tersi biçimde farklı anlayış ve çalışma tarzlarıyla açık bir bozgunculuk yaptığı görülen Semir alçağı, Avrupa faaliyetlerinden rapor vermek üzere Parti önderliği tarafından çağrıldı.

Ancak, Semir alçağı, vereceği raporun kendi suçlarını açık edeceğini ve kendisini gizlemesinin mümkün olmadığını da görmekteydi. Nitekim, Parti yetkili organları önünde tartışmaktan titizlikle kaçınarak, Avrupa'nın koruyuculuğuna sığındı. Ve, düşman faaliyetlerini giderek açık tarzda sürdürmeye başladı; başlangıçta övgüler dizdiği, kendisinin layık olamadığını söylediği Parti önderliğine ve Partiye karşı tüm kinini ve düşmanlığını kustu. Onun hangi ağızla konuştuğunu tek tek örnekleriyle vermeye hiç gerek yok. Bu konudaki sözleri, Türk sömürgecileriyle nasıl bir bağ içerisinde olduğunu –anlamak isteyen için– anlamaya yeterlidir.

Evet, bu noktada belirtelim ki, sorun bir provakatörün faaliyetleri de değildir. Sorun, Türk sömürgeci burjuvazisinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Türkiye devrimci demokratik hareketine yönelik açık tasfiye faaliyetinin ortaya konulması, buna karşı devrimci tavrın dayatılmasıdır.

Gelişmeler her ne kadar bir provakatörün adı etrafında da görünse, olayın boyutları çok daha geniştir ve bu kavranmaksızın devrimciliğin yükseltilmesi hem Türkiye devrimci güçleri ve hem de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi açısından olası değildir.

Sömürgeci faşist cunta, tüm geleceğini, devrimci mücadelenin tasfiyesine bağlamış durumdadır. Diyarbakır cezaevinde Şahin-Yıldırım ve dışarda Semir haininin faaliyetlerinde Kürdistan zemininde yaşanan gelişmeler; farklı boyutlarda da olsa Türkiye cezaevlerinde de yaşanmaktadır. Teslim aldığı hainler eliyle faşist cunta, örgüt militanlarına çağrılar yapmakta, kemalizmin bayrağı altına davetiye çıkarmaktadır. Dışarda, sosyal-demokrasinin de doğrudan faaliyetleri ile devrimci direnişe karşı, reformist-teslimiyetçilik geliştirilerek ve her türlü küçük-burjuva eğilim körüklenerek, örgütler düzeyinde bir tasfiyecilik dayatılmaktadır.

Bugün küçük-burjuva örgütlere bakıldığında, bu gerçek çok açık biçimde görülecektir. Bir çok örgüt, bu anlayışların bir sonucu olarak kendi kendilerini tasfiye etmiş durumdadırlar.

Tasfiyecilik ve Bozgunculuğa Güç Verenler Bunun Sorumluluğunu da Üstlenmek Zorundadırlar!

Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin karşı karşıya olduğu açık saldırılara ve komplolara karşın, sol güçlerin içinde bulunduğu konum sınıf mücadelesi adına kabul edilemez bir noktadadır.

Öncelikle belirtelim ki, bir olayın etrafında belirlenmiş olan tutumlar, tümüyle bir sınıf gerçekliğine dayanmaktadır. Devrim olgusu karşısında tavizsiz ve tutarlı bir çizginin sahibi yalnızca proletaryadır. Ve proletarya, sınıf karakteri gereği bilir ki, düşman iki güç arasındaki çatışma amansız ve yakıcıdır. Bu savaşta niyetler değil, ortaya konulan pratik önemlidir. Devrime en geniş ittifaklar politikasını hayata geçirerek yürüyen proleterya; ittifak güçlerini net koyar. Onun ittifak anlayışı, devrime hizmet temelindedir. Her güce ve gelişmeye karşı değerlendirmesinin temelinde, tek tek kişiler, niyetler ve tek tek olaylar değil, sınıf gerçeklikleri vardır.

Ajan ve provakatif faaliyetleri ezmeyen, amansız sınıf mücadelesi gerçeğine gözlerini kapatan güçler, korkunç bir bozguna, tasfiyeye ve katliama uğramaktan kurtulamazlar. Türkiye devrimci-demokratik hareketinin tarihi bunun acı ve öfke yaratan örnekleriyle doludur.

Provakasyon çizgisine arka duran çevreler ve güçler, bilmek zorundadırlar ki, niyetleri ne olursa olsun, bu noktada faşizmle uzlaşmakta ve faşist sömürgeciliğin devrimci hareketi tasfiye çabalarına bizzat ortak olmaktadırlar.

Türkiye ve Kürdistan'da militan devrimciliğin dışında en küçük bir adımın bile atılamayacağı bir süreç yaşanmaktadır. Bir yanda sömürgeci faşist-cuntanın, parlamentosu, partileri ve diğer araçları da dahil her yol ve yöntemle devrime ve halklarımıza yönelik azgın saldırıları, bu saldırıya ortaklık eden güçler; ve diğer yanda ise, buna karşı proletarya devrimciliği ve enternasyonalizmi temelinde gelişecek olan devrim güçleri vardır. Bunun dışında her ara yol ve yöntem, açık bir biçimde cuntanın politikasına hizmet etmekten öteye geçmeyecektir. Bu anlamda süreç, devrim adına hareket ettiğini iddia eden tüm güçlere, tavırlarını pratikte ve en kesin biçimde koymalarını dayatmaktadır.

Partimiz bu husustaki görüşlerini defalarca ve en net biçimde ortaya koymuş, güçleri faşizmin zulmüne karşı bağımsızlık ve demokrasi savaşında saf tutmaya davet etmiştir.

Yaşanılan süreçte, devrime yönelik en ciddi tehlikelerden birisi de küçük-burjuvaziden kaynaklanan reformist-teslimiyetçi akım ve anlayışlardır.

Reformist-teslimiyetçi anlayışlarla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi önünde daha ilk andan başlayarak ciddi bir engel oluşturan, küçük-burjuva hareketler, bugün çok daha tehlikeli boyutlara varan yönelimler içerisine girmişlerdir. Proletarya çizgisine düşmanlık, onları ajan ve provakatörleri bağırlarına basmaya kadar götürmüş, ama tam da bu noktada da gerçek yüzlerini hiç bir perdeyle gizlenememecesine açığa çıkarmışlardır.

İleriye sürdükleri reformist talepleri için dahi en küçük bir adım atma cesaretinde olmayan, tam tersine bunları elde etmeyi de uzlaşma ve işbirliklerinde arayan, reformist Kürt küçük-burjuva hareketleri, devrimin dayatmaları karşısında duydukları ürküntüyle provakasyon çizgisiyle bütünleştiklerini pratik tavırları ve yayınlarında ilan etmişlerdir.

Onların bu noktaya gelmeleri, küçük-burjuva reformizminin doğal bir sonucudur. Devrim ve halkın kurtuluşu gibi herhangi bir sorunları olmayan, örgütlenmeyi bile kendi yaşamlarını güvenceye alacak bir araç olarak görüp, kişisel yaşam kaygılarını örgütlemeyi temel bir ilke haline getirmiş olan bu çevrelerin, Avrupa'da günlük yaşamlarına şöyle bir göz atış bile, onların bu tutumlarının kaçınılmazlığını görmek için yetecektir. Tüm merkez ve merkez kadrolarıyla birlikte İsveç başta olmak üzere Avrupa metropollerine yuva yapan bu çevre ve şahıslar, halkımızın faşizmin ağır zulmü altında ezilmeye çalışıldığı, cezaevlerinde devrimci tutukluların ağır işkence ve katliamlardan geçirildiği ve buna karşılık devrimcilerle halk kitlelerinin güçlü bir mücadelenin yoğun hazırlığı içinde bulunduğu ve her sahada direnişin yükseltildiği beş yıl boyunca, en basit ifadeyle küçük-burjuva hayallerinin gerçekleşmesini Avrupa'da görerek, kişisel yaşamlarını örgütleme gailesine düşmüş, ama bununla da kalmayarak devrimin gelişmesinin küçük-burjuva hülyalarını yıkacağını bildiklerinden devrime, devrimci örgüt ve militanlara ve devrim şehitlerine en soysuz bir biçimde saldırmaktan da geri durmamışlardır.

Evet, bu güçler bugün, PKK'ye karşı açık bir savaş ilanında bulunmakta, sıradan insani ilişkilerin bile kesilmesi yolunda yabancı demokratik çevreler de dahil ilerici demokratik güçlere çağrılar yapmaktadırlar.

Devrimden korkan küçük-burjuvazi, çareyi karşı-devrime sığınmakta bulmaktadır. İftira ve karalama kampanyaları, ajan ve provakatörlere verilen açık destek, kendi aralarında kurdukları 4'lü, 5'li ittifakların amaç ve hedefleri bu gerçeğin belgeleridir. Oysa varmak istedikleri noktayı biz çoktan belirtmiştik ve kendilerinin de bahaneler icat etmelerine hiç gerek yoktu.

Küçük-burjuva reformistlerinin, amaçlarıyla bulundukları noktanın denk düştüğünü söylüyoruz. Küçük-burjuva yaşam kaygısı onları böylesine tehlikeli bir noktaya getirmiştir. Geçmişte Türk devletinin kademelerine yerleşmek için sürdürdükleri yoğun çabalar, bugün de İsveç'te bir memurluk kapma yarışına dönüşmüşse, bu noktadan sonra söylenecek bir söz kalmamaktadır. Ama, hiçbir şeyin de karşılıksız olmadığı ve hele bu politika da sürdürülmek istenirse vatanı satmaya kadar varacağı açık değil midir? Eğer kendimizi aldatmıyorsak, emperyalizmin hiçbir şeyi karşılıksız sunmayacağını izaha gerek kalmamaktadır. Nitekim Yekîtî-Saddam ilişkisinde görüldüğü gibi, bu işler karşılıksız olmamaktadır. "Kültür ateşeliklerine", "çevirmenliklere" hazırlanan küçük-burjuvalarımızın, Stockholm'de 4'lüler, 5'liler biçiminde bir araya geldikleri ve bu birliklerle ulusal kurtuluş mücadelemizi bir pazarlık konusu haline getirmek istedikleri bilinmektedir. Ancak onlar, sosyalist-enternasyonal ve sosyal-demokrasiden öğrendikleri taktiklerinin, devrimin ateşi karşısında bir kar gibi erimekten kurtulamayacağını da bilmektedirler. Bu nedenledir ki, dalevere, yalan ve iftiralara giderek daha çok sarılmakta, tükenmişliğin acizliği içinde sağa-sola çırpınıp durmaktadırlar. Direniş mücadelesi ve devrimci militanlığa düşmanlıkları bizzat kendi şaşkın ağızlarından belgelenmekte, Kürdistan devrimine damgasını vurmuş PKK direnişçilerinin gazetelerde yayınlanan ifade ve savunmalarını düzmece ilan edecek, şehit düşen enternasyonalist devrimcilerin kanına basarak, Filistin'de PKK'nin kaçtığını söyleyecek kadar çılgınca yalanlarla zavallı duruma düşmektedirler.

PKK'nin dayattığı ulusal direniş mücadelesi karşısında, sus-pus olan bu güçler, halkın ve devrimin çıkarlarına tezat olan konumlarını bir teori haline getirip, devrim saflarında bozgunculuğu geliştirme görevine soyunmuşlardır. Devrime, önderlere, örgüte ve militan kişiliğe saldırıları, bunun bir sonucudur. Devrimci direniş, onların birahane ve kumarhanelerdeki yaşamlarını da tehdit etmekte; Kürt küçük-burjuva reformculuğunu son sığınağı olan Avrupa'da da sıkıştırmakta ve tecrit etmektedir. Bu, bir kez de geçmişte yaşandı.

Küçük-burjuva reformculuğu, Kürdistan'da, proletarya devrimciliğinin henüz gelişmediği dönemlerde örgütlenme imkanı bulabiliyor, rüyalarında TC'nin "milletvekilliği" hayallerini yaşıyorlardı. PKK Hareketinin gelişimi bu rüyaları en kısa zamanda yerle bir etti. Küçük-burjuva reformistlerinin PKK'nin gelişmini kendilerine karşı bir gelişme olarak değerlendirmeleri, bu hayallerinin yıkılışında olduğu gibi, kişisel yaşantılarını örgütleme hayallerine darbe vurmasındandır. PKK'nin devrim önündeki her türlü engeli tereddütsüz ezeceğini her söyleyişinde, bu kesimlerden kopan feryad böyle bir temele dayanmaktadır. Militan devrimciliğin geliştiği yerde, reformizm ve teslimiyet hayat bulamaz. O nedenledir ki, reformistler, devrimden büyük korku duyarlar ve devrimin ilerleyişini kendilerine açılan bir savaş olarak görürler. PKK, militan devrimciliğe yaptığı her çağrıda ve direnişi yükselten her adımında, açık ki yarayı fena acıtmaktadır ve bunun bilincindedir.

Geçmişte oluşturulan UDG'ler ve bugün 4'lü, 5'li "ittifaklar" tümüyle bu gerçeğin ürünüdür. Bu güçler Kürdistan'da yitirdikleri hayallerini Avrupa'da bulacaklarını zannettikleri noktada karşılarında yine PKK "heyulasını" bulmuşlardır. Marx'ın Komünist Manifesto'ya girişte belirttiği *«Avrupa'nın üzerinde bir hayalet dolaşıyor; komünizm hayaleti»* sözü şimdi Avrupa'da «her yerde PKK hayaleti dolaşıyor» biçiminde ifade edilebilir.

Kürt küçük-burjuvazisi oluşum özelliklerinden dolayı hiçbir zaman ne kendi ve ne de halkımızın öz gücüne dayanmayı ilke edinmemiştir. TC milletvekiliğine soyunan bu sınıfın iflah olmaz temsilcileri, Avrupa'da da sosyal-demokrasiye sığınarak onun "inayeti"nde Kürdistan sorununu çözmeyi temel politika haline getirmişlerdir. Küçük-burjuvaların yaşadığı hayal, bu güçlere dayanarak 1988 seçimlerinde Türkiye siyaset sahnesinde rollerini icra eylemektir. Ancak PKK'nin Kürdistan'da geliştirdiği ulusal direniş mücadelesi, bu taktiği işlemez hale getirmektedir. İşte o noktada can havliyle son bir kez daha saldırıya geçmekte, ve dayanaklarına yaranmak istercesine aynen 1979'larda olduğu gibi "terörist", "maceracı" yaygarasına sarılmaktadırlar.

Avrupa devletlerine yaptıkları ihbarları haklı göstermek için, bu kez de PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin tecrit edilmesi gerektiği yolunda yakınıp durmaktadırlar. Açık ki, bu çağrıda geç, çok geç kalınmıştır. PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi tümüyle kendi özgücüne dayanarak ve eşsiz direnişler temelinde sesini duyurmuş ve çağdaş halklar topluluğu yanındaki yerini almıştır. Bu gerçeği değiştirmeye, ya da ört-bas etmeye, ne emperyalizm ve Türk sömürgeciliğinin ve ne de işbirlikçi küçük-burjuva reformizminin gücü yetebilir. Çocuk doğmuştur ve en sağlıklı biçimde büyümektedir.

Kürt küçük-burjuva reformistlerinin açık olan bu konumları yanında, Türkiye sol cephesinde de üzerinde önemle durulması gereken noktalar vardır. Türkiye sol güçleri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında II. Enternasyonal "kahramanlarının" konumuna düşmemelidirler. Sömürgeci-faşist cunta, Kemalizmin bayrağını Türkiye sol'unun eline de sıkıca tutuşturmak istemektedir. Kemalizmin ruhuyla yaşayan, onun beyniyle düşünen, onun ağzı ve diliyle konuşan provake edilmiş bir "sol"un yaratılma çabalarının sürdüğü kimseye sır değildir. Cezaevlerinde ve dışarıda bunun yoğun faaliyetleri sürdürülmektedir. 60 yıllık geçmişleri olduğunu ve "komünist" olduklarını söyleyenler, bu uzun geçmişten gerekli dersleri çıkarabilmelidirler. TC'nin kuruluşu yıllarında Kemalizmin imha ve yokedici saldırılarına karşı halkımızın direnişi "irtica" olarak değerlendirilip, halkımızın katliamının onaylanması gibi, bugün de proletarya öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı bazı çevreler halklarımız arasındaki kardeşliği ve enternasyonalist dayanışmayı zedeleyen tehlikeli yönelimlere girmektedirler. Bu çevreler, özellikle son olay etrafında jurnalcılığa düşmekte, geçmişte "Aydınlık" gazetesinin izlediği yolu takip etmeye kalkmaktadırlar. Ancak, bu güçlere şunu hatırlatmak isteriz ki, tuttuğunuz yol iyi bir yol değildir. "Aydınlık" gazetesinin sonu ve uzlaştığı yerin unutulmamış olması gerekir. Her türlü iyi niyetimize ve dostça çağrılarımıza rağmen, eğer ısrarlı iseniz, biz de iyi yolculuklar dileriz. Ancak, doğacak sonuçlardan, tüm dostça ısrarlarımıza rağmen takındığınız tutumdan dolayı sizlerin sorumlu olduğunu da hatırlatmak isteriz.

Devrimle karşı-devrimin boğaz boğaza savaştığı bir dönemde, provakasyon çetesine karşı alınacak tavır, güçlerin devrim karşısındaki konumunu belirler. Fakat görülen odur ki, birçok güç provakasyon çetesine karşı ya hayırhah bir tutum takınmakta, veya bilerek ya da bilmeyerek destek olmaktadırlar. Provakasyon çetesine bilerek destek olan, ona kan ve ruh veren güçlerinin bu tutumlarını, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve onun öncü gücü PKK Hareketine karşı yürütülen düşmanca bir faaliyet, PKK'yi tasfiye harketi olarak değerlendiriyor ve faşist cuntanın bu provakatörlerine destek verenleri nefretle kınıyoruz. Bu konuda bu güçlere karşı her düzeyde verilecek olan mücadeleyi meşru ve haklı görüyor, provakasyonun ezilmesindeki kararlılığımızı bir kez daha belirtiyoruz.

Sorunu bilgi yetersizliği vb. nedenlerden dolayı kavrayamadığını belirten dost güçlere ise, eğer kendileri gerek duyarlarsa bizzat oluşturacakları bir heyetle, provakasyonu tüm detaylarıyla incelemeye, araştırmaya, tartışmaya ve kendilerini bu konuda bilgilendirmeye hazır olduğumuzu, Partimizle kendilerini görüştürebileceğimizi, devrimci-demokratik kamuoyu nezdinde duyururuz. Sorumlu devrimcilik bunu gerektiriyor ve biz bu konuda sorumluluğumuzu yerine getirmeye hazırız. Eğer buna

Devamı 23. Sayfada

"Birkaç Uşak ve MİT'in Dışında Hemen Hemen Kürdistan Halkının Hepsi APO'cu"

Yaz mevsimi dolayısıyla, herkes gibi ben de ülkeme izine gittim. Ülkemde ve Türkiye'de karşılaştığım olayları, insanların konuşmalarını bir iki satır yazıyla da olsa kamuoyuna açıklamak istiyorum.

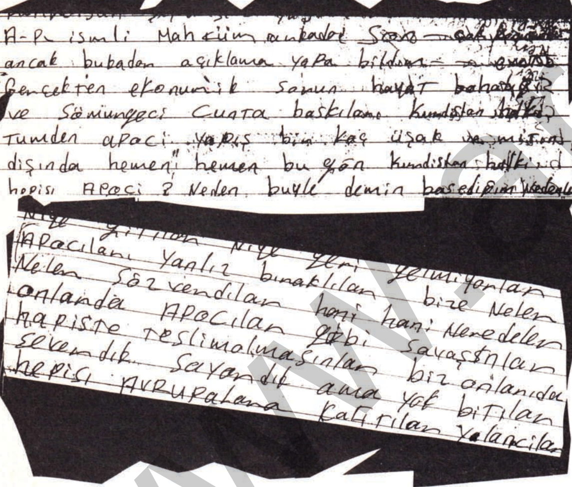
Ülkemin, insanlarımızın, çevremin, akrabalarım ve ailemin özlemiyle, coşkusuyla gidiyordum. Bu coşkum Kapıkule'ye kadar sürdü. Hiç bir suçum olmadığı halde, sömürgeci Türk devletinin alçak polisi Kapıkule'de beni 70 000 TL'sı zarara soktu. Anlayacağınız rüşvet aldılar. Sanırım bu, her işçi için de böyledir. Bu olaya karşı duyduğum kini, ben sadece içimden attığım "Kahrolsun Sömürgecilik-Yaşasın Bağımsızlık" sloganıyla dile getirip, kapattım.

Kürdistan sınırına kadar, yani Türkiye'de de cuntanın askerleri vardı. Ama Kürdistan'a nazaran çok azdı. İstanbul'da Kürdistanlı bir gençle birlikte aynı otobüse bindik ve Adana'ya kadar birlikte yolculuk ettik. Tabii, konuşmalarımız yavaş yavaş devrime ve Kürdistan'a kadar geldi. Yanımdaki genç, Siverek'li olduğunu söyleyince, Cuma ve Salihleri tanıyıp-tanımadığını sordum. Salih'le okul arkadaşı olduğunu, onun mücadelesinin kendisini ve tüm yöreyi etkilediğini söyledi. *"Biz, yedi kardeşiz, babam da sağ, hepimiz PKK taraftarıyız, bizi ve halkımızı ancak onlar kurtarır, biz onları çok iyi tanıdık"* dedi. Cezaevlerini sordum, hemen Diyarbakır zindanlarını, Mazlum DOĞAN'ın direnişini ve arkadaşlarını anlattı. *"İçerde Türk devletine teslim olan namussuzlar da var, ama ölüme kadar teslim olmayanlar da var. Biz o teslim olanlara büyük kin duyuyoruz, direnenleri ise çok seviyoruz"* dedi.

Kürdistan'da hayat daha da zorlaşmış. Halk aç perişan. Gerçekten, bu ekonomik sorun, hayat pahalılığı ve sömürgeci cuntanın baskıları, Kürdistan halkını tümden APO'cu yapmış. Bir kaç uşak ve MİT'in dışında hemen hemen Kürdistan halkının hepsi APO'cu. Neden böyle? Demin bahsettiğim nedenlerden dolayı ve cılız da olsa devrimciler, halkın içinde çalıştıkları için. Örneğin ben izindeyken E... köyüne operasyon yapıldı. Çoluk-çocuk, kadın-erkek, genç-yaşlı bütün köy halkını meydana topladılar. Yüzbaşı bir ihtiyar amcayı çağırdı. O'na dedi ki, "senin iki oğlun neredédir, eğer senin oğulların bugün gelmezlerse, akşama senin iki gelinini de alıp götüreceğim." Yüzbaşının bu konuşması, ihtiyarı da bütün köylüleri de ağlattı. Yüzbaşı gittikten sonra, bu olaylar için herkes şu sözleri söyledi: *"Bizim gençlerimiz bir daha gelecekler. Eğer ölmezsek o zaman görürsünüz!"*

Ben Serxwebûn gazetesini Kürdistan'da da okudum. Ama çok gizli. Devrimcilerin çalışmalarını ve 12 Eylül'den önce APO'cuları hiç sevmeyen bazı kesimler vardı. Ama bugün hiç de öyle değil. Her aileden mutlaka bir veya iki kişi tutuklanmış. Herkes işkence görmüş, ve Kürdistan halkının hepsi APO'culukla yargılanıyor. Tabii, devrim kaçkınları değil. APO'cularla bütünleşen, kurtuluşu verecek sınıf ve kesimleri kastediyoruz.

Bir de, Avrupa'da çokça laf eden Kürt küçük-burjuvaları, bana çok merak olmuştu. Şu bizim silahtan korkan sınıfın çalışmaları ne derecedir diye düşünüyordum. Ben Kürdistan'ın 5 şehrini gezdim. Çevrem vardı ve esas merak ettiğim bu noktayı onlara sordum. Herkes bana güldü ve şunları söyledi: "*Onlar, bizi CHP ile, DİSK ile, Ankara yolu ile kandıran korkaklardı. Hani neredeler? Niye gittiler? Niye geri gelmiyorlar? APO'cuları yalnız bıraktılar. Bize neler neler söz verdiler. Onlar da APO'cular gibi* savaşsınlar, hapiste teslim olmasınlar, biz onları da severdik, sayardık. *Ama yok, bittiler, hepsi Avrupa'lara kaçtılar. Yalancılar...*"

A-P. isimli Mahkûm arkadaş Sizin
ancak bubadan açıklama yapa bildim
Gerçekten ekonumik sorun hayat pahalılığı
ve Sömürgeci Cunta baskıları Kurdistan halkını
Tumden apaci yapış bir kaç üşak ve mit'in
dişinda hemen hemen bu gün Kurdistan halkı
hepisi Apaci ? Neden buyle demin basedipim nedenler
APacıları Yanlız bıraktılar gelmiyorlar
Neler Söz verdiler bize Neler
onlarda APOcılar hani hani Neredeler
hapiste teslimolmasınlar gibi Savaşsınlar
Severdik. Sayardık biz onlarıda
hepisi AVRUPAlara ama yok bitiler
Kaçtılar Yalancılar

Kahrolsun Sömürgeci Faşist Cunta!

Yaşasın PKK!

Devrimci Selamlar

Z.M.

"Güney-Batı Kürdistan'dan Sesleniyorum:

PKK Bizim de Umudumuz ve Onurumuzdur"

Bizzat emperyalizm tarafından iktidara getirilen Türkiye faşist cuntası, günümüzde Ortadoğu üzerinde büyük oyunlar tezgahlamaktadır. Emperyalizmin Türkiye'de faşist cuntayı iktidara getirmesindeki bir amaç da, Türkiye ve Kürdistan emekçilerini daha iyi sömürebilmek ve böylece kendi ekonomisini daha da güçlendirmektir. Cuntanın işbaşına gelişinin en önemli nedenlerinden biri de Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş hareketini bastırmaktır.

Dört yılı aşkın süredir iktidarda bulunan 12 Eylül faşist cuntası, bu süre içerisinde devrimciler, demokratlar ve ilerici tüm insanlar üzerinde insanlık dışı bir baskı, işkence ve zulüm politikası gütmüştür. Faşist cuntanın Türkiye emekçilerine ve Kürdistan halkına getirdiği tek şey; işkence ve zulümdür. Yüzlerce suçsuz insanı öldürüp, yine onbinlercesini yerlerinden-yurtlarından sürgün etmiştir. Genç-yaşlı, kadın erkek ayırımı yapmaksızın, bunu tüm bir halk kitlesi üzerinde uygulamaktadır. Zindanlara doldurduğu onbinlerce devrimci, demokrat ve halktan insana, insanlık dışı işkenceler yapmaktadır. Onlarca devrimciyi ya işkencelerde katletmiş veya idam etmiştir. Yine tüm Kürdistan'ı zindana çeviren cunta, insan haklarını ayaklar altına alıp çiğnemiştir.

Kürt halkı yüzlerce yıldır Türk sömürgecilerinin egemenliği altında bulunmaktadır. Tarihi boyunca maruz kaldığı saldırılar bugün daha da katmerleştirilen Kürdistan halkının günümüzdeki yaşamı bütünüyle zulüm, talan ve katliamlardır. Faşist Türk devletinin günümüzde Kürdistan halkı üzerinde uyguladığı vahşet, Hitler'in dünya halkları üzerinde uyguladığı vahşi ve barbar soykırımları aratmayacak cinstendir.

Faşist cuntanın oluşturduğu yeni anayasa, 7 yıllık bir süre için Kenan Evren'i iktidarda bırakmayı ve tüm politikalara cuntanın damgasını vurmayı amaçlamaktadır. Bu hepimizin bildiği bir gerçektir. Temelini faşist diktatörlük siyasetinin oluşturduğu bu anayasa hiçbir biçimde demokratik değildir.

Kenan Evren'in ilk günden beri dilinden düşürmediği tek şey; "yurtta anarşiyi yokedeceğim", "bölücüleri ortadan kaldıracağım" safsatalarıdır. Bu siyaset, halkları egemenlik altına alarak kanlarını içmeyi ve proletarya üzerindeki sömürüyü katmerleştirmeyi amaçlayan bir siyasettir. Yalan ve aldatmacalara dayanan bu siyaset, halklara düşmanlık, burjuvaziye ise uşaklık ve onun çıkarlarını savunma siyasetidir.

Tüm vahşetine rağmen cunta, devrimci mücadeleyi yokedememiştir. Faşist cuntaya karşı dimdik ayakta duran PKK, Kürdistan halkının biricik umudu ve dayanağıdır. PKK kendisini savaş meydanlarında kanıtlamış bir güçtür. Kürdistan İşçi Partisi (PKK) çok şehit verdi ve bu şehitlerle ismini dünyaya duyurdu. Kürdistan'ın kurtuluşu uğruna verilen bu şehitler, Kürdistan halkına ışık oldular.

Güney-Batı Kürdistan'dan bir genç olarak, Kuzey-Batı Kürdistan halkına sesleniyorum!

İşçisi, köylüsü, tüm yurtseverleriyle Kürdistan halkı, PKK etrafında birleşmelidir. Tüm bu güçler, faşist cuntaya karşı birlik olarak savaşmalıdırlar. Parçalanmamış bir halkın birliği çelik gibidir, faşist cuntayı devirebilecek güçtedir. Eğer tüm bu güçler kendi aralarında gerekli birliği sağlar ve Parti önderliğinde mücadeleye atılırlarsa, faşist cuntayı devirerek onun yerine Bağımsız-Birleşik ve Demokratik bir Kürdistan yaratabileceklerdir.

Güney-Batı Kürdistan'da şunu görmekteyiz ki, buradaki küçük-burjuva partiler hiç bir zaman kitlelere bilinç götürmemiş ve politik bir mücadele geliştirmemişlerdir. Bu parçadaki partiler, sürekli parçalanmakta ve bu da, halkın yurtsever duygularını köreltmektedir.

PKK'nin yurtdışında ve özellikle de Suriye'deki çalışmaları sonucunda, Güney-Batı Kürdistan'daki halk kitlesi içinde yurtseverlik, devrimcilik ve ilericilik daha da gelişmiştir.

Güney-Batı Kürdistan'daki Kürt halkına sesleniyorum!

Güney-Batı Kürdistan'daki Kürt halkı, Kuzey-Batı Kürdistan'daki öncü güç PKK'ye maddi, manevi ve askeri destek vermeli; PKK'nin gelişip güçlenmesine katkıda bulunmalıdır. Böylece zafer daha da yakınlaştırılacaktır.

PKK'nin Bağımsız ve Özgür Bir Kürdistan yaratacağına, mücadele bayrağını her zaman yükseklerde dalgalandıracağına inancımız sonsuzdur. **PKK bizim de umudumuz ve onurumuzdur!**

Bijî Serxwebûn!
Bijî Partiya Karkerên Kurdistan!
Bimre Kedxwarî û Emperyalizm!

Kobani'den Bir
Kürdistan Yurtseveri
(M.S.K)

"Kurtuluşumuz Ancak Faşist Türk Devletinin Yıkılması İle Mümkün Olabilir"

Ben 12 Eylül 1980'den bu yana geçen 4 yıllık süre içerisinde uğradığım hakaretleri, işkence ve baskıları anlatmaya çalışacağım. Sadece kendi üzerimde uygulananları anlatmakla yetinerek geçeceğim. Çünkü genelde herkese uygulananları anlatmaya kalksam ne zaman, ne kalem ve ne de kağıt yetecektir.

Hergün maruz kaldığımız askeri baskılar, ölümle tehdit etme, işkence ve günlerce karakolda nezaret altında geçen günlerimiz, ben yurtdışına çıktığım güne kadar böyle geçti.

Bir yandan bu türlü baskılar, öte yandan açlık ve fakirlik belimizi kırmıştı. Yaz aylarında ev ev, köy köy dolaşarak çobanlık ve diğer işleri aramamıza rağmen bulamıyorduk. Evimize geldiğimizde de askerlerle karşılaşıyorduk ve bu kadar sefaletin yanı sıra günlerce karakolda aç-susuz nezarette bırakılıyorduk.

Ben tam 12 kez böyle karakola götürüldüm. Günlerce süren işkence ve hakaretlere alışmıştım. Bir günümüz en az 100 jopla geçiyordu. Ayaklarımın altı, sırtım ve vücudumun her yeri simsiyah olmuş, ağrılarla kıvranıyordum. Her defasında 6-7 gün bekletiyorlardı. Bize sürekli küfür yağdırıp "pis Kürtler, bir de Apoculara destek vermekten çekinmiyorsunuz ha" diyerek üzerimize saldırıyorlardı.

İki yılım böylece karakollarda geçti. Bir hafta evde, bir hafta karakoldaydım.

Bir diğer eziyet etme yöntemleri de köye gelerek tüm köylüyü düzlüğe çıkarıp sabah saat 7'den gece saat 12'ye kadar ayakta bekletmekti. Bu esnada birbirimizi dövmemiz için bizleri zorluyorlardı. Dövmeyeni kendileri iyice bir dövüyorlardı. Bu saatten sonra da 2'şer saat gece nöbeti tutturuyorlardı. Ben tam 3 kez nöbet tuttum. Aslında nöbeti zorunlu olduğumuz için tutuyorduk. Bize "köye girip çıkan herkesi yakalayıp teslim edeceksiniz" dedikleri halde, biz tersini yapıyorduk. Devrimcileri gördüğümüz zaman gidip onlarla konuşup tartışıyorduk ve ihtiyaçlarını temin etmeye çalışıyorduk.

Halk devrimcilere her zaman için yardımcı olmaya çalışıyordu. Onlara karşı büyük bir sevgi, devlete karşı ise büyük bir kin besliyorlardı. Örneğin; Delil DOĞAN'ın şehit olduğu haberi köyümüze geldiğinde ben ve 5 köylü arkadaşım bizim evin damını onarıyorduk. Haberi duyar duymaz arkadaşlarım işi bırakıp evlerine döndüler. Köylüler hemen bir araya gelip Delil'in devrimciliği ve mücadelesi üzerine konuşmaya, acılarını dile getirmeye başladılar. Köylülerimiz tam 1 hafta işe gitmediler. Tüm köylüler Delil'i yakından tanıyorlardı ve olaydan çok etkilenmişlerdi.

1983'te beni tekrar tutuklayıp merkeze götürdüler. Üç gün nezarette kaldıktan sonra bana "seni Elazığ'a göndereceğiz, orada aylarca hatta yıllarca da kalabilirsin. Tek kurtuluşun 70 bin Lira vererek dışarı çıkabilmendedir" dediler. Benim bu parayı verecek durumda olmadığımı, yıllarca da yatırsalar başka çaremin olmadığını söylemem üzerine pazarlığı başladılar ve neticede rüşvet 20 bine düştü. Bu parayı bulmam için beni dışarı bırakmaları gerektiğini söyledim ve bıraktılar. Bütün akrabalarıma gittim ama, ancak 10 bin Lira bulabildim. Getirip verdiğimde çavuş kabul etmedi; "10 bin Lira daha bulacaksın" dedi. "Seni takip edeceğim ve çarşıda bugün bu parayı bulman gerekir, aksi halde hapis yatarsın" dedi. Ben çarşıya çıktım. Gerçekten de beni takip ediyordu. Parayı bulup zarfın içine koyacaktım ve kimse görmeden kendisine verecektim. Bir esnaftan ancak 5 bin Lira alabildim ve bunu zarfa koyarak kendisine gizlice verdim. Aldı, hiç konuşmadan cebine koydu. Ben hemen ordan uzaklaştım. Dersim'e akrabalarımın yanına gidip orada tam 9 ay gizlendim. Faşist çavuşun kasabadan ayrıldığını duyunca tekrar köye döndüm.

Rûbar

Başta da belirttiğim gibi, bunlar sadece benim başımdan geçenlerin bir kısmıdır. Kürdistan genelinde bütün insanlarımızın günlük yaşantısının bir bölümü olan bu uygulamalardan kurtuluşumuz ancak faşist Türk devletinin yıkılması ile mümkün olabilir.

H...

★ ★ ★

Hiç Bir İftira Devrimci Direniş Mücadelemizi Gölgeleyemez!...

Tarih boyunca egemen ve sömürücü güçler egemenlikleri altında tuttukları ezilen ve sömürülen sınıflar ve halkların mücadelelerini bastırmak için çok çeşitli yöntem ve araçlara başvurmuşlardır. Kendi çürümüş varlıklarını sürdürmek ve halk kitlelerini mücadeleden alıkoymak için ne kadar kanlı ve ne kadar çirkef olursa olsun her yolu ve yöntemi mübah saymış ve uygulamışlardır. Bir yandan ellerindeki zor aygıtını dizginlenmemiş bir zorbalıkla kullanarak, ezilenler üzerinde terör estirerek kanlı cinayet ve katliamlar geliştirirken; diğer yandan da ezilen halk ve sınıfların soylu mücadelelerine akılalmaz karaçalmalarla onların haklı ve soylu özlerini gizlemeye çalışmış ve demogoji, iftira ve yalan kampanyalarını sonuna kadar kullanmışlardır. Özellikle ezilen sınıf ve halkların mücadelelerini yükselterek kurtuluşa doğru ilerledikleri dönemlerde, tüm olanaklarını harekete geçirip aleyhlerindeki gelişmeleri önlemeye çalışmış ve bu amaçla, başta insanlık suçu işkence olmak üzere, ezilenler üzerindeki baskı ve zulümlerini arttırmışlardır. Şiddetin yetmediği yerde ise; halk kitlelerini içten bölüp birbirine kırdırtma, devrimci önderler ve hareket aleyhinde çeşitli iftira ve yalanlar yaygınlaştırma, komplolar düzenleme gibi çeşitli yöntemler geliştirmişlerdir.

Dünya devrimler tarihi bu konuda sayısız örneklerle doludur. Egemen güçler, özellikle proletarya devrimleri çağında, proletarya hareketlerinin halk üzerindeki olumlu etkilerini silmek ve halktan tecrit etmek için yalan ve iftiraya başlıca yöntemlerinden birisi olarak sürekli başvurmuşlardır. Marksist ideolojinin daha ilk boyverdiği dönemlerden başlayarak komünizmi ve komünistleri halkın en kutsal değer yargılarına saldırmakla ve bu konuda hiçbir ölçü tanımamakla suçlamışlardır. Kendi çürümüş düzenlerinin en temel özelliklerinden birisi olan aile kutsallığına ve namus değerlerine saldırmayı, burjuvazi, komünistlere malederek böylelikle halkı komünizmin etkisinden korumayı (!) amaçlamıştır. Ancak bugüne kadarki tüm gerçekler burjuvazinin bu konudaki ahlaki çöküşünü olduğu gibi, komünistlerin sağlam karakterlerini de açıkça ortaya koymuştur.

Dünya halkları ve devrimcilerinin maruz kaldıkları bu baskı ve iftira kampanyalarına Kürdistan halkı da geçmişten bugüne çokça tanık olmuştur. Türk sömürgecileri tarihsel karakterlerinden kaynaklanan çağdışı zorba baskı yöntemlerini, emperyalist efendilerinin ince yöntemleriyle de birleştirerek halkımız üzerinde sürekli bir baskı, zulüm ve katliam politikasının yanısıra, onu çeşitli biçimlerde parçalayarak birbirine düşürme, değer yargılarını ayaklar altına alarak ruhsuzlaştırma ve kendi kurtuluşu yolunda mücadele veren önderlerini asılsız karalamalarla suçlayarak tecrit etme gibi çok çeşitli yöntemlere de başvurmuşlardır.

Kürdistan halkının modern ulusal kurtuluşçu düşünceler etrafında biraraya gelmeye başladığı ve PKK gibi şanlı bir öndere kavuşarak yokoluştan var oluş sürecine girdiği ve bağımsızlık ve özgürlük yolunda ayağa kalktığı 1970'ler sonrası süreçte ise, Türk sömürgecilerinin halkımıza ve onun önderlerine yönelik her türlü saldırısı doruk noktasına ulaşmıştır. Daha bir grup Hareketi olarak şekillendiği dönemlerden başlayarak, her türlü zor aygıtını harekete geçiren; komplolar, toplu katliamlar ve işkencelerine hız veren sömürgeciler buna paralel olarak ölçü tanımaz bir karalama ve demogoji kampanyasıyla da devrimci Hareketin kitleler nezdindeki prestijini sarsmaya çalışmışlardır. En yetkili ağızlardan boyalı burjuva basınına ve yayın kuruluşlarına kadar tüm bir sömürgeci yapı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ve onun önderi PKK'ye karşı en iğrenç demogoji ve yalanlar temelinde bir karalama kampanyası açmış, mücadelenin ulusal kurtuluşçu karakterini örtbas etmeye çalışmıştır. Bu amaçla mücadeleyi "halk düşmanı bir çete hareketi", bir "soyguncular şebekesi", "ağaların uzantısı bir eşkiyalar güruhu" vs. şeklinde gösterme çabası içine girilmiştir. Bu karşı-devrimci saldırı kampanyasına sosyal-şoven ve Kürt küçük-burjuva reformist hareketler de katılmaktan geri kalmayarak, devrimci Hareket hakkında şaibeler yaratmak istemişlerdir.

12 Eylül faşist cuntasının iktidara gelişinin ardından sömürgeciler dozunu artırdıkları baskı, işkence ve katliam uygulamalarının yanısıra karalama kampanyasına da geniş bir yer vermislerdir. "Halkın kurtarıcıları" iddiasıyla iktidara el koyan sömürgeci-faşist caniler; "Türkiye'nin karşı karşıya getirildiği uçurumu" ve devrimci hareketlerin uyguladıkları "vahşet"i sergileme iddiasıyla ardarda televizyon ekranlarından ve gazete sutünlarından çeşitli yayınlar yaparak; "haksızlığa ve saldırıya uğramış halktan masum insanlar" görünümü altında, gerçekte halk düşmanı ajan-muhbirler ile iflah olmaz faşistleri konuşturarak devrimciler ve devrimci Hareketler aleyhinde bir ideolojik saldırı kampanyası yürütmüşlerdir. Kendi sınıf karakterlerine yakışır bir iki-yüzlülük ve alçaklıkla bu sicilli uşaklarının ve işkenceyle zorladıkları bazı insanlar ile "pişmanlık göstermiş" devrim döneklerinin ağzından, kendilerine has sıfatları ve uygulamaları devrimciler ve devrimci hareketlere maletmeye çalışmışlardır.

Bu dizginlenmemiş saldırı, demogoji ve yalan kampanyasının en başta hedeflediği güç Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve onun önderi PKK Hareketi olmuştur. Geçmişte yürüttüğü devrimci mücadelesi ile geniş halk kitlelerini etkileyerek mücadeleye seferber etmiş PKK Hareketinin gelişmesinden ve halk üzerinde yarattığı prestijden ürküntüye kapılan ve her ne pahasına olursa olsun KUKM'si ve önderini yoketmeyi hedefleyen faşist-cunta bu amacına uygun olarak azgın zor uygulamalarıyla fiziksel imhaya yönelirken; diğer yandan da geniş iftira kampanyalarıyla devrimci hareketin halk kitleleri üzerindeki prestijini ve halkın mücadeleye sempatisini yoketmeye çalışmıştır. Bu amaçla çeşitli televizyon programları hazırlanmış; satın alınan uşakları vasıtasıyla Hareketimize çılgınca saldırılmıştır. Aynı şekilde, sömürgeci basın organları da bu karşı-devrimci kampanyaya bütün güçleri ile katılmış ve sayfalarını PKK Hareketine yönelik iftira ve karalamalarla doldurmuşlardır. Söz konusu televizyon programlarından birisi de; 1981 yılı kış aylarında yayınlanan Adıyaman ile ilgili programdır. Bu programda da sömürgecilerin bilinen yalanları sıralanmış; devrimci Harekete yönelik çirkin suçlamalarda bulunulmuştur. Halkımızın PKK önderliğinde gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin sömürgecilerde yarattığı telaş ve korkunun açık bir örneği olan bu programda, bir köylüye, "PKK Partizanlarının halkın namusuna saldırdığı" söyletilmiş; böylelikle, dökülen kanlar ve gösterilen eşsiz fedakarlıklar pahasına yükseltilen devrimci direniş mücadelemize gölge düşürülmesi amaçlanmıştır.

Halkımızın en hassas değer yargıları kullanılarak yapılan bu suçlamanın geniş halk kitlelerini etkileyeceği hesaplanmıştır. Ancak, devrimcileri yakından tanıyan ve onlara sonsuz güvenleri olan halk kitlelerinin bu iğrenç yalana inanması düşünülemez. Üstelik hergün maruz kaldıkları operasyonlarda sömürgeci kolluk kuvvetlerinin karaktersizliklerine ve insanlık dışı uygulamalarına tanık olan halkımızın, bu tür davranışların ancak onlara has olabileceğini kavraması zor da değildir. Halkımız yaşadığı gerçeklerle devrimcilerin de, sömürgecilerin de karakter ve uygulamalarını ayırdedebilecek duyarlılığa ulaşmış ve gerçek dayanaklarının kimler olduğunu bilincine çıkarmıştır. Halkımız geçmişte tüm benliğiyle güvendiği ve kurtarıcı olarak sarıldığı devrimcilere ve devrimci Harekete (PKK) bu gün de güvenmekte ve onlar etrafında saf tutmakla devrimciler hakkında yanılmadığını açıkça göstermektedir. Ülke zemininde yeniden örgütlenme doğrultusunda atılan adımların halk tarafından coşkuyla karşılanması ve halk tarafından dile getirilen **"tek kurtarıcımız PKK'dir, umudumuz PKK'dir"** *sözleri sömürgeci-faşist cuntanın bu yalan ve iftiralarının ne ölçüde etkili (!) olduğunu da yorumsuz açıklamaya yeterlidir.*

Ancak, sözkonusu TV programında konuşan Mehmet Oğuz'un bu sözleri hangi koşullar altında sarfettiğini ortaya koyan açıklaması; halkımızın devrimcilere güven duymakta ne kadar haklı olduğunu bir kez daha kanıtlamanın yanında, sömürgecilerin iğrenç karakter ve oyunlarını sergileyici olmasıyla da aydınlatıcı ve devrimcileri yakından tanıma olanağını bulamamış en geniş kitleler açısından son derece öğreticidir.

Bu röportaj, sömürgeciler tarafından zor ve tehditle devrimci hareket hakkında asılsız ve çirkin iddialarda bulunmak zorunda bırakıldığını ve bunun utancını daima duyacağını belirterek, kamuoyuna bu programların nasıl hazırlandığı açıklamayı vicdani bir görev kabul ettiğini yazan Mehmet Oğuz'un bizzat kendi isteği üzerine yapılmıştır. Sömürgeciler tarafından, baskı, işkence ve şantajla basit birer ajan ve muhbir durumuna düşürülerek azgın bir halk düşmanı haline getirilmek istenen birçok insan açısından da öğretici ve uyarıcı olan bu belge, aynı konumda bulunarak halka karşı suç işleyenlere, sömürgecilerin üzerlerindeki oyunlarını açıklamaları için dayatıcı bir özelliktedir. Ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında hangi kaynaktan yönelirse yönelsin hiçbir iftira, karalama ve komplonun gizli kalamayacağı ve bunlara bulaşarak devrime ve halka karşı suç işleyenlerin kendilerini gizleyemeyecekleri bir kez daha açığa çıkmış durumdadır.

Sömürgecilerin çürümüş karakterlerinin belgesi olan bu açıklamaları halkımıza ve kamuoyuna sunuyoruz.

Soru- *Siz televizyonda, PKK'li Partizanların, halkın malına ve namusuna el attıklarını söylediniz. Buna geçmeden önce; devrimcilerin yörenizde yani Adıyaman'da yürüttükleri bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi hakkında bir bilginiz var mı? Varsa öz olarak açıklar mısınız?*

M. Oğuz- Evet, Adıyaman'da devrimcilerin faaliyeti vardı, hem de çok güçlüydü. Diğer devrimciler de tek tük varken PKK, yani (APOCULAR) çoktu. En çok PKK'liler mücadele veriyorlardı. Herkese, Kürdistan bağımsız olmadıkça kurtuluşun olamayacağını anlatıyorlardı. Bağımsızlığın ise, Türk devletine ve ağalara karşı verilecek bir mücadeleyle elde edileceğini söylüyorlardı. PKK'lilerin bu faaliyetleri sonucu, halkın çoğunluğu meseleyi anladı ve PKK'nin arkasından gitmeye başladı. Bir de şunu belirteyim; PKK'nin, Türk devletinin tüm desteğine sahip olan Türkeşçi faşistlere ve ağalara karşı yürüttüğü mücadele sonucu Türkeşçiler dağıldı; ağaların çoğu sindi, bir kısmı ise batıya, yani İstanbul gibi yerlere, büyük şehirlere kaçtılar. Artık ağalar eskisi gibi köylülere baskı yapamaz oldular.

Soru- *Siz televizyonda, devrimcilerin, kadınlara, kızlara tecavüz ettiğini söylediniz. Devrimcilerde böyle bir davranış gördünüz mü? Eğer gördüyseniz; bunlar hangi örgüte mensuptular, bunların adlarını söyler misiniz?*

M. Oğuz- Evet söyledim. Bana zorla söylettiler. PKK'lilerle ve diğer örgütlerle benim de ilişkim vardı. Bizim köye ve benim evime de gelirlerdi. Ben devrimcilerde böyle bir davranış görmedim ve devrimcilerin böyle bir şey yaptıklarını hiç kimseden de işitmedim. Bizim köye en çok uğrayan PKK'liler başta olmak üzere tüm devrimciler namussuzluğa, hırsızlığa ve haksızlığa karşıydılar. Devrimciler dürüst oldukları için köylüler tarafından destekleniyorlardı. Bir de şunu söyleyeyim; Adıyaman'da halk, dürüst olmayanı; yani namusa göz dikeni, hırsızlık ve ahlaksızlık yapanı sevmez. Halkın devrimcileri desteklemesinin nedenlerinin başında dürüst olmaları gelmiştir. Devrimcilerin çoğu okumuş gençlerdi, her şeylerini halk için feda etmişlerdi. Devrimcileri gören, tanıyan herkes devrimcilerin kötü bir iş yaptıklarını kim söylerse söylesin inanmaz.

Soru- *Madem ki devrimcilerde böyle bir şey yoktur, siz niye televizyonda çıkıp devrimcilerin yaptığını söylediniz? Bunu salt zorla söylettiklerine bağlayabilir miyiz? Yoksa başka nedenler de var mıdır?*

M. Oğuz- Televizyonda, devrimcilerin yapmadıkları kötü bir hareket olan namussuzlukla devrimcileri suçlamam tamamen işkenceyle oldu. Bunun nasıl olduğunu anlatayım: 12 Eylül'de ordu iktidara elkoyduğu sırada ben köyümde yapılan iskan evlerinin bekçisiydim. 1980 Aralık ayında jandarma köyde karakol kurdu. Karakol olarak okulu kullanıyorlardı. Askerler beni çağırdılar, ben de kalktım karakola gittim. Karakol Başçavuşu Muhsin Kale bana; "*sen devrimcileri barındırmışsın, silahın var, ayrıca devrimcilerin de silahlarını saklamışsın*" dedi. Benden her şeyi söylememi ve silahları getirmemi istedi. Ben Başçavuşun istediklerini kabul etmedim. Bunun üzerine bana işkence yaptılar, fakat ben işkencede hiçbir şeyi kabul etmedim. Bana işkence yaptıkları gün ...'yi alıp merkeze götürdüler. Götürmelerinin nedeni, devrimcilerle ilişkisi olmasıydı. Bir kaç gün sonra Mehmet Bozat (Mehmet Memili) tarafından altmış yaşındaki amcam Qureyş Oğuz, PKK'lilerle ilişkisi vardır diye ihbar edilmişti, gerçekten Qureyş'in PKK'lilerle ilişkisi vardı. Askerler Qureyş'i alıp Mehmet Bozat'ın evine götürdüler, ancak Qureyş; devrimcileri ve halkı ihbar etme sözünü verince serbest bıraktılar. Bundan sonra Başçavuş Muhsin Kale, Qureyş'in evinde yatıp kalkmaya başladı. Bana da nöbet tutturdu. Bir gün Qureyş ile çok içki içtiler, iyice sarhoş olduktan sonra Qureyş; Başçavuşa, devrimcilerin kimin evine geldiğini, kimin silahları olduğunu anlattı. Ben de nöbetçi olduğum için pencereden sezdirmeden dinledim. Sabahleyin Qureyş'e "*niye ihbarcılık yapıyorsun*" dedim. O da gitti çavuşa anlattı. Çavuş beni karakola (okula) götürdü ve işkence yapmaya başladı. Benden silahımı istedi, ben işkenceye dayanamayarak silahımı teslim ettim. Çavuş bana işkencenin dışında her gün bir tokat vuruyordu. Ben silahımı teslim ettikten sonra Qureyş'e "*niye beni ihbar ettin*" dedim, bunun üzerine kavga ettik. Qureyş beni tekrar şikayet etti. Bu sefer de Çavuş, bana Qureyş'in evinde işkence yaptı. Bana, "*aklını başına toplamazsan elimden kurtulamazsın*" dedi. Qureyş, "benim devrimcileri desteklediğimi, Emeğin Birliği'nden birisini sakladığımı" çavuşa söyledi. Çavuş, beni tehdit ederek bıraktı. Baktım ki çare yok, Mersin'e kaçtım. Kısa bir süre kaldıktan sonra köye döndüm. Qureyş beni tekrar ihbar etti. Bu sırada karakol köyden kalkmıştı. Çavuş köye geldi, Qureyş'in evinde bana biraz dayak attıktan sonra "*yarın saat 9⁰⁰'da merkeze geleceksin*" diyerek gitti. Ben sabahleyin denilen saatte karakola gittim. Başçavuş Qureyş'ten aldığı bilgilere dayanarak 1972'den 1981'e kadar evime hangi devrimci gelmişse hepsinin isminin yazılı olduğu bir kağıdı imzalamamı istedi. Ben kabul etmedim. Bunun üzerine beni işkenceye aldı; bir yandan döverken, bir yandan da "*dediğimi yaparsan kurtulursun*" diyordu. "İstediğiniz nedir" dedim. Başçavuş Muhsin Kale, "*televizyonda, devrimcilerin, kadınlara ve kızlara tecavüz ettiğini söyleyeceksin*" dedi. Ben önce kabul etmedim fakat sonra, işkenceden ve ceza almaktan kurtulmak için, kabul ettim. Başçavuş beni bıraktı ve köye gittim. Başçavuş iki gün sonra köye geldi, beni ve sekiz köylüyü alarak Adıyaman'a götürdü. Beni sekiz köylüm ile birlikte Albay Necdettin Ergenekon'un karşısına çıkardı; Albay, devrimcilerin yaptıklarını anlatmamızı istedi. Biz hepimiz, **"devrimcilerin köyümüze ve çevre köylere gelip Kürtçülük propagandasını yaptıklarını, yardım topladıklarını, silahlı dolaştıklarını, herkes gibi bizim de devrimcileri desteklemek zorunda kaldığımızı"** söyledik. Albay, "*bunlardan başka komünistlerin, kadınlara ve kızlara tecavüz ettiklerini*" duyduğunu söyledi. Bizden de bunu söylememizi istedi, fakat biz böyle bir şey duymadığımızı, görmediğimizi söyledik. Albay bunun üzerine bizi tehdit ederek, "*söyleyeceksiniz!*" dedi. Biz de korkumuzdan kabul ettik. O sırada yanımızda bulunan TRT görevlisi Albaya karşı çıkarak, "*yalan bir şeyi çekemem, yalan benim mesleğimin kurallarına ters düşer, devlet yalan söylememeli*" dedi. Bunun üzerine Albay, "*dediğimi yapmak zorundasın!*" diye bağırdı. TRT kameramanı bunun üzerine çekimi yaptı. Albayın dediğini biz de söyledik. Bizim konuşmalarımız kameraya alınırken Mehmet Bozat da yanımızdaydı. Televizyonda yalnızca benim konuşmam verildi. Bunun nedeni de; benim devrimcileri ihbar etmeyi kabul etmemdi.

Soru- *Televizyonda konuştuktan sonra sizi rahat bıraktılar mı?*

M. Oğuz- Televizyondaki konuşmamdan sonra beni yine rahat bırakmadılar. Başçavuş köye gelerek, ya da beni Adıyaman'a çağırarak, "*devrimciler, seni öldüreceklerini söylüyorlar, niye hala onları ihbar etmiyorsun*" diyerek, beni ihbarcılığa zorluyordu. Baktım ki yakamı kurtaramayacağım, bunun üzerine İstanbul'a kaçtım. İstanbul'da üç ay kaldıktan sonra tekrar köye döndüm. Evime gelir gelmez, Qureyş, beni yine ihbar etti. Başçavuş, beni köyden alıp Adıyaman'a götürdü ve bana işkence yaptı, benden ihbarcı Mehmet Bozat ve Kamber Yalçın'ı ihbar etmemi istedi. Mehmet Bozat ve Kamber Yalçın'ın birlikte Kamber'in taksisini PKK'nin emrine verdiklerinin yazılı olduğu bir dilekçeyi imzalamamı ve götürüp Albaya vermemi istedi. Ben dilekçeyi imzalamadım, Albaya vereyim diye dışarı çıktım, ancak dilekçeyi Albaya götürmeyerek aynı gün Mersin'e gittim. Yurt dışına gelinceye kadar Mersin'de gizlendim. Ben Mersin'de gizlenirken, Başçavuş Muhsin Kale ile soyadını hatırlayamadığım şoförü Adıyamanlı Celal, Mersin'de beni aramaya geldiler. Benim yerimi tesbit edemediler. Mehmet Bozat PKK'liler tarafından öldürülünce, Qureyş ile şoför Celal propaganda yaparak; kendilerinin bir şey yapmadıklarını, her şeyi benim yaptığımı yaymaya çalışmaktadırlar.

Soru- *Sizin dışınızda köylülerinize ve komşu köylere baskı ve işkence yaptılar mı? Yaptılarsa bu baskı ve işkencelerin çeşitlerini kısaca anlatır mısınız?*

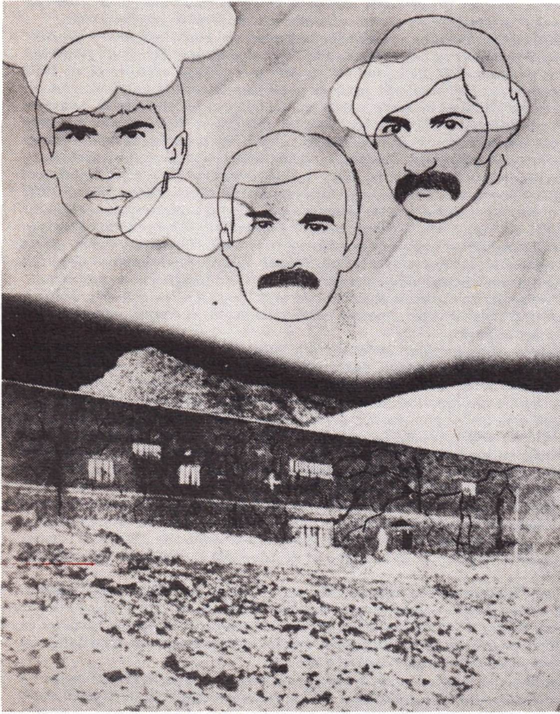
M. Oğuz- Bizim köyde ve diğer köylerde işkence ve hakaret görmeyen bir tek kişi kalmadı. Hemen hemen herkese işkence ve hakaret yaptılar; kadınları erkeklerin yüzüne tükürmeye zorlama, kadınları erkeklere bindirme, birbirine tokat attırma, kadınlara ve kızlara sarkıntılık etme, yani akla, hayale ne gelirse onu yaptılar. Kendileri; benim gibi insanları alet ederek devrimcilere yaptıkları iftiraları bizzat yaptılar. Yani Türk devletinin askerleri namusumuzu kirlettiler. Herkesin bildiği bir örnek verirsem kimin "ırz düşmanı" olduğunu açıklamaya yeter. Başçavuş Muhsin Kale, köyümüzde karakol kurduğu sıra; amcam Qureyş'in evinde bir aydan fazla kaldı. Kaldığı bu sırada, beş senedir nişanlı bulunan Qureyş'in kızına zorla tecavüz etti. Yaptığı bu namussuzluk ortaya çıkmasın diye kızı zorla bir yurtseverle evlendirdi. Yani beş senelik nişanlısından ayırarak, tehditle bir başkası ile evlendirdi. Adıyaman yöresinde bunu herkes biliyor.

Soru- *Televizyonda konuşmanız yayınlandıktan sonra halkın size karşı tavrı nasıl oldu?*

M. Oğuz- *Herkes yüzüme tükürüyordu, hiç kimse benimle konuşmak istemediği gibi, selam dahi vermiyorlardı. Bana;* **"niye televizyonda devrimcilere iftira ettin?"** diyorlardı. Ben, işkenceyle zorla söylettiler cevabını veriyordum. Bunun karşısında akrabalarım dahil, genç-ihtiyar, kadın-

Devamı 22. Sayfada

14 Temmuz Direnişçiliğini Yaşatalım!

Otuzüçüncü Mahzen...!

Burası otuzüçüncü mahzen
Bu işkencedir zulümdür
Bir yumruk gibi örülür yüreklerde.

Acılar alışılmış bir duygu
Ölüm ulaşılmaz mutluluk
Zulüm iliklere dayanır
İhanet kastediyor namusa, ara, onura.

Burası otuzüçüncü mahzen
Zulüm kol geziyor
Zirvede sırıtıyor işkence

Yüzleri alevler içinde birleşen
İhanetle güreşen
Dört militan yanıyor.

Gözlerde bir inançtır
Yanık bedende isyan
Dudaklar slogan haykırıyor
Taze mayıs gecesi.

Bir direniş ruhudur
Saran tutsak bedenleri
Dört meşale gibi, dört can
Yanıyor dört militan.

Kurtar mengeneden
Tutsak umudu
Bir sabah gibi
Aydınlanacak zindan
VE AYDINLANDI İMAN...!

Bu şiir Elazığ cezaevinde tutuklu bir PKK Partizanınca Diyarbakır Direnişçilerinin anısına yazılmıştır.

Diyarbakır zindanlarında 14 Temmuz 1982 günü başlayan, 40 PKK'li savaş esirinin katıldığı ve Partimizin Merkez Komitesi üyeleri; ölümsüz önder Mehmet Hayri DURMUŞ ve yüce enternasyonalist önder Kemal PİR ile değerli partizan Akif YILMAZ yoldaşların şehit düşmeleri, onlarca partizanın ise komaya girişleriyle sonuçlanan tarihi ÖLÜM ORUCU eyleminin üzerinden iki yıl geçti. Bu süre içinde Ölüm Orucu'nun mücadelemizdeki yeri ve önemi ile Partimize ve halkımıza sürekli yol göstericiliği daha çok bilince çıkarak onun tarihsel karakteri daha da belirgin bir gerçek halini aldı.

Ölüm Orucu eylemi, ne bazılarının ifade ettikleri gibi, tarihimizde çokça maruz kalınan sömürgeci katliamlardan herhangi biri ve ne de cezaevlerindeki insanlık dışı baskı ve zulme karşı daha "rahat" bir yaşam için güncel bir takım taleplerin dile getirilişidir. O, 1973'lerden itibaren eşsiz fedakarlıklar; kararlılık, cesaret ve direniş örnekleri ile, onlarca devrim şehidinin kanı temelinde serpilip boyveren ulusal kurtuluşçu düşüncelerin bir daha canlanmamak üzere tarihin derinliklerine gömülmesi için, sömürgecilerin, hayat ağacımızın özsuyunu kurutma, yani direnişçi ruhu ezme ve onun yerine yılların ihanetçi eğilimlerini yeniden egemen kılma; böylelikle de halkımızın tarihindeki en soylu çıkışın mimarı Partimiz PKK'yi tasfiye etme çabalarına karşı, devrimcilerin kendilerinden verebilecekleri en son şeyi, hayatlarını ortaya koyarak bu değerleri savunmalarının ve onların sonsuza dek yaşama yollarını açışlarının ifadesidir. Ölüm Orucu; bir halkın imhasına karşı onu yaşatmanın; çürümüş, çağdışı ve alçaltıcı teslimiyet ve ihanet ruhuna karşı direnişin onur verici, soylu ve ölümsüzleştiren gerçeğini egemen kılmanın; sefil bir yaşam için her türlü soylu değere sırt çevirmeye karşı o değerleri daha da yüceltmenin; ihanet temelinde varedilen çürümüş bir yaşama karşılık soylu bir direnişle ölümde yaşamı yaratmanın; her türlü çağdışı düşünceye karşı Marksizm-Leninizm bayrağını yükseltmenin; halka, Partiye ve çağa yabancılaşmanın karşısına bu değerlere sonuna kadar sahip çıkarak onları yaşatmanın; küçük-burjuva bencilliği, korkaklığı, kaypaklığı ve dağılmanın karşısına derin bir yurtseverlik, fedakarlık, cesaret ve kararlılık ruhu ile çelikten proleter disiplini dikmenin adıdır.

O eylemle yaşatılan; Parti gerçekliğimiz ve varlığımızdır; mazlum bir halkın umutları ve geleceğidir. O eylemle sahip çıkılan; direniş şehitlerinin daha kurumamış taze kanları, **"öcümüzü alın, bayrağımızı yere düşürmeyin"** diyen haykırışlarıdır; Kürdistan halkının gözünü kırpmadan kurtuluşçularının ayakları önüne serdiği varı-yoğudur; onların uğruna katlandığı acılar ve onlara bağladığı umutlardır. Ve, yine o eylemle sorulan; yıllardır halkımıza kusturulan kanın; çektirilen acıların, sefaletin; maruz kalınan katliamlar ve mecburi iskanların; köylerde, kentlerde sömürgeci çizmeler altına alınan halkımızın onurunun; süngülerin ucunda sallanan bebelerin ahının; evlatlarının ardından anaların dökülen gözyaşlarının, ağıtlarının hesabıdır.

Evet, bu eylemle yaşanan; çağdışı sömürgecilikle halkımızın geleceğinin temsilcileri arasındaki belirleyici hesaplaşmadır. Ve bu hesaplaşma sonucu; sömürgeci-faşist Türk devleti siyasal olarak tarihsel bir yenilgiye uğratılarak halkımızın geleceği garanti altına alınmıştır. Cezaevlerindeki sömürgeci uygulamaların amaçları ve Ölüm Orucunun içinde yeraldığı dönem ele alındığında bu gerçek daha da çarpıcı bir şekilde gözler önüne serilebilecektir.

Sömürgeci-faşist cunta iktidara gelirken, önündeki en büyük hedeflerden biri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve önderi PKK'yi ezmektir. Bu amaçla da en büyük aracı olan zor aygıtını hiçbir ölçü tanımaksızın kullanmaya başlar. Kürdistan'ı adeta köy köy, ev ev yeniden işgal ederek halk üzerinde eşi görülmemiş boyutlarda bir terör estirir. Başta önder kadrolar olmak üzere, en sıradan Parti sempatizanına varıncaya kadar Partiyle ilişkili tüm çevreleri ya katlederek fiziksel imhaya tabi tutmak, ya da zindanlara doldurarak etkisizleştirmek ve böylece Hareketi bitirmektir amacı. Bu saldırılarda onlarca Parti kadro ve taraftarı katledilir, yine binlercesi zindanlara doldurularak işkenceden geçirilir. Ama faşist cunta, Partiyi imha etme amacına ulaşamamıştır. Çünkü, Parti uzakgörüşlü bir siyasetle, geri çekilme taktiğine başvurmuş ve önemli sayıda kadro ve kadro adayını yurt dışına çekerek imhadan korunmayı başarmıştır ve üstelik Parti, kitleler içerisine öylesine kök salmış, ulusal kurtuluşçu ideoloji öylesine derinliğine nüfuz etmiştir ki; kadroları fiziksel imhaya tabi tutmakla bu ruhun öldürülmesi ve Hareketin imhası olanaksızdır.

Bir sınıf olarak şekillendiği ilk dönemlerden başlayarak devrimci düşünceleri etkisizleştirmede önemli deneyimler edinmiş ve bu konuda oldukça başarılı bir geçmişe sahip, olan Türk burjuvazisi; dünya karşı-devrim deneyimlerinden de aldığı derslerle kendisi için bir çıkış yolu bulmakta fazla zorluk çekmez. Bu kez önüne koyduğu hedef; geçmişte TKP üzerinde uyguladığı ve başarıya ulaştığı oyunu, yani devrimci önderleri satın alarak Hareketi devrimci özünden boşaltma ve tasfiye etme oyununu oynamaktır. Bu plan gereğince cezaevlerindeki Parti önderlerinin ideolojilerinden ve direnişçilikten vazgeçirilerek düşmanın birer piyonu, teslimiyet ve uşaklık eğilimini geliştiren birer ajan durumuna getirilmeleri gerekmektedir. Eğer bu gerçekleştirilebilirse Devrimci Hareket yarı yarıya imha edilmiş olacak ve daha sonraki adımlarla kesin imha gerçekleştirilecektir.

Bu amaç doğrultusunda, sömürgeci-faşistler cezaevlerindeki devrimcileri satın almak ve ideolojilerinden vazgeçirmek için; vaadlerde bulunmaktan ağır işkencelere ve ölüm tehditlerine kadar çok çeşitli yöntemlere başvururlar. Tarihin hiçbir döneminde görülmemiş boyutlarda bir vahşet sergilerler. Bu uygulamalardan, geri bilinç düzeyindeki halktan insanlar, bazı sempatizanlar ve bazı küçük-burjuva kaypak kadrolar etkilense de bir-iki hain dışında hiç bir Parti önderi teslim alınamayarak ideolojilerinden vazgeçirilemezler.

Bunun üzerine sömürgeci-faşistlerin Hareketin ve direnişin en önde gelen önderleri üzerinde özel bir çaba ile durduğu ve onları satın almaya çalıştığı biliniyor. Baş hedef olarak alınan Mazlum DOĞAN yoldaşı direnişten ve ideolojisinden vazgeçirmek için aylarca çalışılır ve ihanet etmiş olan Şahin-Yıldırım ikilisi bu konuda özel çaba harcarlar. Ancak bu sefil hainlerin ihaneti ve Parti ideolojisinden vazgeçerek yeni bir "PKK" kurmayı önermelerine karşılık, Mazlum yoldaş asla taviz vermeksizin direnişi ve Parti çizgisini dayatır. O'nu teslim alamayacaklarını anlayan hain çete, efendileri sömürgecilere fetvayı verir: "Mazlum ortadan kaldırılmalıdır!" Ve, 21 Mart 1982 günü, satın alınamayan o soylu irade ve saptırılamayan o eşsiz beyin karşısındaki yenilgi en soysuz bir tarzda açığa vurularak, Mazlum yoldaş katledilir.

Amaç; cezaevi kitlesi üzerinde çok büyük etkisi olan, direnişin beyni konumundaki Mazlum yoldaşı katletmekle kitlede panik ve inançsızlık yaratarak teslimiyet anlayışını yaygınlaştırmak ve diğer Parti önderlerini teslimiyete zorlamaktır. Bu noktadan itibaren boy hedefleri haline gelmiş olan; direnişin bayraktarlığını yapan M. Hayri ve Kemal yoldaşlar üzerinde alçakça planlarını hayata geçirmeye çalışan sömürgeciler, akılalmaz işkencelerin yanısıra piyonları hain çete eliyle çeşitli satın alma yöntemlerine de başvururlar. Bir mektubunda M. Hayri yoldaş bir konuda şunları söylüyor: «*Cezaevinde büyük oyunlar oynanıyor, bizden ideolojimizden vazgeçmemiz isteniyor...*» Sömürgecilerin dayattıkları şey çok açıktır: **"Ya teslim olacaksınız, ya da imha edileceksiniz!"**

Yoldaşlarımız, kendi şahıslarında imha edilmek istenen şeyin; Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük özlemi; Partimizin devrimci ideolojisi ve direnişçi ruhu, kısacası halkımızın geleceği olduğunu çok iyi biliyorlardı. Bu nedenle de her ne pahasına olursa olsun bu ruhu, bu soylu gerçekleri yaşatmak için çalıştılar. Ancak gelinen noktada düşman, teslim alamadığı o baştan aşağıya direniş kesilmiş bedenleri fiziksel imhayla ortadan kaldırmak ve direnişi bir kez daha başsız bırakmak kararındaydı. O halde, bu alçakça plan boşa çıkarılarak, direnme ruhu ve direnişin önderliği asla ortadan kaldırılamayacak bir şekilde ölümsüzleştirilmeliydi. Yoldaşlarımız, düşmanın, direnişi yoketmek için ortadan kaldırmayı planladığı değerli varlıklarını, canlarını, direnişi bir daha yok edilmemek üzere ölümsüzleştirmek için ortaya koydular ve Ölüm Orucuna yattılar. 14 Temmuz 1982 günü sömürgeci mahkemelerde M. Hayri DURMUŞ yoldaş bu tarihsel kararı şu sözlerle dile getiriyordu:

«Bizim siyasi savunma hakkımız kısıtlanmaktadır. Cezaevinde ceza amiri tarafından baskılar yapılmaktadır. Mevcut durum emirlerle yöneltilmektedir. Bazı arkadaşlarım açıklamalarının hür irade ile olmadığını, baskı ile olduğunu belirttiler. Beni bir odaya kapattılar, bazı arkadaşlarıma. 'gözetleme deliğinden bakın Mehmet Hayri açıklama yapıyor' diye açıklama yaptırmaya zorladılar. Bazı arkadaşlarımız, Mazlum DOĞAN, Ferhat KURTAY, Eşref ANYAK yakıldılar ve asılarak öldürüldüler. Siyasi bir dava görülmektedir. Bizler ideolojimize bağlı olduğumuzu söyledik. Bunun savunmasını yapacağız. Bu bizim yasal hakkımızdır. Mevcut koşullar altında duruşmaya gelmenin gereksizliğine inanıp, ölüm orucuna başlıyorum, bunu burada açıklıyorum.»

Mehmet Hayri yoldaşın bu açıklamasına diğer yoldaşları da katılarak, başta Kemal PİR olmak üzere 40 yoldaş Ölüm Orucu'na ve diğerleri de Ölüm Orucu'nu desteklemek amacıyla açlık grevine başlarlar. Bu, sömürgecilerin hesaplarını alt-üst eden ve onlara ölümcül darbe indiren bir gelişmedir. Eylem sömürgeci saflarda büyük bir panik ve telaş yaratır. Daha bir gün öncesine kadar katletmek için planlar kurdukları önderlerimizi bu kez yaşatmak için planlar kurmaya başlarlar. Bu amaçla aileleri harekete geçirip onları eylemden vazgeçirtmeye çalışmaktan, en yetkili ağızlardan tavizler vermeye kadar çeşitli yöntemler geliştirir; hastalığa mahkum ederek bir gün bile doktora çıkarmadıkları yoldaşlarımızı zorla yaşatmak için doktorlarını harekete geçirirler. Çünkü eylem, tüm insiyatifin sömürgecilerin elinden devrimciler tarafından alınmasının ifadesidir ve ölüme giden devrimciler değil, çürümüş sömürgeci düzendir. Çünkü, sömürgecilerin önderlerimizi sessiz-sedasız katletme planları boşa çıkarılmış, eylem dünya kamuoyuna duyurularak tüm dikkatler Diyarbakır zindanlarına çevrilmiştir. Çünkü; sömürgecilerin, direnişi bir daha boy vermemek üzere ezmek için ortadan kaldırmayı planladığı önderlerimizin bedenleri direnişin ölümsüz kılınması için bir bedel olarak ortaya konmuştur.

Yoldaşlarımız, düşmanın, eylemlerini kırmak ve onları yeniden fiziki yaşama kavuşturmak yolundaki tüm çabalarını boşa çıkardılar ve eylemlerini sonuna dek başarıyla götürdüler. Onlar için, davaya yapılabilecek en büyük katkı ölünmesi gereken bu noktada ölümü kucaklamayı bilmekti ve onlar bunun bilincinde olarak seve seve gittiler ölüme. 55 gün süren eylem sırasında Partimizin gözbebeği, değerli önderlerimiz Mehmet Hayri DURMUŞ, ve Kemal PİR ile değerli militan Akif YILMAZ yoldaşlar şehit düştüler. Onlar, sona erdirdikleri yaşamlarıyla bir daha asla sönmeyecek yeni bir yaşamı da yaratmış ve halkımızın bilincinde silinmemek üzere yer etmiş oluyorlardı böylece... Ve son nefeslerinde; sömürgeci düzenin ölümünü ilan ediyor, halkımızın binlerce yıllık kölelik tarihine son verecek yeni ve onurlu bir tarihin sayfalarını açıyorlardı.

Hayri, Kemal ve Akif yoldaşların şehit düşmeleriyle zafere ulaşan Ölüm Orucu eylemi, Mazlum yoldaşla gelişen cezaevi direnişinin doruk noktası oluyor ve tarihimize DİYARBAKIR DİRENİŞİ olarak geçecek olan bu yüce direniş, mücadelemizde bir dönemi kapatarak, yeni direnişlere ve yeni bir döneme gidecek yolu açıyordu.

Direniş, PKK Önderliğindeki KUKM'nin Sürekliliğini Garantilemiştir!

Tüm dünya devrim deneylerinin ortaya koydukları bir gerçek vardır; devrimin yenilgi ya da geri çekilme dönemlerinin mücadelenin kaderi üzerinde belirleyici bir rol oynadığı gerçeği. Onun içindir ki, bu tür dönemler, düşmanın tehditlerinin en üst boyutlara ulaştığı, devrimci hareketler üzerinde çok tehlikeli oyunların oynandığı dönemlerdir. Bu tür dönemlerde artan yılgınlık, pasifizm, mücadele kaçkınlığı eğilimleri de tehlikeyi daha da derinleştiren etkenler durumundadırlar.

Bu tür dönemlerde düşmanın yoğun baskı ve saldırılarına eşlik eden çok büyük bir tehlike vardır devrimci hareketler için; tasfiye edilme tehlikesi. Düşman fiziksel imhanın yanısıra devrimci hareketleri içten ele geçirmeye ve tasfiye etmeye çalışır. Geçmişte 1908-10 yılları arasında Bolşevik Partisinin karşı karşıya kaldığı, ancak kararlı bir mücadeleyle boşa çıkardığı bu tehlike, daha sonra kemalist burjuvazi eliyle TKP üzerinde başarıyla egemen kılınmış ve önderlerinin bir kısmı katledilen, diğerleri de burjuvazi tarafından satın alınan TKP, kemalist burjuvazinin bir uzantısı haline getirilmiştir.

Varlık koşulları PKK'nin imhasından geçen sömürgeci Türk burjuvazisi de 12 Eylül cuntası sonrasında, dizginlenmemiş baskı ve saldırılarına rağmen yokedemediği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini, ancak PKK Hareketini tasfiye etmekle ortadan kaldırabileceğini çok iyi bilmekteydi. Bunun için ise, elbette ki, her şeyden önce kendisini çok güçlü sandığı cezaevlerine yönelecek ve oyunlarını, irade ve inançlarından başka hiçbir şeyleri olmayan savunmasız savaş esirleri üzerinde oynayacaktı. Üstelik PKK Hareketinin Merkez Komite üyelerinin önemli bir kısmı ile çok sayıda değerli kadrosu cezaevlerindeydi ve eğer bunlar satın alınabilirse dışarıda kalanları etkilemek, ya da imha etmek zor olmayacaktı. Bu amaçla, PKK kadro ve önderlerinin bulunduğu Diyarbakır askeri cezaevi, akılalmaz işkence yöntemlerinin ve ajan faaliyetlerin odak noktası haline getirildi. Ancak, düşmanın amaçlarını çok iyi bilen PKK'li savaş esirleri mücadelenin geleceğini kurtarmak, Partiyi tasfiye edilmekten korumak için görkemli direnişler sergilediler, insan aklının alamayacağı bir direnç gücü ve azim ortaya koydular. Düşmanın planlarını bir bir sergileyerek deşifre ettiler, onun insanlık düşmanı çürümüş karakterini gözler önüne serdiler. Diyarbakır zindanları, Kürdistan'ın yeni ve onur verici tarihinin şehitlerin kanlarıyla yazıldığı bir alan durumuna geldi.

Orada sahip çıkılan; tüm bir halkın yok oluşa ve karanlık tarihine bir son vererek çağa ulaşma ve yeniden doğma çabasıdır. Kürdistan halkının bu çağdışı durumunun en büyük nedenlerinden birinin yıllardır egemen kılınmış olan ihanetçi ve teslimiyetçi ruh olduğu ve ulusal kurtuluşun yolunun bu ruhun öldürülerek yepyeni bir ruhun; direniş ruhunun egemen kılınmasından geçtiği bir gerçektir. Bu nedenledir ki, daha ilk adımlar atılırken, direnişçi bir ruhun yaratılması ve halkın ayağa kaldırılması için onlarca devrimcinin kutsal kanı dökülmüş, teslimiyetin her türlü izi yokedilmeye çalışılmıştır. Düşmanın cezaevlerinde dayattığı ise, o lanetli tes-

limiyet ruhunun yeniden hortlatılması ve halkımızın yeniden karanlık tarihinin pençeleri arasına alınmasıdır. Eğer bu gerçekleşse ve Parti önderleri direnişçi çizgiden vazgeçirilerek teslim alınsaydı, kaybedilen yalnızca bir mevzi değil, bütün bir ulusal kurtuluş mücadelesi ve bir halkın geleceği olacaktı. Önderleri satın alınmış tüm cezaevi kitlesi teslim alınarak ajanlaştırılacak ve teslimiyet cezaevi duvarlarından taşarak Kürdistan halkının yüreğinde yeni yeni filizlenen ulusal kurtuluşa inancı da yok ederek, o halkı bir daha ayağa kalkmamak üzere inançsızlığın girdabında boğacaktı. Ve sayısı yüzlere varan şehitlerle yaratılan o inanç, binlerin kaybı pahasına da olsa yeniden kolay kolay yaratılamayacaktı. Böylece, tarih sahnesinden silinen halklar kategorisine Kürdistan halkının da katılması kaçınılmaz bir son olacaktı.

İçerdeki ihanet şebekesinin tasfiye çabalarının dışardaki kolu Semir haininin faaliyetleri açığa kavuşturulduğunda PKK Hareketi üzerinde oynanan oyunların korkunç boyutları çok daha iyi açığa çıkmış ve Diyarbakır zindanlarındaki yoldaşlarımızın direnişlerinin tarihsel karakteri ve yüceliği daha çok netleşmiştir. Diyarbakır Direnişi yalnızca cezaevindeki oyunları bozmakla kalmamış, bunun dışardaki uzantılarının faaliyetlerini de etkisizleştirmede belirleyici rol oynamıştır. Eğer tasfiye planı içeride direnişle boşa çıkarılmayıp başarıya ulaşsaydı, dışarda Semir haininin alçakça çabaları da başarı için daha olumlu koşullara kavuşacak ve PKK'nin imhası gerçekleştirilecekti. Bu hainin, teslimiyetçilere sahip çıkılmasını dayatması ve böylece teslimiyet ile direniş arasındaki kesin ayrımı gölgelemeye çalışması, giderek direnişe açıkça saldırması bu nedenle tesadüfi değil, direnişin kendi sonlarını belirlemesinden ve planlarını boşa çıkarmasındandır.

Sonuç olarak; Ölüm Orucuyla zirveye ulaşan Diyarbakır Direnişi, Türk sömürgecilerinin, PKK Hareketini tasfiye ederek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ezme planlarını boşa çıkararak, PKK Hareketinin ve KUKM'nin sürekliliğini ve zaferini garantilemiştir. Aynı zamanda bu direniş, halkımızın biricik önderi ve zaferi getirecek tek gücün PKK olduğunu da açıkça kanıtlamıştır.

Direniş, Reformizm-Teslimiyetçilik ve Sosyal-Şovenizmi Mahkum Etmiştir

Diyarbakır zindanlarındaki direniş yalnızca sömürgecilere ve mücadeleye ihanet etmiş hainlere karşı değil; aynı zamanda "devrimcilik" maskesi altında aynı amaçlar doğrultusunda çalışan; direnişe saldırarak teslimiyeti dayatan ve bu konumlarıyla da sömürgecilerin devrimciler üzerindeki baskılarını daha da kolaylaştıran, onları mücadelede yalnız bırakan küçük-burjuva reformist ve teslimiyetçilerine karşı da yükseltilmiştir. Geçmişten bu yana, direnmenin yaşamak olduğunu, Kürdistan'da devrimi geliştirmenin direnmekten geçtiğini bir türlü anlamak istemeyen ve bu yoldaki adımlara da sürekli "maceracılık, terörizm" diyerek saldıran küçük-burjuva reformistleri aynı tutumlarını cezaevlerinde de sürdürmüş ve teslimiyeti bir yaşam biçimi olarak kabul etmişlerdir. Onların cezaevlerindeki konumları hakkında Mazlum ve M.Hayri yoldaşlar şunları belirtiyorlar:

«Özellikle DDKD idarenin tam gözde koğuşu, Özgürlük Yolu 'idarenin her dediğini aynen yaparak işi laçkalaştırıyoruz. Böylece yürüyüş yapmak, ant okumak, marş söylemek önemsizleşiyor, eski önemini yitiriyor' diyor.» (Mazlum Doğan'ın mektubundan)

«... En kritik dönemlerde bile düşmanla birleşip bize saldıran, düşmanla her halükarda birleşebilecek güçlerle boşuboşuna birlik yapacağız diye uğraşmamalıyız. Bu güçler (örneğin DDKD, KUK, ÖY) en ağır koşullarda bile teşhir edilmelidir. Bunların şu andaki durumlarını kesin bilmiyoruz. Ama hapishanede idare ile birleşip eylemlerimizi sabote etmek için her çareye başvuruyorlar. Tüm faşist uygulamalara uyuyorlar, faşist marşlar okuyorlar. Özgürlük Yolu'nun ve DDKD'nin merkez unsurları da buradadır ve tüm ısrarlarımıza rağmen bu yola başvurdular. Dışarda da bu akımların cuntanın işini zorlaştırmayacaklarını, tüm kural ve kanunlara harfiyen uyacaklarını tahmin ediyoruz. O halde, bu hain güçler bugün dahi teşhir edilmelidir...» (M. Hayri Durmuş, 3 Şubat 1981 tarihli mektubu)

Ulusal kurtuluşçu hareketin henüz ortaya çıkmadığı, kendine yabancılaşmanın sürüp gittiği durgun dönemlerde varlık gösteren ve bu olumsuz yapının sürüp-gitmesine hizmet eden Kürt küçük-burjuva reformizmi, Kürdistan zeminindeki her türlü olumsuzluğa ve durgunluğa karşı mücadele temelinde ortaya çıkan ve bir alt-üst oluşa yolaçan ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesi sürecinde varlık koşullarını yitirmeye başladı. Bu nedenle de ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesini durdurma çabalarıyla sömürgeciliğin bir soldan uzantısı durumuna geldi. Ancak tüm çabalara rağmen durdurulamayan mücadele-

Akif YILMAZ

nin ortamı daha da kızıştırması ve nihayet faşist cuntanın iktidara gelmesiyle bu anlayışların maskeleri bütünüyle düşerek Kürdistan zemininde yaşayamaz hale geldiler. Kürdistan gibi, yaşamın yolunun direnmekten geçtiği bir zeminde teslimiyetçi politikalarla varlığını sürdürmek olanaksızdır. Nitekim, devrim ile karşı-devrim arasındaki mücadelenin belirleyici bir karakter kazandığı cunta sonrası dönemde, mücadelenin en kızgın yaşandığı cezaevi ortamında tamamen düşmana teslim olan bu güçler gelişen direnişle ölümcül darbe yiyerek dışarıda da yaşayamaz hale geldiler ve soluğu emperyalizmin sosyal-demokrat kanadının kucağında aldılar.

Geçmişte, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini "ipleri MİT'in elinde, karanlık bir güç" olarak niteleyen, Kemal Pir gibi yiğit enternasyonalist önderlerimizi ise, "ajan-provakatör" olmakla suçlayan küçük-burjuvazinin bu soysuz temsilcilerinin gerçek yüzleri ve kimin devrimden yana olduğu, kimin olmadığı zindanlarda yaşanan katı gerçeklerle bir daha asla karartılamayacak bir açıklıkla gözler önüne serildi. Diyarbakır Direnişi, direniş ile teslimiyet arasına kesin bir çizgi çekerek, safları iyice belirginleştirdi. Kimden gelirse gelsin ve ne biçime bürünürse bürünsün her türlü reformizm ile teslimiyetçiliğe ölümcül darbe indirerek bunların yaşam yollarını kesinlikle tıkadı. Ve yine, Kürdistan zemininde devrimciliğin ve halktan yana olmanın kesin ölçülerini ortaya koyarak direnişi dayanılacak tek silah haline getirdi.

Diyarbakır Direnişi; geçmişten beri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine sosyal-şoven bir anlayış temelinde şüpheyle bakan ve onunla sağlıklı ilişkiler geliştirmeyen Türkiye devrimci-demokrat güçlerinin bu anlayışlarından sıyrılmaları için de bir çağrı olmuş, Kürdistan ve Türkiye devrimleri arasındaki kopmaz bağı gözler önüne sermiştir. Diyarbakır zindanlarında yükselen direniş, etkilerini yalnızca Kürdistan'ın diğer cezaevlerine duyurmakla kalmamış, Türkiye cezaevlerindeki devrimcilere de ulaşarak orada da eyleme dönüşmüş ve iki ülke devrimcileri arasında bir köprü kurmuştur. Türkiye ve Kürdistan cezaevlerindeki devrimciler dayanışma eylemleriyle birbirlerine güç vermiş ve onlar arasında kurulan bu bağ dışardaki devrimci hareketler arasında oluşturulacak direniş temelindeki birlikler için uyulması gereken kesin bir çağrı olmuştur. Bu çağrının gereği mutlaka yerine getirilmek, direnişçilerin sesine kulak verilmek zorundadır. Hiçbir küçük-burjuva çıkarcı mantık, hiçbir mücadele kaçkını eğilimin bu yüce ruhu karartmasına izin verilmemelidir.

Diyarbakır Direnişinin onurlu mimarlarından, Türkiye halkının yiğit evladı Kemal Pir, cezaevlerinde doruğa ulaştırdığı görkemli enternasyonalist mücadelesiyle proleter devrimciliğin Kürdistan sorunundaki tavrının ne olması gerektiğini göstermiştir. O, eylemiyle tüm Türkiye devrimcileri ve halkına soylu bir mesaj iletmiş; sosyal-şovenizmin aşılmasında izinde yürünecek bir önder olmuştur. Sömürgeci mahkemelerde yaptığı tarihsel savunmasında Kemal Pir, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi saflarında yeralış nedenlerini ve Türkiye devrimcileri ve halkının bu konudaki bakış açısının ne olması gerektiğini şöyle dile getiriyordu:

«...Kaldı ki, Türkler de Kürtler'i ezmiyor, yani Kürdistan'a egemen olan güç Türk burjuvazisidir, Türk halkı değil. Türk halkının ve Türk emekçi sınıfının hiçbir çıkarı yoktur Kürdistan'dan. Sömürge statüsünde tutulmasından hiçbir çıkarımız yok, biz yoksulların hiçbir çıkarı yoktur. Hatta zararımız var, çünkü Kürdistan insanının emeği ve yeraltı servetleri Türkiye'ye geldiği zaman bizim sınıf düşmanlarımız çok güçleniyor... Durum budur. Onun için de... Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ile Türkiye Devrimci Hareketi arasında bağ var. Ben bu bağa da inandığım için, bu iki halkın kardeşliğine de inandığım için, ama hakim sınıflarsız, ikisinin de hakim sınıfı yok edilecek, ondan sonra bu iki halkın birleşmesi de mümkün özgürlük şartlarında...»

Kemal PİR yoldaşın tohumlarını attığı bu yüce enternasyonalist anlayış yankısını mutlaka bulmalı, Türkiye devrimci hareketleri Kürdistan sorunundaki proleter-dışı anlayışları terkederek onurlu devrimci anlayışı egemen kılmalıdırlar. Kemal PİR yoldaşın şahsında somutlaşan Diyarbakır direnişçilerinin Türkiye devrimcilerine ve halkına ilettikleri faşist diktatörlüğe karşı **devrimci direniş** çağrısının gerekleri yerine getirilmelidir.

Diyarbakır direnişçileri halklarımızın mücadele yolunu aydınlatan sürekli bir direniş meşalesinin alevleri oldular. O günden bugüne cezaevlerinde mücadele durmadı, direniş halkalarına hergün bir yenisi eklendi. Ölüm Orucunun birinci yıldönümünde Diyarbakır cezaevinde PKK'li savaş esirlerinin gerçekleştirdikleri ikinci Ölüm Orucu, şehitlerin anısına bağlılığın ve onların manevi önderliklerinin en anlamlı ifadesi oldu. Bugün de direniş zincirine yeni halkalar eklenmekte-

Kemal Pir yoldaş 1979'da gittiği Filistin eğitim kamplarındayken...

dir. Sağmalcılar ve Metris cezaevlerinde Türkiye halkının en yiğit evlatları devrimciler, faşist cuntaya karşı soylu bir başkaldırıyla giriştikleri Ölüm Orucu'nda beş devrim şehidi vermişlerdir. Onların direnişçi seslerine Elazığ cezaevinde açlık grevine başlamış bulunan PKK'li savaş esirlerinin direniş sesleri eşlik etmektedir. Cezaevlerinde yükselen bu direnişlere Kürdistan halkının yiğit önderi PKK ülkenin doruklarında yükselttiği mücadelesiyle eylem selamları yollamaktadır. Ya Türkiye devrimci hareketleri ne zamana kadar böyle suskun kalacaklardır? Ne zaman cezaevlerinde yoldaşlarının yükselttikleri mücadele bayrağını kavrayacak ve yükselteceklerdir? Ne zaman şehitlerinin ve Türkiye halkının çektiği acıların hesabını soracak ve köhnemiş faşist düzeni alaşağı etmek için ayağa kalkacaklardır? Evet, Türkiye devrimci hareketleri tarihsel rollerini mutlaka oynamak; cezaevi şehitlerinin ve Partimizin mücadele çağrısına ses vermek göreviyle karşı karşıyadırlar.

Direniş, TC'nin Siyasal Yenilgisini ve Ölümünü Getirmiştir

Sömürgeci Türk devleti geçmişten bu yana Kürdistan'da çok sinsice bir politika hayata geçirmiş, Kürtlük ve Kürdistan gerçeklerini sürekli inkar ederek sömürgeci karakterini gizlemeye çalışmıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini ise siyasi özü olmayan bir "çete hareketi" olarak lanse etmeye çalışmıştır. Ancak 12 Eylül faşist darbesi sonrası özellikle de cezaevlerinde yaşanan gerçekler tüm bu anlayışları yerle bir ederek faşist Türk devletinin sömürgeci karakterini tüm halk kitlelerinin ve dünya kamuoyunun gözleri önüne sermiştir. 12 Eylül sonrası daha da belirgin olarak kendisini ortaya koyan gerçek; faşist bir diktatörlüğe karşı bir halkın varlık mücadelesi, dizginlenmemiş sömürgeci zora karşı devrimci zor; teslimiyet ve ihanete karşı direniş; ulusal inkarcılığa karşı ulusal gerçekliğe sahip çıkış gerçeğidir. Bu dönemde, her ne pahasına olursa olsun yok etmek kararında olduğu KUKM'ne karşı, Türk devleti yüzündeki her türlü maskeyi bir yana iterek, halkımız ve zindanlardaki devrimciler üzerinde katıksız bir sömürgeci zor uygulamış ve her geçen gün yükselen devrimci direniş sömürgeci faşist diktatörlüğü kendi gerçek karakteriyle ortaya çıkmaya zorlamıştır. 12 Eylül sonrası yaşanan bu gelişmelerle Kürdistan halkı düşmanını çok daha iyi tanımış ve mücadele her zamankinden daha çok ulusal kurtuluşçu bir karaktere bürünmeye başlamıştır.

Kendilerini "yargılamak" üzere açılan sömürgeci mahkemeleri sömürgeci düzenin yargılandığı alanlar haline getiren PKK'li savaş esirleri siyasi savunmalarında sömürgeci Türk devletinin tüm uygulamalarını teşhir ederek onun gerçek karakterini ortaya koymuş ve ideolojilerine sahip çıkarak; PKK Hareketinin bir ulusal kurtuluş hareketi, mücadelemizin ise halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi olduğunu göstermişlerdir. Mücadelemizin haklılığını ve zafere inançlarını sömürgeci cellatların suratlarına her fırsatta haykırmış ve bu gerçeği şöyle dile getirmişlerdir:

«Kürdistan'da Türk burjuvazisinin sömürgeci egemenliği vardır. Bu egemenlik Kürdistan toplumuna yabancıdır, çağdışıdır ve zorla ayakta tutulmaktadır. Bu egemenliğe karşı bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi vermek her bilinçli ve dürüst Kürdistan insanının görevidir. Kürdistan'da böyle bir mücadele başlamış, Kürdistan halkı proletarya önderliğinde kurtuluş sürecine girmiştir. Bu süreci durdurmaya hiçbir zor kuvvetinin gücü yetmeyecek, zafer mutlaka Kürdistan halkının olacaktır. Böyle bir mücadeleye katılmış olmakla pişman değiliz, davamız haklıdır, bu davanın neferi olmaktan şeref duyuyoruz. Tarih karşısında görevimizi ifa ediyoruz. Tarihin bizim için hükmü beraattır.»

Böylece KUKM sömürgeci mahkemelerde gerçek kimliğiyle ortaya konularak sömürgecilerin onu rayından saptırıp adi bir dava gibi göstermeleri engellenmiş ve sömürgeci devlet siyasal olarak ölüme mahkum edilmiştir. Sömürgeci mahkemeler, sömürgeci devletle, halkımız adına tek söz sahibi güç olarak PKK arasındaki siyasal savaşımdan Partimizin zaferle çıktığı ve artık tarihe bir gerçeklik olarak geçtiği alanlar olma özelliğini kazanmıştır. Yoldaşlarımızın karşısında böylesine tarihsel bir yenilgiye uğrayan Türk devleti, geçmiş isyanlar döneminde olduğu gibi davaları istediği tarzda sonuçlandırıp istediği kararları alamamış ve uzun süre mahkemeleri sürüncemede bırakmıştır. Bu, sömürgecilerin Parti gerçekliğini yokedemediğinin en büyük kanıtı olmuş ve daha sonra en yetkili sömürgeci ağızlarından bu gerçek itiraf edilmiştir.

Evet, Diyarbakır Direnişinin başlattığı yeni süreçte halkımızın mücadelesi gerçek karakterine kavuşarak temel düşmanla karşı karşıya gelinmiş ve siyasal alandaki bu ilk hesaplaşma, halkımızın zaferiyle sonuçlanmıştır. Şimdi sıra örgütsel ve askeri alanlardaki hesaplaşmaya gelmiştir ve bu alanlarda da zafere giden yolda ilk sağlam adımlar atılmaya başlanmıştır. Bu alanlarda da yenilgiye uğratılacak sömürgeci düzenin tarihin derinliklerine gömülmesi kaçınılmaz olacaktır.

Direniş, Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin Dünya Kamuoyuna Kabul Ettirilmesinde Belirleyici Rol Oynamıştır!

Çok iyi bilinmektedir ki, Kürdistan gerçekliği geçmişte kendi halkımıza unutturulduğu gibi, dünya kamuoyu nezdinde de unutturulmuş ve tanınmayan bir gerçeklikti. Kendi gerçekliğini tanımayan bir halkın başka halklarca tanınması da elbetteki fazla mümkün değildir. Üstelik buna bir de sömürgeciler ve emperyalistlerin bu konudaki gerçekleri örtbas etme çabaları da eklenince sonuç kaçınılmaz olarak böyle olacaktı.

Cunta öncesi dönemde yaşanan gelişmelerle halkımıza kendi gerçekliği bir ölçüde tanıtılmış olmasına rağmen, mücadele Ortadoğu'nun sınırlı kesimleri dışındaki dış alanlarda kendisini henüz tanıtabilmiş değildi. Üstelik bu konuda Kürt küçük-burjuva reformistleri ile sosyal-şovenler son derece olumsuz propagandalar yaparak Kürdistan gerçekliğini ve ulusal kurtuluş mücadelemizi karartmaktaydılar. Kürdistan'daki gelişmelerden az-çok haberdar olan belirli örgütlerle sınırlı kesimlere, PKK, "devrimcileri öldüren, ağaların güdümündeki karanlık bir güç" olarak tanıtılmakta ve gelecekte geliştirilebilecek ilişkilerin önü daha o zamandan kesilmeye çalışılmaktaydı.

Sömürgeci-faşist cunta da iktidara geldikten sonra, bilinen tavrını sergileyerek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini "bölücülerin hareketi" olarak tanımlayıp onun özünü dünya kamuoyundan gizlemeye ve Kürdistan davasına sahip çıktıklarından dolayı tutukladığı devrimcileri de "suç işlemiş teröristler" olarak göstermeye çalışmıştır. Böylelikle de Kürdistan'da bir ulusal kurtuluş mücadelesinin verildiği gerçeğini gizlemeyi amaçlamış, başlangıçta bir ölçüde başarılı da olmuştur.

Ancak "Diyarbakır PKK davası" olarak adlandırılan davanın başlamasıyla birlikte dünya kamuoyunun dikkatleri Kürdistan'a kaymaya, faşist cuntanın ve sosyal-şovenler ile küçük-burjuva reformistlerinin maskeleri düşmeye başladı. Savaş esirlerinin duruşma salonuna "aslan kafesleri" içerisinde getirilişleri, alınan olağanüstü önlemler ve insanlık dışı yargılama yöntemleri sömürgecilerin Kürdistan sorunu karşısındaki hassasiyetleri ve uygulamalarının iç yüzünü açığa vurdu. Devrimcilerin yaptıkları siyasi savunmalar ve ardarda geliştirdikleri direnişlerle dünya kamuoyunun dikkatleri Diyarbakır'daki gelişmeler üzerinde her geçen gün daha da yoğunlaştı. Diyarbakır Zindanlarındaki vahşet ve PKK'li savaş esirlerinin direnişi basın organlarında sürekli yeralan ve uluslararası kuruluşları harekete geçiren güncel bir sorun halini aldı. Mazlum DOĞAN ve Ferhat KURTAY yoldaşların katledilişi ve ardından gelen Ölüm Orucu eyleminde M. Hayri, Kemal ve Akif

Devamı 17. Sayfada

Metris ve Sağmalcılar'da Yükselen

DİRENİŞİN ANLAMI DOĞRU KAVRANMALI VE GEREKEN KARŞILIĞI VERİLMELİDİR!

Türkiye ve Kürdistan halkları İstanbul Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde, 11 Nisan günü başlayıp 10 hafta süren açlık grevi ve ölüm orucunda 5 değerli evladını şehit verdi. Dev-Sol ve TİKB üyesi olan bu beş şehidin anıları, teslimiyet ve ihanete karşı devrimci direnişçiliğin yılmaz savaşçıları olarak belleğimizde daima canlı kalacaktır.

Metris ve Sağmalcılar cezaevinde 10 hafta süren, beş devrimcinin şehit düşmesi ve onlarcasının koma halinde hastahaneye kaldırılmasıyla "sonuçlanan" son direnişin anlamı, ne 10 haftalık bir zaman ve ne de sadece zindanların kanlı duvarlarıyla sınırlıdır. Bu direnişten çıkarılması gereken önemli sonuçlar vardır. Bu sonuçlara, en başta, Türkiyeli sol güçler tarafından ulaşılmalıdır. Zindanların acımasız savaş alanından dışarıya ulaşan bu sese, en kesin ve tavizsiz bir biçimde devrimci karşılığı verilmelidir.

Son açlık grevi, Türkiye faşist cuntasının, "demokrasi" safsatalarını Avrupa Parlamentosu, Sosyal-Demokrat çevreleri vb.lerine de "kabul ettirdiği"; oluşturduğu "sol" muhalefeti "demokrasi"sinin bir kanıtı olarak göstermek istediği; halkın kabaran kin ve öfkesini sahte kanallara akıtmaya çalıştığı; 12 Eylül'den itibaren en üstten en alta kadar kurumlaştırma çabasında olduğu faşist rejimi, iç ve dış dayanaklarıyla tümden oturtma uğraşını verdiği; ve fakat tüm bunları bir gerçek haline getirmek için, devrimci-direnişçiliği bütünüyle tasfiye ederek, sol'u tümden teslim almak, rejime yönelen en küçük bir muhalefeti bile ezmek zorunda ve amacında olduğu bir süreçte yaşanmıştır. Bu süreç, aynı zamanda, Türk faşist cuntası ve emperyalist güçlerin ortak plan ve güçleriyle özellikle ezmek istedikleri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin, bu kanlı amaçları boşa çıkararak, Kürdistan'ın genelinde halk kitlelerine nüfuz eden bir gelişmeyi yaşadığı, öndersiz ve örgütsüz olmasına rağmen Türkiye işçi sınıfının sesini yükseltmeye çalıştığı, tüm toplum kesitlerinin yaşamı katlanılmaz bularak muhalefetlerini artırdıkları bir dönemdir. Açıkça belirtmek gerekirse, özellikle Türkiye devrimci hareketi açısından kader belirleyici bir dönemdir. Türk sömürgeci burjuvazisi, büyük katliamlar, en vahşi işkenceler ve en alçakça komplolara rağmen, teslim alıp-ezemediği KUKM'ni bastırabilmek için de, Türkiye cephesindeki muhalefet odaklarından kaynaklanacak sorunlarını halletmeyi gerekli görmektedir. Teslim alınmış bir Türkiye cephesi (sahası), cuntanın Kürdistan'da hareket olanaklarını artırmanın önemli bir koşuludur. Bu nedenle, KUKM'nin ilk, ama güçlü adımlarını attığı bu süreçte, kendisinin asıl hedefe yönelme gücünü zayıflatacak tüm engelleri kaldırmak istemektedir. Türk faşist burjuvazisinin kaderinin düğümlendiği noktayı oluşturan bu husus, Türkiye zeminindeki birçok gelişmenin de temeli durumundadır. Bu gerçeği görmeksizin, gelişmelere doğru yorum kazandırmak mümkün olmayacaktır.

Türk burjuvazisinin tarihi, kendi iktidarını yaşatmak için, sol'dan gelen muhalefeti ezmede ve yolundan saptırmada hiç de küçümsenmeyecek "başarı" örnekleriyle doludur. Türkiye devrimi açısından son derece acı ve tahripkar olan bu gerçekler, Türk burjuvazisinin günümüze ulaşan varlığının da nedenidir. Çok zayıf ve çok güdük kalan, kendi sınıf temellerine oturamayan sosyalist hareket, Türk burjuvazisinin manevraları ve şiddeti karşısında her defasında biraz daha budanmış, güçten düşmüş ve sınıf mücadelesi adına insanı yeis ve öfkeye boğan bir konuma düşmekten kurtulamamıştır. Türkiye'de sosyalist hareketin bu karakteri ve zayıflığı, Kürdistan üzerinde de doğrudan etkisini göstermiş; Türk burjuva iktidarının mezarı olacak bir Kürdistan, ona ekonomik ve siyasal olarak kan veren bir alan durumuna gelmiştir. Bu durum, PKK Hareketinin doğuşuna kadar böyledir.

PKK'nin doğuşu, aynı devlet sınırları içinde tutulan bu iki ülkenin o güne değin taşıdıkları rolü değiştirmiştir. Türk burjuvazisinin hakimiyetinin temellerine bu alandan –Kürdistan– dinamit konulmuş; Türk burjuvazisinin gelişmesi ve varlığı için gerekli kaynakları sunan bu alan, ona ecel teri döktürmeye başlamıştır. Bunun bedelini pahalıya ödettireceğini söylemiştir Türk burjuvazisi; ve gerçekten de tarihin tanık olduğu en vahşi saldırılardan, en sinsi komplolara kadar her yöntemi uygulamaya geçirerek bu konudaki kararlılığını ortaya koymuştur. Yaşlı-çocuk demeden acımasızca halka saldırmaktan, devrimci önderleri katletmeye kadar, kanlı torbasında işkence, vahşet ve dalevereye dair ne varsa çıkarıp uygulamaktan geri durmamıştır. Yarayı deşip, acıyı yeniden hissettirerek halkı bu gelişmelerden alıkoyacağını hesaplamıştır. Ancak, bu kanlı planlarının temeline ise, kendisinin zırhını delme "cüretini" gösteren örgüt ve bu örgüt mensuplarını, kendi amaçlarına, ideoloji ve politikalarına ihanet ettirerek, faşizmin savunucusu azgın birer hain haline getirmek amacını koymuştur. Bu amaçla, aralıksız devam eden sistemli bir işkenceyi geliştirmiş, iradi ve bedeni baskı uygulayarak, onları herşeyden önce düşüncede teslim almaya çalışmıştır. Bu işkenceler süreklidir. Ve tek bir amaca yöneliktir. Açık ki o da, belirtildiği gibi, devrimcilerin kendi davalarına, ideoloji ve politikalarına ihanet ederek, kemalist ideoloji ve politikaya yeniden dönüş yapmaları, örgüt varlıklarını bu temelde tasfiye ederek, faşizmin çarklarına teslim olmalarını sağlamaktır. Bu noktada, devrimcilerin cezaevinin vahşet ortamında ortaya koydukları direnişin de en temel amacı, ihanet ettirilmek istendikleri ideoloji ve politikalarını sonuna kadar savunmak, ölüm pahasına da olsa ondan vazgeçmeyeceklerini ortaya koymaktır. Cezaevinin günlük uygulamalarına, işkenceye, zorla marş okutturulmaya, tek tip elbiseye vb. karşı duruş, hep bu amaca yöneliktir. Nasıl ki, faşist cunta, onları düşünce planında teslim almak için, günlük uygulamalara boyun eğdirmeyi hep birer adım olarak görüyorsa; devrimciler açısından ideolojik-politik kararlılığın-direnişin güçlendirilmesi ve devamı da, günlük uygulamalara kesinlikle boyun eğmemekten geçmektedir. Diyarbakır cezaevinde direnişleriyle, Türk burjuvazisini kendi ininde yenilgiye uğratan PKK'li devrimcilerin, bu amaçlı uygulamalara ve karşısındaki tavra ilişkin ortaya koydukları gerçekler hayli öğreticidir. M. Hayri Durmuş, cezaevinden gönderdiği bir mektupta, idarenin tutukluları teslim almak için günlük ve saatlik işkenceler uyguladığını, marş okumaya zorladığını, en temel ihtiyaçlarını keserek onları pişmanlığa sürüklemek istediğini belirtmekte ve ÖY, DDKD gibi bir takım örgütlerin ise bunlara uymaktan devrimcilik adına hiçbir utanç duymadıkları gibi, "idareyi laçkalaştırıyoruz" biçiminde bir gülünç iddiaya da sarıldıklarını ifade etmektedir. Sözde işkencenin dozajının artışını önlemek için idareyi ve uygulamalarını "laçkalaştırma" yolunu seçen bunların, cezaevinde faşizmin bir aleti haline geldikleri, kendi yaşamlarını sağlamak için PKK direnişçiliğinin kırılışını zorunlu görerek nasıl bir ihanet örneği sergiledikleri bilinmektedir. Yine, Şahin-Yıldırım hain takımının da, bir kez düşünce planında ihanete sürüklendikten sonra, faşizmin azgın birer maşası, komünizm ve halk düşmanı kesildikleri, örgüte ve en başta da bu örgütün cezaevindeki direnen varlıklarına gözü dönmüşcesine saldırarak, onların katledilmesi ve örgütün dağıtılmasını kendi iğrenç yaşamlarının bir koşulu olarak gördüklerini bilmekteyiz.

Haydar BAŞBAĞ

M. Fatih ÖKTÜLMÜŞ

Abdullah MERAL

PKK-MK üyeleri Mazlum Doğan, Kemal Pir, M.Hayri Durmuş başta olmak üzere, cezaevindeki PKK'li devrimci ve yurtseverler, dört yıl boyunca bu gerçeği defalarca vurgulamış, direnişlerinin günlük uygulamalara tavırla sınırlı olmadığını, ideolojilerinden vazgeçirilmek istendiklerini, oysa kendilerinin ne pahasına olursa olsun bunda ısrarlı olduklarını açlık grevleri, ölüm oruçları vd. eylem biçimleriyle cezaevi ve mahkemelerden kamuoyuna duyurmuşlardır. M.Hayri, son olarak çıktığı 14 Temmuz günkü mahkemede, duruşmayı protesto etmiş, PKK'nin ideoloji ve politikasına bağlı olduğunu haykırarak, geliştirilmek istenen ihanete karşı elindeki tek silahı olan bedenini direnişe siper edeceğini söyleyip, ölüm orucuna başlamıştır. Diğer tutuklular da aynı görüşleri paylaşarak onun ardından yürümüşlerdir. Elbette onlar, üzerlerinde her saat uygulanan vahşi işkence yöntemlerini insanlık dışı olarak ilan etmiş, tutuklular üzerindeki işkencenin durdurulmasını, siyasi savunma hakkının verilmesini vb.lerini eylemlerinin gerekçeleri arasına almışlardır. Fakat asıl sorunun, ideolojide ve politikada teslimiyet ve ihanetin geliştirilmesi çabalarının boşa çıkarılması olduğu hiçbir zaman unutulmamış, işkencenin dozajı her gün biraz daha artmasına ve katliamlara rağmen en ufak bir geri adım dahi atılmamıştır. Daha iyi bir yaşamı kendilerine erek edinenler ise, bir kaşık çorbaya, televizyona, yatak çarşafına ruhlarını satmışlardır. PKK'nin direnişçi önder ve militanları *"parça parça da olsak direneceğiz"* diye haykırmış, bu uğurda uğratılacakları hertürlü cezayı şeref olarak kabul etmişlerdir. İdeoloji ve politikayı böylesine kararlı bir savunuş ve bağlı kalışladır ki, yaşamlarını yitirmiş olmalarına rağmen, davanın geleceğini garantilemiş, Türk sömürgeciliğinin ise yenilgisini ilan etmişlerdir. Direnişleri, hertürlü ihanete karşı, halkımızın PKK şahsındaki bağımsızlık umutlarını canlı tutmuş, mücadelenin daha güçlü gelişmesinde temel oluşturmuştur. Türk sömürgecilerinin dayattığı sistemli işkence uygulamalarına karşı, tavizsiz bir direniş, en küçük bir yaşam kaygısına düşmeksizin yükseltilmiştir. Nitekim, bu direnişler Şahin-Yıldırım ikilisi ardında bir ihanet çetesinin de oluşturulmuş olmasına, işkencenin sistemli bir biçimde artırılmasına rağmen, direnişin kesintisiz olarak devamını sağlamıştır. Kendi ruhlarını satarak, davaya ihanet ederek yaşamaktansa, direnerek şerefli bir ölümü seçmek tek seçenek kabul edilmiştir. Ve bu direniş, cezaevi içiyle sınırlı kalmayıp tüm bir Kürdistan'ı sarmış, en başta dışarıdaki yoldaşları olmak üzere tüm bir halk tarafından altında toplanılması gereken bir bayrak olarak kabul edilmiştir. PKK, onların direnişini, devrimci görevlere sarılmada, başarmada ve düşmanı mutlaka yenilgiye uğratmada bir emir olarak görmüş, bu direnişe bağlı kalınmaksızın bir gün bile yaşanamayacağını ve bu bağlılığın da direnişi maddi bir güce, bir halk savaşına dönüştürmek olduğunu açıkça belirtmiştir. Bu direnişlere anlamının ancak böyle verileceğini, dışarıda sadece birkaç bildiri, slogan vb.leriyle direnişe sahip çıkılamayacağını ısrarla vurgulamıştır. Açık ki, direnişe bağlılık onun kararlı bir takipçisi olmaktır. Direniş şehitlerinin yöneldikleri hedefe ısrarla yönelmek, bu konuda tavizsiz olmak, onların göremedikleri, ama gerçekleşmesi için en filiz çağında hayatlarını vermekten çekinmedikleri amaca ulaşmak için gerekli her türlü çalışmayı, büyük zorluklar pahasına da olsa göstermektir. Bu yapılmadığı taktirde, en lanetli ve utanılası durumlara düşmekten kurtulunamaz. Ama bunun bu kadarla da sınırlı olmadığı, direnişe sadık kalmamanın, görevleri başarıyla yerine getirememenin halkın topyekün katledilmesi demek olduğu bilinmektedir. Bu nedenledir ki, **"Direnmek Yaşamaktır"** şiarı atılmıştır.

Hemen belirtelim ki; PKK, bu slogana gerçek anlamını vermemiş, direniş şehitlerinin ısrarlı bir takipçisi olmamış olsa idi, bugün sömürgeciliğe ve faşizme karşı bir mücadeleden de bahsedilemezdi. Üzerinde çokça duruldu. Tarihte sayısız direnme örneklerinin inançlı ve kararlı takipçilerinin olmaması nedeniyle maddi bir güce dönüştürülemeyip, nasıl sadece bir acı anı olarak kaldıkları gösterildi. Ve PKK, bu gerçekten hareketle kendisinin varlık nedeni olan direniş olgusunun, sadece önünde saygıyla eğilinmesi gereken bir olgu olarak ele alınmasının en tehlikeli yönelim olduğunu, direnişin amaçları ve büyüklüğüne uygun mücadelenin geliştirilmesi zorunluluğunu dayattı. Bunu, herşeyden önce kendisine dayattı, kadrolarına dayattı. Bu konuda en küçük bir ikirciklige, samimiyetsizliğe kesinlikle müsade etmedi. Atılan sloganların, bir kez atıldıktan sonra hayat bulmasının, hayat verilmesinin vazgeçilmez olduğunu belleklere kazıdı. Bunu pratiğiyle kanıtladı. Bu direnişlere dayanarak, onlardan güç alarak, en elverişsiz koşullarda ve korkunç zorluklara rağmen direnişi geliştirmeye çalıştı; ama bunun için de herşeyden önce zayıflıklarına, yetersizliklerine karşı bir savaş verdi. Kadrolarını, direnişin amansız bir takipçisi olarak eğitti, bu ruhuyla biçimlendirdi. Halk kitlelerine o ruhu taşıdı. Hiçbir şeyin bu amaçtan daha yüce olmadığını, bu kutsal amacın önüne hiçbir basit tutkunun ve kaygının geçirilemeyeceği düşüncesini direnişe bağlılığın temel kuralı olarak benimsedi. Ve işte PKK'yi sürekli büyüten, etrafında halk kitlelerini halkalandıran, PKK militanlarını ve sempatizanlarını büyük bir birlik ruhuyla herkesi şaşkına çeviren bir güce ulaştıran gerçek budur. PKK militanları daima direniş şehitlerinin emir ve komutası altındadırlar. PKK'nin otoritesi bunun için sarsılmazdır. İradesi bunun için güçlüdür. Uygulamada bunun için tavizsizdir. Bu nedenle PKK'de hiç kimse, kendi basit tutkularını yaşatma hakkına sahip değildir. Tam tersine, eğer devrimci militanlığın, bağımsızlık ve sosyalizm amaçlarının yılmaz savaşçılığının adı olan PKK içinde yer alıyorsa, her ne

pahasına olursa olsun kendisini onun büyüklüğüne ulaştırmak, bu direniş ordusunun uyumlu, disiplinli, bilinçli ve mutlaka başarılı bir neferi olmak zorundadır. Biz, biliyoruz ki, bunun dışında hiçbir biçimde söze sadık kalınamaz, dökülen kana anlam verilemez.

Bugün, gün gibi açık olan bu gerçeklere defalarca değindik ve ısrarla değinmeye devam edeceğiz. Kimsenin sloganlar ardına sığınarak yürek rahatlığı duymasına müsade etmeyeceğiz. Basit bir-iki eylemle, atılan sloganlarla kendilerini görevlerini yapmış hissedenleri, birer ihanet tablosu olarak damgalayacak, en lanetli konumda olduklarını belirtmekten çekinmeyeceğiz. Bu gerçeğe daima değineceğiz. Çünkü Türkiye ve Kürdistan tarihinde ilk defa yaşanan bir gelişmedir. Ardından güçlü takipçiliğin yaşandığı bir gelişmedir. İzlenmesi gereken tek yoldur.

Metris ve Sağmalcılar cezaevinde 10 hafta süren kıyasıya bir savaşın ardından, Türkiye sol güçlerinin içinde bulunduğu duruma baktığımızda, bu gerçeği mutlaka bilince yer etmenin zorunluluğu kendisini açıkça gösteriyor. Nasıl ele alındı, nasıl karşılığı verildi, bu direnişe hangi anlam veriliyor? Konuya ilişkin bildiri ve çeşitli yazıları okuduğumuzda, tarihi yarayı bütün sızısıyla yüreğimizde yeniden duyuyoruz. Direnen tutuklulara yaşam hakkı diye slogan atılıyor ve bunun sağlanması protesto telgraflarında, toplanan imzalarda görülüyor. Ve tabii ki, mücadelenin bunlarla sınırlı tutulması, gerçekte önemli rol oynayacak olan bu girişimleri de etkisiz bırakıyor. Faşizme karşı mücadelenin oturacağı temelden soyut bir tarzda ele alınan bu tür protesto girişimleri, aynı zamanda, bu nedenden ötürü yığınlar açısından da mücadeleye bakışta dar bir değerlendirmenin geliştirilmesine hizmet ediyor. Direnişin anlamı, Kenan Evren'in itirafından bile geri bir çerçeveye hapsediliyor. "İşkence, idam ve baskıların durdurulması, insanca yaşam haklarının sağlanması, tek tip elbise uygulamalarına son verilmesi, siyasi tutuklu muamelesi yapılması, görüş yasağının kalkması" gibi taleplerle sınırlı tutularak, bu taleplerin oturduğu temel bile gözardı ediliyor. Oysa bugün, Türkiye cezaevlerinde ve dışarıda yaşanan kıyasıya bir savaş var. Cunta bütün gücüyle sol'u tasfiye etmeye, Kemalizmin ideolojisi önünde diz çöktürtmeye çalışıyor. Bunun için örgütler kuruyor, kurmaya çalışıyor. Örgütlerin cezaevindeki tutuklu üyelerine kendi ideolojilerinden vazgeçmeleri için sistemli olarak baskı ve işkence uyguluyor. Mücadele adına atılan her adımı, teslim aldığı hainlerin ağzından mahkum etmeye, faşizme sığınmanın, Kenan Evren faşist çetesini ve faşist Türk ordusunu kurtarıcı görüp göstermenin tek yol olduğunu bir de bunlara söyletmeye çalışıyor. Cezaevlerinde geliştirdiği ihaneti, dışarıya da taşırarak ve bizzat kurduğu, yön verdiği örgütler eliyle kendi sol'unu oluşturma çabalarını sürdürüyor. Özellikle cezaevlerinde, ihanetçiler eliyle, bir yandan cezaevindeki direnişi kırmaya yönelik psikolojik ve fiziki savaş sürdürürken, yine bu hain takımını başta aileler olmak üzere, kitleler üzerinde de devrime inançsızlık zehiri olarak kullanmaya çalışmaktadırlar. Metris ve Sağmalcılar'da açlık grevi ve ölüm orucunda devrimciler hertürlü işkence ve zulme rağmen direnişlerini ölüm pahasına sürdürürken, yine aynı cezaevlerinden ihanetçi takımının tutuklu ailelerine yönelik olarak hazırladıkları eğlence programı ve orada durumlarının gayet iyi olduğuna dair açıklamaları basit bir olay değildir. Tek sorunlarının ailelerine duydukları özlem ve resim, müzik ve tiyatro çalışmalarında malzeme darlığı olduğunu söyleyen bu hain takımı, işte tam da cuntanın cezaevlerinden başlayarak dışarıya da taşırmak istediği sol'un dışa vuran tipik bir görünümünü sergilemektedir. Bir yanda, son soluğunu bile devrimci ideolojinin savunuluşuna adayan yiğit savaşçılar; öte yanda örgüte ve halka ihanet etmiş, kendi yaşamlarını örgütün yıkımında gören, "yaşasın kemalizm" diye bağıran, başlarına gelen tutuklanma vb. uygulamalardan sol'u sorumlu tutan ve artık o "kötü günler"in geride kaldığını söyleyerek secde ettikleri Kenan Evren çetesinin işkence sopalarıyla vaftiz edilmiş iğrenç bedenlerini bu kez yoldaşlarının kanıyla semirten, başta aileleri olmak üzere tüm halk kitlelerine devrime ve devrimcilere inanmamaları doğrultusunda çağrılarda bulunan tarihin lanetli ihanet güruhu; Kenan Evren çetesi, yaratmak istediği sol'u işte bunlara dayandırmaktadır. Kemalizmin şahlanışı ve Türk'lük şuuruyla hareket eden bu "sol", geçmişin tümden inkar edilmesi, lanetlenmesi temelinde, cuntaya teslimiyeti geliştiren, devrime ve halka inançsızlığı yaygınlaştıran, faşist rejimin yıkılamayacağını, onun karşısında durulamayacağını söyleyen, bunun örgütlenmesini yapan bir "sol"dur. Devrimci düşünceyi aklına getirmiş olmasından bile bin pişman olmuş, değil devrimci eylem en reformist adımlara bile cesaret edemeyen, cuntanın önünde geçmişinden ötürü af dilemek üzere diz çökmüş bir "sol"dur. Yaşamayı tümüyle teslimiyette bulan, militan direnişçiliğe küfür temelinde kendisine yaşam olanakları sunulmasını talep eden bir "sol"dur. Bahşedilmesi dileğinde bulunduğu böyle lanetli bir yaşam için, direnişe, direnişçi güçlere saldırmakta, onların dağıtılmasında bizzat görevlendirilme "şerefine" mazhar görülmekten memnunluk duyacağını ilan eden, ihanet ve utanca sığınan bir "sol"dur.

Bu "sol"un, nasıl bir sol olduğu böylesine açıktır. Kenan Evren'in kanlı ağzı, faşizmin ruhunun savunucusu bir karşıdevrim çetesi olduğunu, kendisini böylesine ele verdikten sonra görmemek mümkün olamaz.

Faşist Türk burjuvazisi, bunu sadece cezaevlerinde değil, dış alanlarda da geliştirmek istemektedir. Cezaevinde işkence tezgahında gerçekleştirilmeye çalışılan, dış alanda ise emperyalizmin metropollerinde sosyal-demokrasinin "pamuk eller"iyle gerçekleştirilmek istenmektedir. Bu alanlarda, devrimci direniş değerlerine - şehitlerine karşı en soysuzcasına lakaytlık, devrimi inkar, özden boşalmışlık, ahlaki düşkünlük, inançtan soyunmuş bireysel yaşamın tutkularına bulanmış bir insan tipi, bunları geliştiren örgüt ve çevreler yaratılmaya çalışılmıştır. Devrim ve devrim için yaşamak kutsal bir amaç ve görev olmaktan çıkarılarak, entellektüel gevezelerin dilinde adeta bir suç ilan edilmiştir. Marksizm adına Marksizme karşı savaşı bu güçler üstlenmişler; tüm bir emperyalist sistemin bütün gücünü ortaya koyarak başaramadığını başarma görevini bunlar üzerlerine almışlardır.

1980'den sonra, Avrupa'da yaşanan gelişmelere bakalım. Binleri aşan politik mülteci bu alana akmıştır. Ama bunun ötesinde, örgütler merkezleriyle bu alanda üslenmişlerdir. Bir ülke için sadece 5-10 devrimci bile büyük anlam ifade eder. İnançlı 5-10 devrimci yüzleri, bu yüzler yüzbinleri örgütleyebilirler. Bu bir hayal değil, dünya pratiklerinde kanıtlanmış bir gerçektir. Lenin'in dilinde 100 devrimcinin ne anlama geldiğini, Lenin'i okuyan herkes bilir. Fakat ne görülüyor? Bugün Avrupa kahvehaneleri, bu "devrimin öncüsü" örgütlerin liderleriyle dolup taşmaktadır. Devrimcileştirilecek, devrimcileştirilmek isteğiyle dolu yüzlerce insan, inançsızlık aşılanarak, bireysel tutkunluk geliştirilerek, devrim için ölmek anlamsız ilan edilerek, çürümeye-yozlaşmaya, lumpen bir yaşama terkedilmektedirler. Bunu, bu örgütler bizzat geliştirmektedirler. En soysuz bir yaşamı meşru ilan ederek bunu yapmaktadırlar. Yakın bir zamanda yaşanmıştır. Bir "demokrat" gazetenin sayfalarında devrimci inançları için ölüme atılan insanlar suçlanmış, devrim için hayatını ortaya koyan devrimciler Franko'nun faşistlerine benzetilmiş, Avrupa çöplüklerinde ve meyhanelerinde yaşamak bir erdem olarak ilan edilme cüreti gösterilebilmiştir. Metris ve Sağmalcılar cezaevindeki direniş günlerinde, 1. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı'nın bildirisinde geçen "terörist liderler, örgüt militanlarını ölüme sürüklüyor" sözüyle, o sözler arasındaki yakınlık bir tesadüf olabilir mi? Yaşayalım da nasıl yaşarsak yaşayalım - Bize yaşam hakkı diye bağıran o çirkin sesle, Metris ve Sağmalcılar'da kolundaki serumu çıkarıp atan, yemek yememekte direnen ve tedavi kabul etmeyen o soylu-militan ruh bir olabilir mi? Kendilerine devrimci diyen ve hatta, direnen insanların "yoldaşı" olduğunu söyleyen bunlarla, inançları için çekinmeden ölüme atılan bu insanlar arasında en ufak bir benzerlik var mıdır?

Devrimci olmaya karar vermiş bir insanın ilk öğrendiği sözlerden birisi de, "devrim için savaşmayana sosyalist denilmez" şiarıdır. Devrim için savaşıp, devrim için yaşamaya hor bakanlar, en soysuz güdüleri insanlığın doğal hakları olarak ve hem de halkları ve yoldaşları en korkunç işkenceler altındayken savunupyaşamaya çalışanlar, devrimcilik adını kirletmemelidirler. Davaları için ölen, yaşamlarını bu uğurda feda eden yiğit devrimcilerin isimlerini ağızlarına almamalı, onlara dayanarak kendilerini yaşatmaya kalkmamalıdırlar. Çünkü buna, bu insanların gerçek ardçıları, Türkiye proletaryası ve halkı ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi kesinlikle müsade etmeyecektir. İbrahim Kaypakkaya'nın *"Bu iddiaların sahibi olan baylar şimdi yurt dışında, 'polise yakalanmak' korkusundan uzak, Vietnam'ın ve diğer ülkelerin devrimci tecrübelerini 'kavrıyorlar'(!) Yurtdışında mükemmel bir proletarya partisinin nasıl örgütleneceğini 'öğreniyorlar'(!) Sonra da hepimizin dört gözle beklediği 'proletarya partisini' kurarlar ve bizleri meraktan, Türkiye halkını da öndersizlikten kurtarırlar. Bu 'sorumluluğunu pek mütrik" dostlar (!) Cezayir'e iltica etmenin mi, yoksa İsveç'e iltica etmenin mi daha faydalı olacağını tartışıyorlarmış. Bizce 'ay'a gitmeleri en doğru davranış olur! Çünkü orada hiç polis yoktur!"* (1) sözleri unutulmuş olabilir mi?!

"...Halkı devrim saflarına çekmek için hangi mücadele metodunu temel olarak seçeceğiz? Geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının temel aracı hangi mücadele biçimi olacaktır?

İşte devrimci çizgi ile, oportünist çizgiyi, devrimci teoriyi, 'ortodoks' ideolojik-politik söz ebeliğinden ayırd eden temel ölçü buradadır" diyen Mahir, burada hayati bir noktaya parmak basmakta, devrime hayır diyenlerin, bunu dolambaçlı yollarla şöyle ele verdiklerini yazmaktadır:

"Kitlelerin içine girerek, kitlelerin acil gereksinmeleri siyasi bilinç götürüp örgütleme, yani emekçi kitlelerin ekonomik hak ve istemleri etrafında kitleleri örgütleyip, siyasi hedefe yönlendirme.

Demokratik hak ve özgürlüklerin kullanılmadığı –rafa kaldırıldığı– daha doğru bir deyişle oligarşi tarafından kullanılmasına 'izin' verilmediği, ordusu, polisi ve diğer güçleri ile emekçi kitlelere tam bir tenkil politikasının izlendiği bütün geri bıraktırılmış ülkelerde, bu tip klasik 'kitle çalışması' ile ekonomik ve demokratik mücadeleyi, politik mücadeleye dönüştürmek isteyen örgütler, düşmanın askeri üstünlüğü ve baskısı karşısında, güçsüzlüğe düşecekler, giderek iyice sağa koyacaklardır."

Devrimin temel mücadele yöntemi sorununa doğru çözüm getirmeyip, egemen sınıfların gücü karşısında duyulan ürküntünün, proletarya ve halkın gücüne duyulan güvensizliğin bir sonucu olarak girilen bu yolun, başlangıçta hareket noktası ne olursa olsun, devrimci saflarda yaratacağı tek şeyin korkunç bir yozlaşma, çürüme ve dağılma olduğunu belirten Mahir Çayan, bu görüşlerini ise şu sözlerle ifade etmektedir: "*...Ancak bu yolun savunucuları giderek başlangıçta savaşçı niteliklere sahip olsalar bile, bu niteliklerini kaybedecek, yozlaşacak ve giderek bürokratlaşacaklardır. Yitirilen devrimci öz ve de pasifize edilmiş beş-on emekçi; işte bu görüşün yolu basitleştirince budur."*(2) Evet, bu sözler, O'nun ardçıları olduğunu söyleyenlerce ne kadar anlaşılmıştır? Şimdi bunlar, Çayan'ın büyük bir devrimci öfkeyle eleştirdiği bu konumun bile çok gerilerinde, çok daha olumsuz bir noktada değil midirler? On yıl önce, canalıcı bir soru olarak devrimci güçlere yöneltilen bu sorular, eğer hala net biçimde cevaplandırılıp, pratikte vücut buldurulamamışsa ve bunun da ötesinde İbrahim Kaypakkaya'nın haklı olarak alay ettiği o yurt dışının ünlü çalışmaları sürdürülmekte ısrarlı davranılıyorsa, burada biraz düşünmek gerekmiyor mu?

İşte bu noktada, İbrahim Kaypakkaya'nın "*sonuçtan asla pişman değilim. Bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım... Bir gün elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım*" diyen kararlı sözlerine ne kadar bağlı kalındığını sormak hakkımızdır.

"Milli kurtuluşçu ve demokratik nitelikteki en küçük kıpırdanmaların bile ezilmeye çalışıldığı, milli kurtuluşçuların ana caddelerde halkın gözü önünde kahpece şehit edildiği, işkencehanelerde en hunharca işkencelere maruz kaldığı bu ortamda, kanun devletinden, demokrasiden bahsetmek gülünçtür. Ülkemizde hukuktan, kanun devletinden, anayasadan, vatandaşlık haklarından, hatta insanlık haklarından söz etmek, ardniyet aranmazsa safdillikten başka bir şey değildir" demekteydi Mahir Çayan. Yine o, aynı yazısının bir başka bölümünde şunları söylüyordu: *"Çark dönmesine devam edecek; cuntalar birbirini takip edecektir. Kimileri 'Atatürkçü, laik", kimileri 'reformcu' diye lanse edilecek, yurtsever aydınlar her defasında yeni bir umutla yeni gelenlere bel bağlayacak, sonra yanıldıklarını anlayacaklar, tekrar bir 'ilerici' atılım olmasını bekleyeceklerdir.*

Emperyalizmin işgali altındaki ülkelerde bu çark hep böyle döner, ülkemizde de parçalanana kadar bu çark hep böyle dönecektir." Evet şimdi soruyoruz: bu çarkta mı kalmakta ısrar edilecek; yoksa bu çarkın parçalanması için devrimin bir gücü mü olunacaktır? Örgüte ve örgütlülüğe düşmanlık temelinde sol'da tasfiyeciliği geliştirme çabası içinde olanların mı, yoksa devrimci eylem temelinde örgütü yaratmanın ve geliştirmenin zorunluluğunu savunan Mahir'lerin mi ardından gidilecektir.

İdam sehpasında, işkence odalarında, dağ başlarında direnerek şehit düşen, ama cuntacı generallerin dayatmalarına boyun eğmeyen direniş şehitlerinin anısına nasıl sahip çıkılacaktır?

Devrimcileri devrim yapmaya davet eden; korkak, pasifist ve teslimiyetçilere hiçbir baskı ve polis korkusunun olmadığı ay'a gitmeyi öğütleyen İbrahim'in sözü, nasıl yorumlanacak, hayata nasıl geçirilecektir?

Mahir'in daha 1970'lerde parlamento hayallerine vurduğu yıkıcı darbelere rağmen, bugün Kenan Evren cuntasının demokrasisinde yer kapma sevdaları içinde olanlara, Mahir'lerin gerçek izleyicileri sessiz mi kalacaklardır?

Bugün İsveç, F.Almanya, Fransa vd. ülkeler, onlar adına örgüt olduğunu iddia edenlerin lider ve kadrolarıyla dolup taşmaktadır. Çeşitli toplantılarda, her örgüt birbirinden daha keskin önderlik iddiasında bulunmaktadır. En basit meseleler, tek tek kelimeler için saatler ve hatta aylar alan tartışmalar sürdürülmektedir. Bunlara yeter (!) denilmeyecek midir?

Son sözü, Metris ve Sağmalcılar söylemiştir. Kenan Evren cuntasının "demokrasi"sini yerle bir etmiş, geliştirilmek istenen ihanet ve tasfiyeciliğe güçlü bir darbe indirilmiştir. "Örgütünüzü dağıtın, örgüt elemanlarının ele geçmesini sağlayın, nedamet duyun, sizin canınızı bağışlarım" diyen faşist cuntaya, Metris ve Sağmalcılar'dan ölüm pahasına direniş yükseltilerek cevap verilmiştir. Dışarıda örgüt düşmanlığını, önderlere isyanı geliştirmeye çalışanlar kimin ağzıyla konuş-

Devamı 22. Sayfada

KÜRDİSTAN'DA VE PARTİ YAŞAMINDA OTORİTE VE UYUM!

Günümüz Kürdistan'ında güç olma, tüm önemiyle kendisini duyuran bir sorundur.

Yüzyıllardan beri yabancı hakimiyet altında tutulan Kürdistan'da, halkın irade gücü ve otoritesi yerine, yabancı ve işbirlikçi otoriteler egemen olmuştur. Bu otoriteler, bugün de fikir düzeyinden askeri alana kadar egemenliklerini sürdürüyor ve çıkarlarını bu temelde örgütleyip koruyorlar. Ülkenin asıl sahibi olması gereken halk ise, her alanda otorite olmak bir yana, otoritenin kaynağı olan kendi gerçekliğini bile konuşup, maddi güce dönüştüremiyor. Tam tersine, son derece güçten düşürülmüş bir konumu yaşıyor.

Kürdistan halkının içinde yaşadığı durum, kendi çıkarlarıyla çelişen, iç ve dış egemen güçlerin iradelerinin hüküm sürdüğü ve onların çıkarları doğrultusunda çalışılan bir zemini teşkil etmektedir. Bu zeminde halk kendisini yaşamamaktadır. Tabi ki, çeşitli sınıf ve tabakalar ve kişiler de bu gerçeğe bağlı olarak, kendi gerçekliklerini yaşamak bir yana, bunun üzerinde derinliğine düşünme gücünden bile yoksun bulunmaktadır. Eğer öyle olmasa, milyonların oluşturduğu bu insan kitlesi, çağdaş insan gelişiminin temel kurallarının, en sıradan insan haklarının bu kadar dışında kalamazdı. Sınıfsal ve ulusal haklarına böylesine yabancı olamazdı. Toplumsal gerçekliğimize bakışta bile, çağdaş insanın bilinçlilik ve örgütlülük düzeyinden çok geri bir durum vardır. İnsanımız, ilkel klan-kabile-aşiret düzenlerinin bile kabul edemeyeceği bağımlılık ve teslimiyete sonuna kadar açık hale getirilmiştir. Yalnız maddi menfaatler alanında değil, üstyapı alanında da iradelerini yitirmiş bir durumda bırakılmışlardır. Halkın bu konumuna karşılık, düşmanın ise tüm gücü ve tüm yönleriyle bir saldırısı vardır. Bu saldırıya karşı, direnmenin çok sınırlı ve zayıf olduğu bilinmektedir. Herşeyden yoksun olmak bir yaşam tarzı olarak benimsetilmekte, halk bunun hesabını sorma gücünü bile kendisinde görememektedir. Ama bunun yanında, aile olarak, birey olarak muazzam sorunların altında boğulunmaktadır. Birey, ayakları altındaki hazineyi –ülkesini– çok rahatlıkla terkedebilmekte, sömürgeciliğin ve emperyalizmin önüne sürdüğü her türlü tortu işte çalışmayı, yurtdışında sürünmeyi kurtuluş olarak görebilmektedir. Ve hatta buna erişmeyi mutluluğun en büyüğü olarak kabul etmektedir. Tüm geleceğini ve ailesini bu mutluluğa erişme umuduna bağlamakta; tabi ki çıkış yolu bu olmadığı için, bunalımı daha da derinleşmektedir. Afyonvari umutlara böylesine bir sarılış, çıkmazı daha çok derinleştirerek, hiç birimizin kabul edemeyeceği bir yaşam tarzı, alaca karanlık içinde bir ülke ortaya çıkmaktadır. Kürdistan'da kişiler çok kızgın ve öfkelidir. Ama bu kızgınlığın kaynağını bile bilememekte, onun nasıl dışa taşırılacağını kestirememektedir. Tam tersine, kendi kendilerini tahrip edecek tarzda birbirlerine yüklenmekte, birbirlerini hırpalamakta, bu ise kargaşayı daha da körüklemektedir. Ve sonuçta, ülkemizde, tarihte ve günümüzde kabul edilemeyecek bir yaşam sürüp gitmektedir.

Tabloyu en genel hatlarıyla çizersek; düzen, otorite ve uyumdan eser olmayan; kimsenin kimseye laf anlatamadığı, sınıfın ve ulusun çıkarlarının nerede olduğunun bile tartışılmadığı, tartışıldığında ise doğru sonuçlara ulaşılmadığı; herkesin gemisini kurtaran kaptan zihniyetiyle hareket ettiği, ama herkesin de gemisini kayalara bindirdiği; bu kör döğüşü halindeki yaşamın meşru kabul edildiği bir görünüme ulaşılır. Tarih ve çağın gerçekleri biraz yoklanırsa, kesinlikle bir saat bile katlanılamayacak gerçeklerin, bizde bir ömür boyu yaşanacak gerçekler olarak benimsendiklerini görürüz. Bu ülkenin içinden gelen herkes, biraz geçmişini yoklayabilirse ne kadar yaralı ve rahatsızlıklarının olduğunu hemen görecektir. Birbirine geçmiş arıların bulunduğu bir kovanı andıran toplumumuzda, bu yaralar her geçen gün daha da derinleştiriliyor. Faşist sömürgeciliğin ve emperyalizmin hergün dayattıkları sistemli -dağıtıcı baskının altında yaranın daha da derinleştirilmesi karşısında, artık söylenecek tek şey kalmıştır: Bu tip bir yaşantı kabul edilemez! Bu sonuca ulaşmak için, derinliğine tartışmaya da gerek yoktur. Her kişinin sıradan bir gözlemi bile,onu bu sonuca götürmek için yeter. Açık ki, böyle bir sonuca ulaşmayıp, tersine bu yaşamı katlanılır bir yaşam olarak göstermeye çalışan, bize düşmandır.

Toplumumuzun ezici bir çoğunluğu bu yaşamdan zarar görmektedir. İnsan gibi, çıkarlarını bilen, bilinçli bir varlığın bu durumdan mutlaka çıkması gerekmektedir. Kısaca, ülkemiz ve halkımızın yaşamı çağımızla büyük bir tezat teşkil etmektedir ve bu çelişkinin çözümlenmesi şarttır. Tek tek bireylerin ve ailelerinin kurtuluşu da ancak bu çelişkinin çözümüyle mümkündür. O halde, hemen bu temelde hedefe yönelinmelidir. İşte bu noktada, halkın birleşik gücünün nasıl yaratılacağı sorunu kendisini dayatmaktadır. Halkın otoritesi nasıl somutlaşacak, hangi yöntemle-nasıl hayata geçirilecek, bu karanlık tablo nasıl aydınlığa kavuşturulacaktır? Gerçekten de zır delilerin bile yaşayamayacağı bir halde bulunan bu ülke, aynı zamanda çok mutlu insanların yaşayabileceği bir ülkedir. Ama, bu hale nasıl getirilecektir? Kaos halinde bulunan toplumsal ilişkiler, nasıl bir düzene ve uyuma kavuşturulacak, bunun için gerekli güç nereden bulunacaktır? Ve tabii ki, böyle bir güce ulaşmak için bize düşen rol nasıl oynanacak, bunun önündeki engellere karşı nasıl savaşılacaktır? Bu sorular, kendini bu halka bağlı hisseden her dürüst vatanseverin olumlu cevaplarla göreve koşmasını gerektirir. O halde, bizim konuşacak birliğimizin ve gelişecek olan otoritemizin anlamı son derece açıktır.

Kaybettiğimiz herşeyin yeniden kazanılması; zır delilerin bile kabul edemeyeceği ilişki tarzı yerine, insan gibi soylu bir varlığa yakışır ilişki tarzlarının yeniden yaratılması; büyük otorite ve uyum gücümüzün ortaya konulması; uzun ve kısa vadeli çıkarlarımızın güvenceye alınması; toplum denilen örgütsel yapımızı yeniden yerli yerine oturtmak için birbirimize ihtiyacımız var. Bu nedenle birbirimize son derece bağlı olmamız, bundan büyük bir güç yaratmamız ve bizi bundan alıkoymak isteyen her şeye sonuna kadar düşman olmamız, kin ve öfkeyle bakmamız; bizi buna yaklaştıran her düşünce, davranış ve eyleme ise büyük bir saygı duymamız gerekir. Bunu biz, bir ahlak, bir felsefe, bir siyasal program, örgütlenme ve eylem tarzı olarak benimseyecek; bunun dışında herhangi bir çıkış yolu olmadığını ve ham hayallere asla inanılmaması gerektiğini söyleyeceğiz. Yüzyıllardan beri yitirdiklerimizin adım adım nasıl kazanılması gerektiğini bilmek zorundayız. İnsan denilen varlık, bunu kazanmak için gerekli güç ve yeteneği yaratabilir. Yeter ki, üzerine eğilmesini, araştırmasını ve kendisini ayaklandırmasını bilsin. Bu güç ve yetenek, halkın kollektif gücünün yaratılması uğruna harcandığında, çok az sayıda bir insan grubunun bile, bir öncünün gerek duyduğu gücü ortaya çıkaracağına inanıyoruz. Ve zaten, kaderimizi değiştirmek de bununla mümkündür. Şimdi en çok arzu duyduğumuz şey, böyle bir dayanışma temelinde çelikten bir örgüt haline gelmek olmalıdır. Kürdistan'da bunun dışında bir yaşam olamayacağı bilinmelidir. Kaybedilen her şeyi kazanmanın yolunun bu olduğunu bilerek, su ve hava kadar muhtaç olduğumuz bu yolda ilerlemekten bizi hiçbir işkence, baskı ve provakasyonun alıkoyamayacağını belirtmek durumundayız. Hiçbir şey bizi, bu hayati gerçeklerden uzaklaştıramaz.

PKK Hareketi, böyle somut bir yola girişin ifadesidir. Çeşitli sınıf ve tabakalarıyla bir ulus olarak yüzyıllardan beri adım adım uzaklaştırıldıkları öz değerlerini alt yapıdan üst yapıya kadar, maddi-manevi her alanda yeniden ele geçirmek için çağdaş insan iradesinin bizim ülkemiz koşullarında somutlaşması olduğunu söylediğimiz PKK Hareketinin, bu temelde tüm ulusal ve toplumsal sorunların çözümünün kaynağı olduğunu belirtirken, diğer önemli bir özelliğinin de güçlü bir otorite ve bu otorite altında birleşen mensuplarının uyum ve düzen hareketi olduğunu belirtmek gerekecektir. Bu anlamda PKK, toplumda geçerli olan kaosa, anarşiye karşı dayatılan bir otoritedir. Parti gerçekliğimiz iyi kavranılmalıdır derken, birbirini çekememenin, çekişmenin, dinlememenin, anarşinin yaşandığı platforma karşı, büyük bir uyum ve otorite gerçeği olduğumuz çok iyi kavranılmalıdır denilmektedir. Temsil ettiğimiz otorite ve uyum, halkımızın da en çok muhtaç olduğu olgulardır. Otorite ve uyumun, sonuna kadar geliştirip-uygulanması başarılarımızı doğrudan etkileyecektir.

Halk olarak otorite ve uyumdan uzaklaştırılmamız, bireyde büyük bir sorumsuzluk yaratmış, bunun da ötesinde onu kendini tanımazlık ve küfür içinde son derece saygısız bir yaşamın esiri yapmıştır. Birbirlerine karşı nefret ve öfkeyi körükleyen, ciddi bir temeli olmadan bunları derinleştirmeyi marifet bilen, açlığın ve zayıflığın bir ifadesi olarak bu sıfatların tanınmaz hale getirdiği tipler olunduğu bilinmektedir. Bu tipe hiç kimsenin saygı duymadığı, hiçbir sistem tarafından dost bilinmediği de açıktır. Elbette ki bu, pek de gıbta edilecek bir yaşam değildir. Ancak, yalnız toplumda değil, Parti gerçeğimize baktığımızda da bu tip davranışların varlığından bahsetmek durumundayız. Birçok insanımızın hala ufak bir kızgınlık uğruna, bir can sıkıntısı için en yüce değerlere çok basitçe karşı çıkarıldığı oluyorsa, bu, bu insanımızın önemli zayıflıkları taşıdığını gösterir. Ama bu tanınmaz insanımızın, bu zayıflıklarıyla sarhoş bir biçimde neyle oynadığını bilmek ve göstermek zorunluluğu da açıktır.

PKK, geçmişle hesaplaşma hareketidir. Emperyalizm, sömürgecilik ve işbirlikçilerinin kendisine dayattığı her türlü insanlık dışı düşünce ve davranışlara karşı savaş hareketidir. En ilerici, en demokratik, en insani değerlerin halkımıza tekrar mal edilmesi için bir mücadele hareketidir. Pek tabii ki, böyle bir hareketin savaşçısı da, kendisini yontabilen, eğitebilen, savaştırabilen birisi demektir. Parti hareketimiz içindeki kişi, eğer gerçekten inançlı ve dürüst ise, Parti davası hakkında tereddütü yoksa, bilmelidir ki, bunun mutlaka yerine getirilmesi gereken şartları vardır. Köklü tarihsel ve toplumsal nedenleri olan bir takım özellikler hala taşınabilir; ama, Parti faaliyetinin böylesine gelişkin olduğu bir ortamda savunulamayacak şeyler de vardır. Bilinmeli ki, Parti davası basit bir dava değildir; Partinin yükümlendiği bir halk hareketi vardır. Öyleyse sıradan bir dava olarak algılanamayacağı, hiç kimsenin kendi yetersizlik ve duyarsızlığını meşru gösteremeyeceği açıktır. Çağa karşı sorumlu olan biri, anasından-babasından, ailesinden, aşiretinden öğrendikleriyle hareket edip, kendisini onunla sınırlı tutamaz. Çünkü, bu tutum hiçbir şeyi kurtarmaya yetmeyecektir. İnsanlığa, çağa ve halka karşı duyulan sorumluluk, buna denk düşen düşünce, eylem ve savaş gücünün sergilenmesini gerektirir. Bunun tersi durum, Parti varlığımızda kabul edilemez.

Partimiz, muazzam bir inanç, güç ve emeğin üzerinde yükselmiştir. Parti varlığımızın temelinde en filiz çağını mücadeleye katık edenler, işkence, acı ve kan vardır. Tarihte ender rastlanacak zorluklara göğüs gererek, geliştirilen bir harekettir. Henüz arzuladığımız gelişme seviyesine ulaşmamış da olsak, ülkemiz sathında en saygı duyulması gereken güç olduğumuz ortadadır. Bunu kavramak, korumak ve geliştirmek, var olan Parti üyelerinin hem vazgeçilmez bir görevleri ve hem de haklarıdır. Şimdi öyle bir bilinç oluşturup, kedimizde öyle bir güç yaratacağız ki, Parti gerçekliğine etle-tırnak gibi bağlı ve bunun içinde kaya gibi sağlam olacağız. Yani, peltemsi, bir üfürükle şekil değiştiren varlık değil, bu, düşmanın hiçbir saldırısının delemediği bir zırh, son derece çelikleşmiş bir nüve olacaktır. Halkımızı ayağa kaldıracak olan bu yapı, son derece küçük taşları yerli yerine oturtmasını, halka kaybettiği her şeyi teker teker vermesini bilen, kısaca onu yapı taşları halinde bir eser olarak dizmesini bilen, bu doğrultuda tüm ustalığını gösterebilen –esnekliği de sergileyebilecektir. İşte otorite ve uyum, bizi bu yeteneklere ve başarılması halinde hedeflerimize önemli oranda ulaştıracak iki değerdir.

Otoriter olmasını bilmeyenler, mevcut olumsuz zemini aşamazlar. Yine, büyük bir uyum gücünü gösteremeyenler de, halkımızın darmadağın edilmiş yapısını birleştiremezler. Taşıdıkları öneme rağmen, bunların yeterince kavranmış olduğunu söyleyemiyoruz.

Herşeyden önce, bilinçlerde yer etmesi gereken iki soru vardır. Otorite bize gerekli midir-değil midir? Bize nasıl bir otorite gereklidir? Çünkü, otoritenin gereğinden bahseldildiğinde bir mahalle kabadaylığının sergilendiği, uyum adına kör bir itaatın gösterildiği az rastlanır bir husus değildir. Açık ki, bu otorite ve uyum bize yaramaz, yabancıdır. Öyleyse, işe bunları kavramakla başlamak gerekiyor.

1 - Otorite'nin Tanımı ve Kaynağı

En genel tanımıyla otorite, toplumda, üretimde, bilimsel faaliyetler ve devrimde yetkin ve üstün olma, işleri düşüncede ve pratikte gerçekleştirme gücüdür. Eğer bu bir kişide somutlaşmışsa kişinin, örgütte somutlaşmışsa örgütün, sınıfta somutlaşmışsa, o sınıfın otoriter olması anlamına gelir. Kısaca bir yücelmeyi ifade etmektedir.

Otorite dar bir kapsamda ele alınamaz. Otorite, dönemin özelliklerinin ilerlemeye yatkın hale geldiği aşamada, daha ileri adımları atma gücünün temsil edilmesidir. Yani, yeni bir üretim tekniğinin bulunması, yeni bir bilimsel keşfin yapılması, devrimci harekette devrimci düşünce ve örgütün yaratılması, aynı zamanda otoritenin de ortaya çıkması demektir. Otoritenin kendi içindeki anlamı, herkesin bilemediğini, yaratamadığını, ilerletemediğini; bilmek, yaratmak, ilerletmek gücünde olmaktır. Bu nedenledir ki otoriter güce büyük saygı duyulur.

Tarihin çarkını geriye döndürmek isteyenler de büyük otoriteler oluştururlar; ama, onlar ilerlemeye doğru değil gerilemeye doğru muazzam güç gösterisinde bulunurlar. İnsanı ve üretimi tahrip eden baskı kuvvetlerini alabildiğine geliştirir, örgütler ve topluma böylesine bir otoriteyi dayatırlar. Bu otoriteler gericidir, toplumun gelişmesi önündeki engeller olarak yeniyi temsil eden güçler tarafından tanınmamak ve yıkılmak zorundadır.

Tarihte, keşifleriyle insanlığın gelişiminde rol oynayan ve etkileri günümüze dek duyulan otoriteler vardır. Bunlar ya fiziğin, kimyanın vb. kanunlarını bulmuş, tıpda yeni bir hastalığı veya tedavisini keşfetmiş, edebiyat ve sanatta gelişmenin en uç noktasına ulaşmış olanlardır. Bunların insanlık üzerinde etkilerinin yayılması kaçınılmazdır. Büyük bilim otoriteleri olarak Newton, Einstein vd., edebiyatta büyük romancılar, müzikte büyük sanatçılar bu etki ve saygınlığı yaratmış olanlardır. Bu nitelikte olan insanlara bakıldığında, kendi dallarında tek oldukları, ilerletmenin, yaratmanın ve keşfetmenin en uç noktasında bulundukları görülür. Onlardan daha ilerisi yoktur. Bu anlamda da otoritedirler. Yaratılan yeni bir türkü, yeni bir roman, eğer örnekleri içerisinde en ileride ise, onu yaratanlar en büyük sanat otoritelerini teşkil ederler, ve insanlık bunlara çok şey borçludur.

Devrim için de bu böyledir. Yeni-doğru düşüncelerin yaratılmasında ve maddi güce dönüştürülmesinde çaba harcayan kişi ve örgütler, en güçlü otoriter sıfatına layıktırlar. Ama gerçekten yeniyi yaratmış, gerçekten günün ölçüleri içinde halkın kaderini yakından ilgilendiren düşünceyi üretmiş, onu hayata geçirecek cesareti göstermiş, dolayısıyla tek ve en doğruyu temsil edebilmişlerse bu böyledir. Devrim yalnız günün değil, geleceğin toplumunun çıkarlarını da belirleyen bir olgu olmasından ötürü en otoriter olgudur denilir. Devrim olgusu, en çok saygı duyulan ve boyun eğilen bir olgudur. Devrim olayının yaratılmasında kişilerin ve örgütlerin rolü de böylesine otoriter bir anlama sahiptir. Kişi burada, basit kişisel, ailesel ve aşiret çıkarları gütmüyor, bir şirketi batırmak ya da kurtarmak için örgüt kurmuyor, biraz para kazanmak veya

ticarette başarılı olmak için faaliyet yürütmüyor; tam tersine en katlanılmaz bir yaşantı içinde bulunan ve bundan zarar görenlerin kurtuluşuyla ilgili yüce çıkarların ifadesi olarak düşünce ve siyaset oluşturup, hayata geçiriyor ve aynı zamanda geçmiş karanlık döneme ve egemen güce meydan okuyor. Saygı ve güç ne olursa olsun, bu noktada en asli rollerden birisi oynanıyor demektir. Bunun bir kişi olması, bir örgüt olması fazla önemli değildir. Önemli olan, üretimin, toplumun, bilimin vs. kaderini belirlemede oynanan roldür. Kişi ve örgüt bu rolünü oynadığı oranda, en otoriter gücün ortaya çıkmasını sağlamaktadır. İşte güç budur. O yüzdendir ki, yeni doğan fikir ve örgüt, en çok kabul edilmesi ve içine girilmesi gereken fikir ve örgüttür. Aynı zamanda eskiyi-gericiliği temsil eden egemenler de en çok karşı çıkılması, iradelerinin asla kabul edilmemesi, ne pahasına olursa olsun ezilmesi gereken otoritelerdir.

Bu anlamda, otoritenin kaynağı da açıktır. Otorite, zamanını doldurmuş her türlü ilişki, düşünce ve kuruma karşı yeniyi temsil etmede, buna maddi zemin teşkil eden güce dayanmada, o gücün çıkarlarını potansiyel bir konumdan aktif bir konuma dönüştürmede, kısaca kaynağını yeniyi yaratmada bulmaktadır.

Yeniyi yaratmak güçlü bir olaydır. Bir canlılının büyümesini, gelişimini hiçbir gücün durduramayacağı, güneşin doğuşunun hiçbir kuvvet tarafından engellenemeyeceği çok açıktır. Herşeyin bir tükenişi vardır, ama yeninin doğuşunu hiçbir şey engelleyemez. Devrimci otoritenin kaynağında da böyle bir güç vardır. Mutlaka doğması ve yeniyi yaratması gereken sınıf, bu sınıfı temsil eden birey, bunların oluşturduğu örgüt, devrimci otoritenin kaynağıdır. Öyleyse, görünüşte kendisine çeşitli sıfatlar takan, özellikle de çeşitli sahte görünümler veren kişiler ve yapılar otorite kaynağı olamaz. Böyle bir örnek verilmek istendiğinde, hemen TC'nin generalleri gösterilmelidir. Cuntanın generalleri birbirlerine çok çeşitli rütbeler, nişanlar ve madalyalar takarak, bu madalyalarla toplumun en güçlü otoritesi olduklarını kanıtlamak istediler. Halen de bütün yaptıkları, en büyük otorite kaynağının kendileri olduğunu gösterme ve buna inandırma çabasıdır. Öyle ki, toplum herşeyini onlara borçludur, onlar adeta günlük erzağın bile kendilerinden alındığı bir babadırlar. Her türlü zorbalık gösterisi, bunu kabul ettirmek için yapıldı. Eğer bunu başarırlarsa, toplum kendilerine büyük saygınlık duyacak, korkudan da olsa bağlı olacaktır. Ve böylece onların düzeni daha iyi yürüyebilecektir. Tabii ki, bu bir yanılsama, toplumu aldatma, ve bunların konumu gerçeklerin başka türlü gösterilmesinin adıdır. Böylesine bir otorite ve böylesine bir otoritenin altında böyle bir uyum, kabul edilemez bir yabancılaşma olgusudur. Bunlar, gerçekten her türlü gericiliği temsil eden, toplumun gidişatını tümüyle durduran, güçleri yeterse geriye çark ettirmesini savunan, bunun için tüm güçlerini ortaya koyan azılı gerici güçlerdir.

Otorite ve uyum olayı, toplumda zorunlu olmayı da içerir. Otoritesiz ve uyumun olmadığı toplum olmadığı gibi; en otoriter olgu olan devrimde de otoriteyi inkar ve uyumun zorunluluğunu kabul etmeme olamaz. Çünkü böyle bir inkar, geçmiş toplumdan kalan kaosu ve yabancı otoriteyi benimsemek, bunu zorunlu olarak yaşamak, "her zaman padişahımız vardır ve öyle olmalıdır" anlayışında kalmak veya "böyle gelmiş böyle gider, hiçbir şeyi değiştirmeye gücümüz yetmez" anlayışına saplanmak, dolayısıyla devrimci bir otorite ve gücün gelişiminin mümkün olmadığına kendisini inandırmak; ve tabii ki uyumu değil kaosu yaşamaktır. Bunlar, çürümüş bir toplumun içinde yaşadığı düzenlerdir. Açık ki, otorite ve uyum mutlaka gerekli ve zorunludur. Otorite ve uyum böylesine dayatılırken, işte bu zorunluluktan hareket edilmektedir. Toplumu değiştirmede ve ileriye götürmede otorite ve uyum kaynağına olan ihtiyacımız böylesine açık ve kesindir. Uyumu, bu temelde kavramak zorundayız. Başarılı adımlar atmak, bunların güçlü bir biçimde sergilenmesiyle mümkündür.

Tarihe bakıldığında, bu durum daha somut görülecektir. Tarihte, toplumun siyasal üst yapısına egemen olan otoriteler, bir ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıkmışlardır. İlkel topluluklarda aşiret reisine duyulan büyük bağlılık ve onun kutsal bir otorite olarak kabul edilmesinin altında yatan etken, onun, yeni örgütlenen insan türünün içerde güçlü bir uyum içinde tutulmasında ve dışarıda, gelecek tehlikelere karşı korunmasında üstlendiği roldür. Bu rolden ötürü, ona hiç kimse dokunamaz ve saygı gösterilir. Giderek, basit bir sözü emir durumuna geçer. Aşiretin çıkarlarını kendisinde sembolleştirdiği için, bu kurum, tüm aşiret için kutsaldır. Reislik olgusunun temelleri bu kaynağa dayanmaktadır. Bu kavramın günümüzde bile hala yaşamasının nedeni, toplumsallaşmanın gelişiminde önemli bir durak noktasını teşkil etmiş olmasıdır.

Daha sonra, büyük köleci imparatorluklar ve bu köleciliğin kurucularının belirdiğini görmekteyiz. İnsanlık tarihinin en zengin kültür birikimlerinin yaratıldığı bu dönem, aynı zamanda en güçlü imparatorlukların da yaşandığı bir tarihi evredir. Ortadoğu'nun sayısız köleci imparatorluklarından günümüze kalan eserler, Yunan toplumunda, Roma'da, Asurlar'da, Babil'lerde otoritelerin gücünü de göstermektedir. Mısır'da bulunan Firavunlara ait piramitler, dönemin özellikleri içerisinde o otoritelerin ne kadar görkemli olduğunu anlamak için yeterlidir. Hammurabi'nin kanunları, Mısır Firavunlarının piramitleri, köleci dönemde yapılan heykeller, sanat eserleri, yükseltilen kaleler, köleci otoritenin ürünü olarak yaratılmışlardır. Bizim ülkemizde de, çok görkemli sanat eserleri vardır. İlk çağdan kalma bu eserler de, köleci otoriteyi sembolleştirmektedirler. Çok eski bir tarihte yapılmış olan bu ölümsüz eserler, halen saygı uyandırmaktadır. Elbette ki bunları yapanlar, köleciliğin doğuşunda emeğin üretkenliğinin artırılmasında, bilim ve sanatın geliştirilmesinde önemli gelişmelere damgasını vuran devletler ve kişilerdir. Bunlar, bu gücü, toplumda otoritelerini kanıtlamış, bunun gerekliliğini ortaya koymuş ve belli bir dönem ilerlemeyi sağlamış olmaktan almaktadırlar.

Feodal dönemin yaratılmasında da aynı durum vardır. Feodal dönemde, özellikle dinsel görünümler altında ortaya çıkan otoriteler görülür. Gerek hıristiyanlık ve gerekse müslümanlıkta peygamberler en büyük otoritedirler. Bunların toplum üzerinde nasıl bir güç oldukları, bugüne ulaşan etkinliklerinden rahatlıkla çıkarılabilir. Tabi ki bu, onların toplumsal gelişmede oynadıkları rolle doğrudan bağlantılıdır; toplumsal gelişmenin belli bir aşamasında, insanlığın kaos içindeki yaşamına yeni bir düzen getirmiş, bunun için mücadele vermiş olmalarına dayanmaktadır. İlerlemeyi gerçekleştirdikleri içindir ki, insanlığın belleğinde nüfuz etmiş, en kutsal otoriteler haline gelmişlerdir. Ortadoğu halklarının hafızasını kuşatan din otoritesi, bugün bile etkinliğini önemli oranda sürdürmekte, bir İran'da mollalar bu otoriteye dayanarak, milyonları peşlerinden sürükleyebilmektedirler. Bu otoriteye bağlılıkladır ki, İran'da milyonlar can pahasına emirleri uyguluyor, mahşeri kalabalıklar biçiminde ilerliyorlar. Tarih, bu otoritelerin dönemleri içerisinde gerçekten de sarsılmaz bir güçte olduklarını göstermektedir. On iki havarilerin İsa'ya bağlılık temelinde Kudüs'ten çıkarak büyük tehlikeler ortamında dünyaya yayılışları, Muhammed'in ve halifelerin emri altında gerçekleşen seferler bu otoritelerin gücünü gösteren örneklerdir. Bizim toplumumuzda da hala beş vakit kılınan namaz, tutulan oruç, bağlı kalınan ahlak kuralları, feodal dönemin yaratılmasında damgalarını vurmuş olan otoritelere dayanmaktadır. Belleğimize, kişiliğimize, günlük davranışlarımıza damgasını vurmuş olduğunu gördüğümüz bu otoriteler, egemen sınıfların çıkarlarını da temsil etse, belli bir ilerlemeyi yarattıkları ve bunu zorla da olsa yürüttükleri için büyük bir otorite gücü haline gelmişlerdir.

Kapitalizmin doğuşunda burjuvazinin gelişiminde de benzer örnekler gösterilebilir. Fransız devrimi, büyük hatipleri, eylemcileri ve sanatçılarıyla birlikte doğmuştur. Feodalizme ve krallığa karşı savaşın bayraktarlığını yapan bu kişiler, eski otoritelere karşı, tarihin gelişiminde insanlığa yeni bir adım attırdıkları içindir ki, temsil ettikleri burjuvazinin bayrağı altında yüz binleri toplayabilmiş, onları kral saraylarının ve malikanelerin üzerine göndermişlerdir. Kitlelerin bu yürüyüşü, krallığı devirerek, yeni toplumun gelişmesi önündeki engelleri kaldırmıştır. Burjuvazinin iradesinin yasalaştığı ve askerileştiği bir dönemde Napolyon tarih sahnesinde belirir. Napolyon'un, büyük saldırılarla Avrupa, Asya ve Afrika içlerine kadar girişi, onun henüz gelişmekte olan burjuvazinin komutanı olması sıfatına dayanmaktadır. Kapitalizm gelişme çağında burjuva düzenini kıtalara yayan askeri komutanlar yarattığı gibi, sanat ve kültür alanında da büyük otoriteler yaratmıştır. Rönesans döneminin sanat eserleri, bugün bile insanlığın hayranlığını kazanmaktadır. O dönemde yapılan heykeller hayranlıkla seyredilmekte, müzik eserleri can kulağıyla dinlenmekte, romanlar, hikayeler zevkle okunmaktadır. 200 yıl önce, kurdukları cumhuriyet altında partiler ve ordularıyla toplumu çok ileriye götürenler, gerçekten de büyük bir otoritedirler. Ve nitekim, Avrupa halen bunların heykelleriyle doludur.

Proletaryanın büyük fikir yaratıcıları Karl Marx ve Friedrich Engels ise bu sınıfın otoritesinin sembolleri olarak, bugün tüm bir dünya üzerinde sarsılmaz etkiye sahiptirler. İnsanlık düşüncesinin en gelişmiş biçimi olarak sunulan bilimsel sosyalizm, gerçekten de düşünce gücünün emekçi sınıfların hizmetinde en bilimsel ifadeye kavuşmasıdır. Marx ve Engels'de toplumun değiştirilmesi iliminin dile getirilişi, Lenin'de uygulamaya geçirilmiş, örgütlenme ve eyleme dönüştürülmüştür. Yeni siyasal düzeni devrimle yaratma ise, çağımızın en yüksek otoritesini ortaya çıkarmıştır. Bu anlamda devrim en büyük otoritedir. Ekim devrimiyle tarihte ilk defa, proletaryanın şahsında emekçi sınıfların çıkarları hakim hale gelmiş, ve bu temelde toplum her alanda yeniden bir düzenlemeye uğramıştır. Proletarya devletinin ve ordusunun yaratıcısı olarak Lenin, büyük bir otoritedir. Proletarya başta olmak üzere ezilen sınıflar ve halkların Marx-Engels ve Lenin'in ardından yürümesi, onların yeni toplumun yaratılmasının ustaları olmalarına dayanmaktadır. Biz de bugün, onların izinden yürüyerek, kendi toplumumuzu bu temelde değişikliğe uğratmanın savaşımını vermekteyiz. İnsanlık bugün, yeninin, ilerlemenin ana doğrultusu olarak bu süreci yaşıyor. Kapitalist-emperyalizmin köleleştirdiği halklar bağımsızlıklarına bu temelde ulaşma savaşı verirken, proletarya da yine dünya çapında burjuvazinin egemenliğine karşı kendisiyle birlikte toplumu özgürleştirme mücadelesini sürdürüyor. Marksizm-Leninizm önderliğinde gelişen bu savaşların, her alanda bir yenilenme ve gelişmeyi yarattıkları görülüyor. Emperyalizmin çığırından çıkardığı, yozlaştırdığı, köreltiği her şey bilimden, sanata, kültür, ahlak ve sıradan insani ilişkilere kadar, proletaryanın otoritesi altında yeniden bir düzen kazanıyor, ve ancak bu otorite altında gelişebiliyor.

2 - Kürdistan'da Halk Otoritesinin Yitirilişi, Yabancı ve İşbirlikçi Otoritelerin Egemen Olması

İnsanlık böylesine büyük gelişme adımlarıyla ilerlerken, Kürdistan'da yaşanan bunun tam tersi olmuştur; insanlık, her üretim biçiminin gelişiminin doruk noktasına ulaşırken, Kürdistan'da sömürgeciliğin doruk noktası yaşanmıştır. Kürdistan'a hakim olan her güç kendi sömürü ve baskı sistemini taşımış, toplumun öz dinamiğiyle gelişimi dış zor tarafından tahripkar bir biçimde önlenmiştir. Özellikle feodal sömürgecilikle birlikte, Arap, Fars ve Türk hakimiyeti altında, toplum kendisine yabancılaştırılmaya çalışılmıştır. Kapitalist-emperyalist sistem altında da, Kürdistan yine bu güçler elinde bir sömürge olmaktan öteye geçememiştir. Toplumlar tarihinin tüm aşamalarında, sömürge egemenliği altında kalışı, Kürdistan'a çok şey yitirtmiştir. Yabancı egemenler, Kürdistan toplumunun aşiret-kabile düzenini bile bozmuş, toplumun kendisini örgütlemesine fırsat vermeden egemen düzenlerin basit bir yansıması dayatılmış, siyasal bir güç haline gelmeden toplumsal güçler dumura uğratılmış, ve hatta insanlığın vazgeçemeyeceği en temel araç olan dil ve kültür değerleri ortadan kaldırılmaya çalışılmıştır. Tabi ki, tanınmaz bir toplum, kolları ve bacaklarından yoksun bırakılmış bir kadavra ortaya çıkmıştır.

Kürdistan toplumu, insanlığın ilerici gelişmelerinden nasibini almak bir yana, bunların gericileşme aşamalarının en olumsuz mirasını devralmıştır. Topluma akan bu zehir tüm vücudu kaplamış, böylesine tanınmaz bir varlık haline getirmiştir. Vücudunun bütün gözenekleri ziftle kaplanmış bir insan, dokuları vasıtasıyla ne kadar solunum yaparsa, sömürgecilik tarafından betonlanan Kürdistan toplumu da o kadar soluk alma imkanı bulmuştur. Sömürgeciliğin zifti altında, toplum, kendisi için düşünmek, yaşamak ve otoriter bir güç olmak bir yana; kendi varlığını tartışır bir konuma düşürülmüştür. Bu, daha düne kadar yapılan bir tartışmadır. Kendi iradesini ve varlığını tartışan bir toplumun, bir güç olması, elbette ki düşünülemez. Bir insanın kendi insanlığını tartışması, ben insan mıyım-değil miyim sorusununu sorması kadar, kabul edilemez bir gerçeklik, Kürdistan'da bir halk mıyım-değil miyim, var mıyım-yok muyum tartışmasında tezahür etmiştir. Açık ki, böyle bir halk çok şeyini kaybetmiş bir halktır. Nitekim, toplumda otorite diye gösterilen birçok olguya bakıldığında, bunların yabancı hakim güçlerin çıkarlarının bir somutlaşması oldukları, ulusal-toplumsal gelişmenin temsilcileri olmadıkları hemen görülecektir.

Bugün Kürdistan'da, koyu bir sömürgeci hakimiyet vardır. Ulusal-toplumsal yapının gözeneklerine kadar kendi çıkarlarını hakim kılan bu sömürgecilik, toplumun kendi adına hiçbir yapı ve adıma kesinlikle yaşama olanağı tanımamaktadır. Ordusu, bürokrasisi, kültür ve dil kurumlarıyla, yapıyı ezerek, daha ilk andan bu yana, kendisine yabancılaşmaktan başka alternatif tanımamaktadır. Yaratılmak istenen, sömürgeciliğin çıkarları için yaşayan, onun adına konuşan, eyleme geçen, örgütlenen bir toplumdur. Toplumsal zeminde, Kürt hakim sınıfları, işbirlikçi karakterleri gereği, tarihte olduğu gibi bugün de, sömürgecilik adına konuşan, onun çıkarları doğrultusunda hareket eden, ulusal hiçbir özellik taşımayan güçler durumundadırlar. Özellikle yoksul köylülük üzerinde feodal-komprador burjuvazinin, sömürgecilik ve feodal-kompradorlara dayanan dinsel kurumların, uzun yıllar katlanılmaz bir baskı gücü oldukları biliniyor. Ancak, bunlar, güçlerini sömürgecilik ve feodalizmden alan ve sömürgecilik adına toplumun gelişimi önünde bir baskı unsuru olarak duran, yani sömürgeci otoritenin yansıması olarak tezahür eden, bu nedenle de kendi varlıklarında bir güç taşımayan tanınmaması gereken, sahte ve gerici "otorite"lerdir. Bunların, sömürgeciliğin nasıl bir basit kuklası oldukları ve ona dayanmaksızın bir an bile ayakta kalamayacakları bugün çok daha açık olarak görülmüştür.

Türk sömürgeci kapitalizminin gelişimine bağlı olarak doğan küçük-burjuvazi de yine bu niteliğinden ötürü, ulusal-toplumsal çıkarların temsilcisi bir güç olma konumuna yükselememektedir. Kendisini yaşamayan, bu sınıf, Kürdistan gerçekliğinde daha da olumsuz bir tabloyu sergilemektedir. Ve hele, bu sınıf, çarpık yapılanması üzerinde siyasal bir güç olmaya kalkıştığında ucubeliği daha da göze batmaktadır. Kendini formüle etme, örgütleme ve eylemde konuşturma gücünden yoksun olduğundan, siyasi bir güç olduğunu iddia ettiğinde, ulusal-toplumsal gelişme önünde tam bir engel haline gelmektedir. Bu sınıfın temsilcileri durumundaki örgütlerin, ulusal kurtuluş mücadelesi karşısındaki konumları bu gerçeği açıkça ortaya koymaktadır. En sıradan bir bakışla bile görülebileceği gibi, bunlar ulusal-toplumsal gerçeklikten adeta habersiz bir yaşam içindedirler. İnsani haklarından bile men edilmiş bir toplumsal zemin üzerinde değil, sanki çağdaş halklar gibi tarihi-toplumsal gelişimini güçlü bir biçimde yaşamış bir halk gerçekliği içindeymiş gibi hareket etmekte, yaşanan ölüm-kalım savaşı ortamında ortalık güllük-gülistanlıkmışcasına yaşayabilmektedirler. Ve bunu, tüm toplum da çıkar bir yol olarak önerme gafletine düşebilmektedirler. Ulusal-toplumsal gerçekliği yaşamayan bu sınıfın, bireyleri de tabii ki aynı olumsuz konumu sergilemektedirler. Örgüt ve birey düzeyinde, tam bir güçsüzlük, iradesizlik ve şu veya bu gücün etki alanına girme durumundan kurtulamamaktadırlar. En tipik örnek olarak Avrupa sahasındaki konumları verilebilir. Biraz üstünü-başını düzeltip, yeni giysiler giydiğinde kendisini çağdaş bir insan olarak görme şaşkınlığına düşen bu sınıf bireyinin konumu, örgüt düzeyinde de yaşanmaktadır. Yanıbaşında can çekişen halkına rağmen, Avrupa'da gördükleri-yaşadıklarıyla sarhoş olan birey gibi, bu sınıf adına hareket eden "güç"ler de dışarıda bir kaç ilişki yaratma adına her şeyden vazgeçebilecek bir sarhoşluk içindedirler. Gerçekten eğer, sarhoş olmasalar, acınacak

durumdaki bir gerçekliğe böyle bakamazlar. Rahat düşünme ve yaşamayı kendilerine layık görmeleri, Avrupa'larda emperyalizmin kucağında yaşamayı kabul edebilmeleri, bir dilenci gibi şuna-buna yalvarmanın devrimcilik olduğuna inanmaları, bir paralı memur derekesine düşmeyi en gelişmiş ilişki ve hatta enternasyonalizm diye piyasaya sürmeleri, düpedüz ajanlık olan ilişkilere en yüce sıfatları yakıştırmaktan geri durmamaları bunların, toplumumuzda yansıtılan yabancı iradelerin ve işbirlikçilerinin basit birer kopyeleri olduğunu ortaya koyar. Bunların, ulusal-toplumsal gelişme adına düşünce, örgüt ve eylem üretememeleri buna dayanır ve bu nedenle de anlaşılırdır. Açık ki gerçeği yaşamayan bir yapıdan, gelişme doğamaz. İnkarcılığın, işbirlikçiliğin bir yansıması olan ancak onların diliyle konuşabilir. Mikrofona ne okursan o sesin çıktığını söylemeye gerek yoktur. Bunlardan çıkan ses de, işte, yabancı egemenler ve işbirlikçilerinin tarihin karanlık dehlizlerinde doldurdukları mikrofonlardan çıkan sestir.

Sömürge boyunduruğu altında bulunan Kürdistan'da, toplum adına bir otorite olmak için toplumun her alandaki gelişmesinin önündeki tıkaçlara karşı mücadeleci bir güç olmak, ulusal-toplumsal yapımızın ekonomiden kültüre kadar her alanda bağımsız ve özgür gelişimini sürdürebilmesi için, bu alanlardaki çıkarlarının uzun vadeli planlaması temelinde, gelişimi engelleyen yabancı ve yerli güçlere karşı ulusun çıkarlarının savunucusu olmak, yani ulusal kurtuluşçu olmak gerekir. Ulusun bağımsız ve demokratik gelişimini ve bu doğrultudaki çıkarlarını formüle etmeyen, bunu kararlılıkla savunup, bunun için mücadele etmeyen, "kültür özerkliği", "otonomi" gibi işbirlikçi istemler peşinde koşanlar, ulusun iradesinin temsilcisi, onun çıkarlarını sembolleştiren bir güç değil, olsa olsa işbirlikçilik ve uşaklık peşinde koşan "güç"ler olabilirler. Bu yapılarıyla, toplumu bir adım bile ilerletemeyecek olan bu "güç"lerin, toplum üzerinde güçlü bir etki yaratmaları da düşünülemez. Toplumda ulusal kurtuluşçuluk gelişip, etki gücünü artırdıkça, belli bir dönem yaratmış da olsalar, sahte etkilerinden iz bile kalmayacaktır. Öyleyse bunların etkilerinin, ulusal kurtuluşçu bilinç ve eylemin güçlenmesi veya zayıf kalması oranında bir varlık şanslarının olduğu ortadadır.

Kürdistan'da, her türlü işbirlikçi düşünce ve eylem, sömürgeci hakimiyetle doğmuştur. Varlıklarını sömürgeciliğe dayandıran, ya da ona yönelme cesareti göstermeyerek "yumuşatılmış" biçimleri altında yaşam yolu arayanlar ne denirse denilsin sömürgeciliğin iradesine boyun eğen ve bu anlamda da ulusal-toplumsal gelişmemizin her alanda engeli olan bir konumu ifade etmektedirler. Bu noktada hemen belirtelim ki, bu yapıların sahipleri, çokça iddia edildiği gibi dilin, kültürün, sanatın vb. de geliştirici, koruyucu gücü olamazlar, ulusu ulus yapan tüm bu değerlerin korunup-geliştirilmesi tümüyle ulusal kurtuluş hareketinin gelişimine bağlıdır ve ulusal kurtuluş mücadelesi geliştiği oranda korunup-geliştirilebilirler. Tüm bu alanlarda bir güç olma, ne adına konuşulduğuna doğrudan bağlıdır. Ulusal-toplumsal gerçekliğe doğru yaklaşılmaksızın ve adeta ondan kaçarak, en küçük bir değer bile yaratılamaz, olsa olsa, ancak büyük bir yanılgı yaşanabilir.

Bu gerçekliğe doğru yaklaşma ve çözüm göstererek gelişmenin yollarını açma durumunda olan tek güç, ulusal kurtuluş siyaseti ve hareketidir. Halkımızın ne kadar kabul edilmez bir yaşam durumu olursa olsun, gerçekliğimizin bütün derinliğiyle kavranma zorunluluğu buradan doğmaktadır. Bu anlamda, her kurtuluş savaşçısı, bu gerçekliğe yaklaşma ve anlama cesaretini göstermek durumundadır. Lenin'in, "Rusya'nın utancı ve lanetiyle hesaplaşmak" sloganında dile getirdiği gerçek bizim için bin kez daha geçerlidir. Evet, gerçekten de, sömürgecilik tarihinden utanç duymak, ama bunu bu gerçekten kaçmak için değil, tam tersine onunla hesaplaşmak için duymak zorundayız. Öyleyse, insanı gerçekten acı ile kıvrandıran, hiçbir gerekçe ile örtbast edilemeyecek olan tarihimizin önümüze sürdüğü gerçeklerle hesaplaşmak durumundayız. Bunları göremeyenler, değil devrim, evrim bile yapamazlar; değil devrimci militan, devrimci militanın kopyesi bile olamazlar. Eğer yaşamı soylu bir biçimde harcamak istiyorsak, somut durumun somut tahlilini tüm özgünlüğü içinde yapmak durumundayız. Gelişmemizin en önemli bir nedeni, Hareketimizin tarihsel ve güncel gerçeklerimizi tüm açıklığıyla sergilemiş olmasıdır. En görkemli direnmelerin ve en güçlü hareketlerin ortaya çıkışının, tarihe ve güncele bilimsel bir yaklaşımın sağlanmasına yakından bağlılığı vardır. Elbette burada yapılması gereken, mevcut gerçekliğe başımızı dönderip kaçmak olamaz. Yara-bere içindeki bir vücut bir daha kendine gelemez diye bırakıp kaçmak ve ölüme terketmek nasıl ki en alçakça bir davranışsa, ulusal gerçekliğimiz karşısında yapılması gerekeni yapmamak da aynı biçimde adlandırılacaktır. Yine, ameliyatla geçecek bir yarayı, melhemle iyileştirmeye kalkışılmaması gerektiği de çok açıktır. Ulusal-toplumsal yapımızın yaralarını reformla iyileştirmeye kalkmak, tıpkı, ameliyat edilmesi gereken yaraya melhem sürmeye benzeyecektir. Kürdistan toplumunun yarasının melhemle düzelmeyecek bir yara olduğu çok barizdir. Bu yarayı, ne sosyal-demokrasi ve ne de reformizm ve işbirlikçi düzenlemeler iyileştirebilir. En kahırlı bir operasyonun gerektiği, büyük acılarla geliştirilecek bir devrim operasyonu dışında vücudun kendine gelemeyeceği açıkça görülmektedir. Eğer kişi bir teslimiyetçi, bir hain, "yaşasın Kemalizmin şahlanışı" diye bağıran bir satılık ajan değilse ve yine Avrupa vb. yerlerde toplumsal melhem hazırlayıp gününü gün etmeyecekse, bu gerçeği görmemezlik edemez. Kürdistan'da ulusal-toplumsal gelişmede iddialı olan güç ve kişiler, bu iddialarını ancak, ellerine aldıkları neşterle yaraya dokunma cesaretini göstererek kanıtlayabilir, ancak bu temelde gerçek bir güç konumuna yükselebilirler.

3 - Halk İradesi ve Otoritesinin PKK'de Yeniden Doğuşu

Örgütlenmesi dağıtılmaya, iradesi yok edilmeye çalışılan bir halk adına hareket ediş, ulusal-toplumsal sorunlara köklü yaklaşımları gerektirir ve ancak bununla mümkündür. Ama bu nedenle de yakıcıdır ve üzerine cesaretle yürümeyi gerektirir. Ulusal-toplumsal gerçekliğe bilimsel-tarihi bir bakış açısıyla yaklaşamayanlar, her şeyiyle başkalaşım sürecine alınmış olan yapıyı derinliğine kavrama gücünden yoksun olanlar, insanlığın gelişim yasalarından habersiz bulunanlar, bu gerçekliğe yaklaşma cesaretini gösteremeyecekleri gibi, doğru çözüm önerilerinde de bulunamaz, böyle bir yaşamdan çıkış yapmanın mümkün olduğuna inanamazlar. Nitekim, PKK daha ilk düşünce filizleri biçiminde belirdiğinde, birçok çevreden "ateşle oynuyorsunuz" biçiminde yükselen feryatlar bu gerçeği ifade etmektedir.

Kendi kendisini tartışır bir konuma getirilmiş toplumun birçok sınıfı ve tabakaları, devrimci kurtuluş hareketi ilk adımlarını atmaya başladığında yine bu gerçeği ifade edeceklerdir. Çünkü Kürdistan'da ulusal kurtuluş, bu yıllara gelinceye değin önemli oranda üzeri küllendirilmiş ve artık alev almayacağına inanılan bir dava haline getirilmiştir. Bu arzu hala yürekte beslense de, kendisini konuşturamayan bir arzu durumundadır. Ulusal kurtuluş doğrultusunda atılan adımların başlangıçta biraz kaygı ve tereddütle karşılanması bu nedenledir. Çoğu kez, olmayacak duaya amin denildiği söylenmiştir. Elbette ki burada ulusal-toplumsal yapının bir gerçekliği ifade edilmektedir. Bu; halkın bile kendi gerçekliğinden ürker bir konuma getirildiğini ortaya koymaktadır.

Ancak bu dönemde, sözde Kürt halkı adına hareket edenler de, ortaya çıkan bu yeni gelişmeye kurbanlık bir koyun gibi bakmış, ve hatta 3-4 vb. aylık sürelerle ömür biçmişlerdi. Tabii ki, burada da yine, bir gerçeklik ifade edilmektedir. Ulusal-toplumsal gerçekliğimize derinliğine yaklaşmak cesaretini hiçbir zaman gösterememiş olan bu çevreler, sorunun ne kadar yakıcı olduğunu bildiklerini ama, bu nedenle de onu ele alma yürekliliğini gösteremediklerini böylece itiraf etmek durumunda kalmışlardır.

Bir ulusal kurtuluş hareketi, bedelsiz yükselemez. Karşılığı verilmeye hazır olunmayan davalar, sahipsiz ve silinip gitmeye mecbur olan davalardır. Tarihte, toplumlar için gerektiğinde kurbanlar verildiği çok açıktır. Binlerce yıllık kölelik tarihimizin değiştirilmesinin zorunlu olarak ödenmesi gereken faturaları olduğu kabul edilmeksizin, Kürdistan'da bir adım bile atmanın mümkün olamayacağı, bilinmek zorundadır. Bu açıdan, daha ilk ortaya çıkıldığında, gerektiğinde büyük acılara katlanmak ve ağır kayıplar vermenin, kurtuluşun katlanılması gereken faturaları olduğunu önemle belirttik. Eğer bu topraklarda da yeni bir insan topluluğu doğacak, halkımız için mezar haline getirilmiş bu topraklar yaşanılır bir ülke haline dönüştürülecekse, bunun uğruna ölüme de hazır olmak zorunluydu. Toprağa düşen ilk şehitlerin, bunu bir gerçek haline getirmeleri anlamında sarsılmaz bir yerleri vardır. Dünya halklarının hemen hepsinin geçtiği bu yoldan, bizim de geçmemiz kadar doğal bir şey olamaz.

PKK, kendi gerçekliğimize doğru bakmak temelinde, inançsız ve korkakların yaklaşma cesaretini bile gösteremediği yapıyı değiştirme hareketidir. Daha da özcesi, yüzyıllardan beri gözenekleri tıkanmış, susturulmuş halk irademizin ve yüreğimizin özgür ve bağımsız olmak için yeniden çarpması, irade gücüne kavuşmasıdır. PKK biçiminde somutlaşan güç, kaybedildiği ve artık kendisine sahip çıkılamayacağı söylenilen bir halkın canlanma hareketidir. Halkın yüreğinin bugün artık PKK'de attığı her gözün görebileceği kadar açıktır. Kürdistan halkı kendisini PKK'de dile getirmektedir. İşbirlikçi ve ajanlar dışında, hemen her sınıf ve tabakadan halkımız, tüm umutlarını PKK'de bulmaktadır.

Doğrudan ulaşamadığımız alanlarda bile, "umut PKK'dedir" deniliyorsa, bu gerçeği görmemek mümkün değildir. Demek ki, PKK'de, halkın çok derinde de olsa kıpırdanan iradesi var. PKK, onların çıkarlarının birleştirildiği bir ana platformdur. Halkın, maddi birçok olanaklarına rağmen, diğer örgüt ve çevrelerde değil de, PKK'de umut bulması bu nedenledir. Demek ki, halk kendisini biraz zor'da buluyor. O halde, PKK'de somutlaşan gerçekler halkın iradesidir, ve PKK'nin doğuşu halk otoritesinin doğuşudur. PKK ile Kürdistan halkı, yüzyıllardan beri yitirmiş olduğu iradesini yeniden bulmuş, özgür otoritesini yaratmıştır.

Böylesine bir anlamı olan doğuş, elbette ki kolay gerçekleşmeyecekti. PKK, adeta kayayı çatlatarak filiz veren bir bitki gibi, çoraklaştırılmış bir zeminde, yüzyıllardır köreltilen halk iradesi ve otoritesini yeniden yaratma hareketi olarak doğduğundan büyük zorluklarla karşı karşıya gelmesi, birçok sorunla boğuşması kaçınılmaz olmuştur. Gübrelenmiş bir toprakta verim de çok fazla olur. Ama aynı şeyi kıraç bir toprak için söylemek olası değildir. Rus devrimi, zengin bir kültür üzerinde doğmuştur. Fransız ve Çin devrimlerinin doğuşu da yine böyle zengin bir kültür üzerindedir. Bu anlamda o topraklar son derece gübrelenmiş ve sulaktır. Devrimci fikrin tohum halinde düşmesi, o nedenle ardından son derece güçlü bir gelişmeyi yaratmıştır. Fakat, Latin Amerika ve Ortadoğu'da daha farklı bir durum görülmektedir. Filistin devriminin böylesine zor gelişmesinin önemli bir nedeni, toprağın kıraç hale getirilmiş olmasıdır. Kürdistan toprakları ise, hem maddi ve hem de manevi olarak çıplak haldeki kıraç tarlalara benzemektedir. Çok eski bir tarihe sahip olan bu ülke, bugün herkesin terketmek için kuyruğa girdiği bir alana dönüştürülmüştür. İnsanlar tanınmaz bir halde kendilerinden ve ülkelerinden kaçıyorlar. Açık ki bu bizim iddiamız değil, ortada olan bir gerçektir. Demek ki, tarihin cennet ülkesi denilen Mezopotamya'da insanlık çok zayıflatılmış. İnsanların kültürü ve mertliğiyle can vermek için güçlerini ortaya koymadıkları, tam tersine terkettikleri bir zeminde, devrimin kolay gelişemeyeceği ortadadır. Biz adeta, kayayı çatlatarak kök vermiş, ama çok zor gelişen bitkilere benziyoruz. Elbette ki bu, saygı duyulması gereken bir gelişmedir.

İlk tanımlamalarımızda, Kürdistan toplumunu sert rüzgarların gözeneklerini tıkadığı; ama fırsat bulur bulmaz gür bir biçimde boy atacak olan o kayalıklarda gizli bitkilere benzetirdik. Açık ki, bizdeki devrim olgusunun kaynakları zayıf ve insanları biraz kuru. İnsanlar söz dinlemiyor, bu nedenle birleşemiyor ve tabii ki çok az iş yapıyorlar. Birleşip bir kuvvet haline gelemiyorlar ve buna bağlı olarak gelişme kaydedemiyorlar. Kürdistan'daki insanların her birisi, gemisini kurtaran kaptan durumundadır. Fakat, gemisini nasıl kurtarıp, nereye demir atacağı da belli değil. Bunlar, mevcut gerçekliğimizin çok sınırlı olarak değindiğimiz bazı yönleridir.

Böyle bir gerçeklik devrimle nasıl değiştirilecek veya bunun için bir güç yaratmak nasıl mümkün olacaktı. Eğer emperyalizm ve sömürgeciliğin dayattığı anlayışlar kabul edilmeyip, nesli tükenmiş bir varlık olduğumuz düşüncesine batılmamışsa yapılacak tek şey, ne pahasına olursa olsun, bütün zayıflıklara rağmen bu gerçekliği devrimle değiştirme doğrultusunda adım atmaktı. Emperyalizm ve sömürgeciliğin dayattığı anlayışlar, kabul edilmemesi gereken anlayışlardı. Kürdistan'da herkesin bildiği kel aynak kuşları vardır. Nesli tükenmeyle yüzyüze olan bu kuşlar, Fırat'ın Güneycik kalesinde çoğaltılmaya çalışılıyor, onlar adına dernek kuruluyor. Bir kuşun bile neslinin tükenmesi böylesine çabalarla önlenmeye çalışılırken; yok edilmek istenen bir halk için her şeyin yapılması gerektiği ve yapılacağı çok açıktır. Emperyalizm ve sömürgecilik barbardır; yıkar, bitirir, yok etmek ister. Ama özgürlük savaşımı odur ki, gerekirse en son ferdine kadar direnmesi bilinsin. Böyle bir halk, savaşında yenilse bile, hiç olmazsa teslim olmanın utancını, kendi kendini inkar etmenin sefaletini yaşamaz. Mücadelesinde yenilebilir, imha olabilir, ama sonunda tarihe, ölmeyi kabul ettikleri fakat asla köleliği kabul etmedikleri biçiminde geçerler. Kızılderililer buna bir örnektir. Onlar da çok direndiler, katliamdan geçtiler, fakat çok çeşitli nedenlerle bağımsız olamadılar. Ölüm pahasına köleliğe karşı savaşan yüzlerce halk bugün zaferini kutluyor. Bizden çok yeni ve geri olan bir çok halk devrimlerle kendine geldi. Açık ki, çok çeşitli nedenlerden ötürü boğuntuya getirilen, her türlü varlıksal gelişmesi dumura uğratılan halkımızın da, kendine gelme ve yeniden yaratma gücü vardır. Şunu hemen ilave etmek gerekir ki, her ne kadar yüzeyde sürekli hırpalanan, sürekli darbelendiğinden ötürü gelişemeyen bir halk isek de, tarihin derinliklerine kök bağlayan en eski halklardan birisi olduğumuzu da unutmuyoruz. Kökleri çok derinlerde olan bir halk, çok güçlü yeşermesini bilir. Tersi bir örnek olarak ise ABD emperyalizmi verilebilir. Amerikan emperyalizmi bugün çok görkemli ve güçlü görünmesine rağmen gerçekten çok çürüktür; hele tarihsel kökleri hiç yoktur ve çok yakında bu emperyalizmin devrilmesi mümkündür. Yani, görünüşte ne kadar güçlü olursa olsun, bu tip uygarlıklar devrilebilir. Bizim halk olarak bir türlü gözlerimizi açamamamız ve irademizi konuşturamamamızın nedenleri çok çeşitlidir. Ama bu böyledir diye, tarihsel derinliğimizi inkar edemeyiz. Ülke olarak insanlığın beşiği, ilkel klan, kabile topluluklarının doğduğu, birçok üretimin ilk gerçekleştiği, hayvanların evcilleştirildiği, tahılların ekildiği alanlar, kısaca tarihin en eski halklarından biriyiz. Demek ki, eğer ısrar edilir, köklerine yeteri kadar su verilir ve sürülürse, kısaca sahip çıkılırsa, büyük boy atışlardan birini de bu zeminde yaratmak zor olmayacaktır.

Yola çıkılırken, bu gerçekliğe derinliğine ve çok yakından bakıldı. Yüzeye değil, köklerimize bakarak kendimizde cesaret oluşturduk ve güç olmanın gereğine inandık. O halde PKK, biraz da, bu halkın tarihsel köklerine dayanmanın ifadesidir. Halkın iradesini, güçlü tarihi temellerine dayanarak oluşturma ve çağdaş bir otoriteye dönüştürme hareketidir. Bugün, bu artık cisimleşmek durumundadır. PKK'de somutlaşan halk gerçekliğimiz, şimdiye kadar açılmayan tomurcukların açılmasına, yani kendi kabuğunu çatlatarak çiçeklenme aşamasına doğru gidişe benziyor. Şimdiye kadar çeşitli egemen güçler tarafından hep tahrip edilen, kendini formüle edip kollektif bir iradeye dönüştüremeyen bir halk, elbette ki kendi iradesini yaratırken büyük zorluklarla karşılaşacaktır. Böyle bir ülkede devrim, elbette ki sancılı doğacaktır. Her kim ki, Kürdistan devriminin gelişimini kolay bir olgu olarak görürse, o büyük bir sahtekardır. Bir şeyi yaratmak için çok güç vermen gerekirken, onu el yordamıyla yaratabileceğini söylersen, bu bir yalan olur. Küçük-burjuvazinin bir diğer sahtekarlığı da, bu biçimde gözükmektedir.

Küçük-burjuvazi, Kürdistan'da devrimci zor'u bir çılgınlık olarak değerlendirmektedir. Onların önerdiği yol, sömürgeci parlamento veya emperyalizmin kucağında bir göçmen yaşantısıdır. Emperyalist metropollerde 20-30 yıl kalıp "uygun koşullarda"

uçağa binip, melhem olmaya geldim diyecekleri günün hayalini yaşamaktadırlar. Bunu bir yöntem ve hem de insanı zora sokmayan bir yöntem olarak öneriyorlar. Açık ki, bu, yarayı kangren etmenin yöntemidir. Halkın gücünü görmeyip, daima düşmanın gücüne bakanlar, ona karşı dikilme cesaretini de gösteremezler. Korku adına ne varsa onu üretir, ve kaçınılmaz bir biçimde işbirlikçiliğe yönelirler. Daima düşmanın gücünü gösteren birisi, her türlü baskı ve rezil bir yaşamı zaten kabul etmiş demektir. Ama, halkımızın, böyle bir yola itibar etmediği de çok açıktır.

PKK Hareketi, gerçeğin özüne uygun bir biçimde tüm zorlukları bilerek, yaşayarak ve kendi militanlarına bunu acımasız bir biçimde sergileyerek gelişmiştır. PKK, Kürdistan halkının işkence içerisindeki iradesinin somutlaşmasıdır, derken, halkın iradesinin otoriter bir hale gelişi vurgulanmaktadır. PKK'de bu önemli oranda doğmuştur. Cenin ana rahmine sağlıklı bir biçimde düşerse, o doğuş yapar, daha sonra gençliğine ulaşır ve gürbüz bir varlık haline gelebilir. Ama ana rahmine felçli düşmüşse, istediğin kadar ona kan ve güç ver, o felçli olarak büyüyecektir. Bizde de küçük-burjuvazinin doğuşu kesinlikle felçli bir doğuştur. Fakat, PKK'nin doğuşunun bunun tam tersi olduğu ve bu nedenle gelişmesinin önünün durdurulamayacağı çok açıktır. PKK bunu, ilk doğuş anından, düşüncelerin hayata geçirilmesine ve bu güne ulaşan gelişiminde kanıtlamıştır. Sağlıklı doğuşumuz, sağlıklı gelişmemizin de ölçütüdür. Kemal Pir, sömürgeciliğin zindanları ve mahkemelerinde bu gerçeği *«Bu hareket toparlayıcılık vazifesi görüyordu, toparlayıcıydı. Ve geleceğinde zafer şeyleri vardı, hala da var, buna inanıyorum. Bu hareketin geleceği parlak, iktidar olacak»* diye ifade ediyordu. 10 yıl, 20 yıl sonra da olsa mutlaka zafere ulaşacağını belirten Kemal Pir'in bu sözleri çok iyi özümsenmelidir. Küçük bir çekirdek olarak doğan PKK'nin ordu haline gelmesinin belli bir zamanı alacağını ifade ettiği bu konuşmasında Kemal Pir, PKK'nin yaşayan militanların nasıl davranması gerektiğini de açıkça ortaya koymaktadır. Halkın derin tarihsel köklerine dayalı olarak doğan ve geleceği zafer olan PKK, halkımızın ulusal-toplumsal çıkarları ve umutlarını somutlaştıran iradesi ve otoritesidir.

a - Parti Otoritesini Yüceltme, Geliştirme Savaşı, Her Türlü Otoritesizliğe, Yabancı ve İşbirlikçi Otoritelere Karşı Savaşımdır

PKK'nin otoritesi, tum dünya emperyalizmini arkasına almış sömürgecilik ve yerli işbirlikçilerinin otoritesine karşı mücadele içinde gelişti. Sömürgecilik 600 bin kişilik ordusunu ve yerli feodal güçler tüm çapulcularını bu gelişme üzerine sürdüler. Bu, iki muazzam güç dengesizliğinin boğuşmasıdır. Burada daha ilk anda, halkın otoritesinin doğmaması, ilk tohumlarının ezilmesi ve yabancı otoritenin sürüp gitmesi için sergilenen bir düşman iradesi vardır. Eğer bir gafil değilsek göreceğiz ki, biz, iç ve dış dayanakları belli olan muazzam bir gericiliği karşımıza aldık. Bugün de karşımızda yine faşizm biçiminde somutlaşan aynı gücün generaller güruhu vardır. PKK'de somutlaşan halkın otoritesi, bunlardan yönelen azgın saldırılara karşı korunmak istenmektedir.

Sömürgecilik, insanlarını adeta birbirini imha kurtları haline getirdiği toplumun bu objektif durumundan da yararlanarak, kendi otoritesini Parti içerisinde musallat etmek istedi. Bu, düşmanın açık saldırılarından daha da büyük bir tehlike oluşturmaktaydı. Partili maskesi altında, her türlü yıkıcılık ve bozgunculuğun, laf anlamamanın, iş yapmama ve yaptırmamanın, ister bilinçli, işterse bilinçsiz düşmanın otoritesini dayatmak olduğu çok açıktır. Geçtiğimiz çok kritik bir evrede, sömürgecilerin bir yandan ordularını dayatır ve idam cezaları yağdırırken, diğer yandan da zayıflıklara seslenerek; gelin bayrağım altına toplanın! dediği iyi biliniyor. Elbette ki bu, bozguncular ve yıkıcıların altında toplandığı bir bayraktır ve emperyalizmin karargahlarında dalgalanmaktadır. Bireysel kurtuluş, rahat ve zevkin "çekiciliği"ne bir çağrıdır.

İçinden geçilen dönem, birçok özellikleriyle kritik bir evreyi oluşturmaktadır. Devrimci görevlerin kendisini en çok dayattığı bu evre, aynı zamanda bireysel tutkuların, kişisel kurtuluş ve rahatlığın da bireyde en çok canlandığı, militan devrimcilikle küçük-burjuva düşkünlüğünün genelde ve bireysel düzeyde çatışma halinde olduğu bir evredir. Nasıl ki militan devrimciliğin sürece damgasını vuramaması düşmanın otoritesinin tüm bir toplum üzerinde bütün karanlığıyla çökmesi anlamına gelirse, bu bireysel düzeyde de böyledir. Ve bunu çok iyi bilen düşman, bütün araç ve olanaklarıyla, devrimin motor gücü olan devrimci kadroların bu iç çatışmasına müdahale ederek kendi otoritesini hakim kılmaya çalışmıştır. Bir yandan, faşizm biçiminde somutlaşan en kanlı yöntemlerle toplumun ve devrimcilerin üzerine yürürken, öte yandan da en soysuz güdüleri körükleyerek, devrimi ikinci bir hançerle ve daha da tehlikeli bir tarzda bozguna uğratmanın yoğun çabasını sürdürmüştür. Provakasyon çizgisinin böyle bir dönemde boy atması tesadüfi değildir. Ve yine biliniyor ki, demokrat ve devrimci yaftalı birçok çevre ve güç tarafından da aynı platform dayatılarak, düşman otoritesi bir de böyle bir maske altında dayatılmak istenmiştir. "Devrimci içmez mi, aşık olmaz mı, eğlenmez mi?" vb. düşünceler etrafında, militan ruhun en çok yükseltilmesi gereken bir dönemde, bu ruha saldırılmış, bütün güç ve enerjinin devrime hasredilmesi bu "devrimci" ve "demokrat" çevrelerin şimşekleriyle karşılaşmıştır. Bunlar, adeta alev almış bir evin içindekilere yatağınızda uyumak hakkınızdır diyen bir çılgının mantığını sergilemektedirler. Halkın korkunç acılar ve yoksulluklar içinde olduğu devrimci tutukluların acımasız işkencelerle katledildikleri bir dönemde, Avrupa'nın metropollerinde içki masalarına davetiye çıkarmaları eğer bir çılgınlık değilse, adını da kendileri koymuş olmaktadırlar. Ama ne olursa olsun, geliştirilmek istenen tüm bu anlayışlar, TC'nin iradesinin dayatılması, korkunç bir yıkıcılık ve bozgunculuktur. Evet, TC'nin tüm amacı devrimci güçleri dağıtmak ve imha etmektir. Ve bu, anlaşılabilir. Çünkü o, mantığı ve karakteri gereği başarabilirse tüm insanlığı ortadan kaldırmak amacındadır. Fakat anlaşılamayan şey, halkın devrimci iradesinin "devrimci" adlar altında köreltilmeye çalışılmasıdır.

En az, TC'ye karşı yürütülen savaşım kadar mücadele edilmesi gereken bir husus da, provakasyon çizgisinin özellikle körüklediği ve üzerinde oynamaya çalıştığı, toplumsal zeminden kaynaklanan yetersiz düşünce ve yetersiz devrimciliktir. Bunlar kendisini, bireycilik, uyumsuzluk, söz dinlememe, örgütlenmede derinleşmeme biçiminde ifade eden ve savaşılmaması durumunda en az düşman saldırıları kadar yıkıcı ve tehlikeli olan hususlardır. "Ben çelikten bir örgütün çelik bir çekirdeği değil, kendi başına dolaşan bir element gibi hareket ederim" diyen, bireysel devrimciliği dayatan biri de açık ki, halkın iradesinin somutlaştığı Parti otoritesine karşı, bir irade ve otoriteyi dayatmak durumundadır. Yaşamın zorlukları karşısında tüm zayıflıkları ortaya çıkan insanımız, bireyselliğe düşmeye çok yatkındır. Ama, bu insanımız, yetersizlikleriyle düşman otoritesinin bir kölesi olduğunu da görmek zorundadır. Açık ki, Kürdistan'da, TC'nin ve ondan kaynaklanan her türlü gerici otoriteye ve bu düşman otoritesine açık kapı bırakan zayıflık ve yetmezliklere karşı mücadele edilmeksizin, devrimcilik ve ulusal kurtuluşçuluğun geliştirilmesi olası değildir. Eğer halkın iradesini temsil etmek ve yüceltmek durumunda ve ereğinde isek, bunun tek yolunun sömürgeci ve işbirlikçi otoritelere karşı, savaşım içinde devrimci iradeyi çelikleştirmek olduğu bilinmek zorundadır. PKK, kendisinde somutlaştırdığı halkın iradesi ve otoritesini, tüm bu otoritelere karşı mücadele içinde yaratmış ve çelikleştirmiştir. Sömürgeciliğin ve yerli uşakları feodal kompradorların otoritelerini tanımama, meşru görmeme ve onları halkın iradesini çelikten bir güç haline getirerek yıkma hareketi olan PKK içinde yer alan her militan ve PKK'de kendisini bulan tüm bir halkımız da, kendi gücünü bu temelde ortaya koymak durumundadır. Halkımızın çıkar bütünlüğü siyasal ve örgütsel ifadesini PKK'de bulmuştur. Öyleyse bu kendisini, tüm bir halk olarak bu güçlerin otoritesini hiçbir biçimde tanımama ve aynı zamanda toplumsal zeminden kaynaklanan zayıflıkları aşma temelinde giderek daha güçlü birliklerin yaratılmasında kaçınılmaz olarak gösterecektir.

b) Parti Otoritesine Uyum, Halkın Otoritesine ve Militan Özelliğe Bağlılığın Zorunlu Bir Gereğidir.

Her şeyini yeniden bulmak isteyen bir halkın çıkarlarının güdümlendirdiği bir parti hareketi, çok güçlü yürümek ve adeta bir fırtına gibi esmek zorundadır. Bir şeyin akış seyrini belirleyen, onun hedeflediği amaçlardır. Düşmanın her anki baskı ve operasyonları altında yok edilmek istenen bir halkız; aynı zamanda görkemli bağımsızlık ve özgürlük amaçlarımız var. Bu ikisinin karşılaştırılması bizim akış hızımızı belirler. Bu ise, en yüksek hız demektir. Bu, parti militanında anlamını, sınır tanımaz bir devrimcilik, düşüncede, örgütlenmede ve eylemde muazzam yaratıcı ve bitirici güç olmakta bulur. Bu kadar çarpıcı amaçlar içerisinde, kabul edilemeyecek olan tek şey, amaçlarımızla çelişen durgun bir yapının sergilenmesidir. Bilinçsizlik, durgunluk ve yürüyememek PKK militanında kabul edilemez. PKK militanı, halkı PKK motorı arkasında hızla sürükleyen itici bir kuvvet olmak zorundadır.

Gerçekten de bugün PKK, Kürdistan halkını arkasından sürükleyen bir motor durumundadır. Bu, katlanılamayacağı söylenen baskı ve işkencelere katlanarak ve hiç kimsenin gösteremediği bir gelişme yaşanarak kanıtlanmıştır. Devam ettirilmesi durumunda ise, milyonları ardından sürüklemesi kaçınılmazdır. O halde, bir parti militanı, önümüzdeki dönemde parti faaliyetlerini düzenlerken, her şeyi sıfırdan yaratmayacaktır. PKK'nin direniş kahramanlarının köşe taşlarını teşkil ettiği bir zemine dayanarak hareket edecektir. Hiç kimse Mazlum, Hayri ve Kemalleri unutarak devrimcilik yapamaz. PKK, onların abideleşmiş bir ifadesidir. Gelişmeler belki az başarılı, belki çok başarılı, ama mutlaka oraya dayanarak olacaktır. Dava uğruna kendilerini böylesine adayanlar, günü böyle yaratanlar, geleceği yaratmasını da bilirler. Alaca karanlıkta, her şey yitirildi denildiği anda düşünce ve eylem üretmesini bilenler, elbette ki geleceğin güçlü temellerinin de yaratıcılarıdırlar. Birçok gücün böyle bir mirasa sahip çıkmak için köşelerinde hesaplar yaptıkları biliniyor. Ama bunun ne kadar boş bir hayal olduğu ortadadır. Çünkü bu halkın evlatları, ister bugün, isterse yarın, ama mutlaka bu gelişmeye kan ve can verenlere sahip çıkmasını bilecektir. Ancak, bu kana sahip çıkmasını bilenler, bu mirasa sahip olabilirler. Bu açıdan, Kürdistan'ın geleceği PKK tarafından koşullandırılmıştır derken, sadece bir gerçeği ifade etmekteyiz. Kürdistan'da bugün iki şey vardır: her yere sinen TC'nin baskı, sömürü ve korkusu; ve yine her yere sinen PKK'nin bağımsızlık ve özgürlük tutkusu. Bu tutkuyu, giderek daha fazla insan paylaşacak, daha derinliğine duyacaklardır. O halde, militanlar ve sempatizanlar yanlış hesap yapamazlar. Her sınıf ve tabakadan her aile ve birey şunu bilmek zorundadır ki, artık bir TC'nin kanunu, kültürü, otoritesi, yani dayatmak istediği bir yaşam; bir de ona karşı dikilen PKK düşüncesi ve yaşamı vardır. Bu iki olgu çarpışmaktadır. Ya o tarafta, ya da bu tarafta yer alınır, bunun ortası olamaz. O avanak küçük-burjuva temsilcileridir ki, "ben ne TC'nin faşizm biçimindeki baskısını ve ne de PKK'nin dayattığı devrimciliği kabul ediyorum" demekte, ikisinin ortasında yaşamak istediklerini söylemektedirler. Yani, yumuşatılmış bir sömürgecilik ve sulandırılmış bir devrimcilik! Ama açık ki, ne sömürgecilik yumuşatılabilir ve ne de devrimcilik sulandırılabilir. Bunlar, dünyada hiçbir zaman gerçekleşmemiş, ama her zaman karşısında ağız suyu akıtılmış şeyleri bize de bulaştırmak istemektedirler.

«Bu baylar hiç devrim görmüşmüdürler yaşamlarında? Devrim herhalde, olanaklı olan en otoriter şeydir. Devrim, nüfusun bir kısmının, tüfek, süngü ve top gibi, söz uygun düşerse otoriter araçlar kullanarak kendi iradesini nüfusun öteki kısmına zorla kabul ettirdiği bir eylemdir. Yenen taraf, egemenliğini, silahlarının gericilerde uyandırdığı korkuyla sürdürmek zorundadır. Eğer Paris Komünü, burjuvaziye karşı silahlanmış bir halkın otoritesini kullanmasaydı, bir günden fazla tutunabilir miydi? Tersine, onu bu otoriteyi çok az kullanmış olmakla kınayamaz mıyız? Öyleyse, iki şeyden biri: ya anti-otoriterler ne dediklerini kendileri de bilmiyorlar, bu durumda karışıklık yaratmaktan başka bir şey yapmıyorlar; ya da biliyorlar, bu durumda, proletarya davasına ihanet ediyorlar. Böylece bu her iki durumda da yalnızca gericiliğin değirmenine su taşıyorlar.» (Engels, aktaran Lenin, Devlet ve İhtilal, syf: 85) Devrimci otoriteye düşmanlık, yalnızca günümüzde karşılaşılan bir durum değildir. Kaynağını küçük-burjuvaziden alan otorite düşmanlığı, gerçekte halkın iradesine ve örgütlü gücüne duyulan korkuya dayanmaktadır. Marx, küçük-burjuvazi için, *«proletarya ile burjuvazinin iz düşümüdür»* der. Küçük-burjuvazi iki varlığın yansımasından meydana gelen, özgünlüğü olmayan bir sınıftır. İşte küçük-burjuvazinin, hiçbir zaman çıkarları birleşemeyecek olan bu iki sınıfı birden yaşama iddiası buna dayanmaktadır. Bu dünya çapında görülen bir durumdur. Günümüzde geçer bir yol olarak dayatılmak istenen sosyal-demokrasi de yine, sosyalizmle emeperyalizmi birleştirme çılgınlığının garip bir türü olarak karşımıza çıkmaktadır. Reformizm, oportünizm ve revizyonizm biçiminde sergilenenler de, bunun bir ürünüdür. Küçük-burjuvazi, ulusal kurtuluş savaşlarında ne sömürgecilik ne tam bağımsızlık der; yine sınıf savaşımında da "iş barışı", "emek barışı" sözleri ardında burjuvaziyle işçi sınıfını yan yana yaşatmak ister. Bu bizde de, küçük-burjuvazinin otonomi ve özerklik taleplerinde somutlaşmaktadır. Açık ki, bunlar tedbir alınamazsa çok tehlikeli olacak anlayışlardır. Bunlar, barutla ateşi yan yana tutmak istemektedirler. Ve bu noktada bağırmaktadırlar: "ne PKK'nin otoritesini kabul ederiz, ne de cuntanın faşizmini." O halde geriye kalan şey nedir? Besbelli ki, SODEP etrafında şekillendirdikleri burjuva-demokrasisi hayalleridir. Geçmişte UDG'ler biçiminde sergiledikleri kuyrukçu ittifaklara, bugün de şimdiden soyunuyorlar. Ama TC'nin, ne geçmişte ve ne de bugün hiçbir biçimde yumuşatılamadığı ve bunun mümkün olmadığı ortadadır. TC, doğuşunda yarı-faşist bir devlettir ve bugün generaller cuntasında son şeklini almıştır. Bu, TC'nin değişmez karakteridir. Ve bunun karşısında gösterilmesi gereken direniş de tekdir. Küçük-burjuva oportünistleri ve reformistler, bugüne kadar halkı ve proletaryayı daima aldattılar. Bugün de aynı yanıltmayı sürdürmek istiyorlar. Bunlar kendilerini de aldatmaktadırlar. Küçük-burjuva adam, kendisini her zaman altadan, hayalleri ile yaşayan adamdır. Kürdistan'da da bu tür hayalperestlere bolca rastlanmaktadır. Bunlar, kurdukları hayali yaşadıklarını zannedecek kadar gerçeklerden uzaklaşmış; aynaya bakıp Herkül'ü gören zavallı birer korkaktırlar. Sosyalizm adına mangalda kül bırakmayanların, en küçük bir baskı karşısında gölgeleri bile görünmez oluyorsa, izahını açık ki burada bulmaktadır.

oluyorsa, izahını açık ki burada bulmaktadır.

Direniş, bütün ilmiyle kavranmak zorundadır. Halk savaşının özellikleri bilinmeksizin bir adım bile ilerlenilemez. Bu kesimlerden gelen yakınmaları biliyoruz. Bunlar, halkımızın savaşacak gücünün olmadığını, hainleri, ajan ve muhbirleri vurmamak gerektiğini, işkenceler karşısında direnmenin zamanının gelmediğini, "zor"la sonuç alınamayacağını iddia etmektedirler. Cezaevinde de aynı anlayışın örneklerini sergilediler. Mazlum yoldaş, cezaevinden gönderdiği bir mektubunda, onların konumlarını şöyle ifade ediyordu: *«Özellikle DDKD idarenin tam gözde koğuşu, Özgürlük Yolu, 'idarenin her dediğini yaparak işi laçkalaştırıyoruz. Böylece yürüyüş yapmak, and okumak, marş söylemek önemsizleşiyor, eski önemini yitiriyor' diyor.»* Cezaevinde bir teori haline getirdikleri bu görüşlerinin, onları nasıl bir ihanete sürüklediği bilinmektedir. Dayatılacak tüm kuralları harfiyen yerine getirerek onları sulandırmayı ve böylece "direnişin" en "görkemlisini" yaratmayı öğütleyen ihanetin batağına saplanmış bu güçlerin, dıştaki temsilcileri de, aynı şeyi bir başka yönden dayatmak istemektedirler. Sömürgeciliğe teslim olmayı, düşmanı aldatmak olarak görecek ve buna inanacak kadar sefil bir konumda olan bu "güç"ler için söylenecek fazla bir söz kalmamıştır. Bunlar, yalancı sınıfın yalancı temsilcileridirler. Bu konumlarına rağmen, onlar, ken-

dilerinin de bir otorite olduğunu iddia edip, kendi kendilerini aldatabilirler. Ama, onların iddialarını bir yana bırakalım.

Evet, TC'nin bir otorite olduğuna inanıyoruz. Gerici, faşist bir otorite olan TC, karşı-devrimin azgın bir temsilcisidir. Ve ordusu ile temsil edilmektedir. PKK de bir otoritedir. PKK, halkın iradesini ve devrimin otoritesini temsil eder. Ve bu otorite, çok iyi kavranmak, onun gerekleri yerine getirilmek zorundadır.

PKK otoritesi, ışıkları yeni yeni ülke topraklarına saçılan, çeşitli sınıf ve tabakaları yeni yeni kendine getiren geliştirici, yeni bir otoritedir. Geleceğin muazzam yaratılması, bunun yetkin bir tarzda algılanılmasından ve uygulanmasından geçer. Öyleyse, PKK'de hiç kimse herhangi bir biçimde devrimcilik yapma iddiasında olamaz, bireysel bir devrimcilik yapma hakkını kendinde göremez. Ailesinden, babasından, aşiretinden gördüğü biçimleri uygulayamaz, onların bir taşırıcısı olamaz. PKK'de ancak, halkın iradesini birleştirme, şehitlerimizin uğrunda savaştıkları amaçları genelleştirme anlamında ve bizzat onların komutası altında devrimcilik yapılabilir. Hepimiz, bu emre itiat etmek zorundayız. Anılara sıradan bir bağlılık bile bunu zorunlu kılar. Bu açıdan hiç kimse, "ben babamdan böyle gördüm; ben çok korkağım veya cesurum; ben özellikle bireycilikten hoşlanırım, anarşi ve bozgunculuk biraz tabiatımda vardır" diyerek karşımıza çıkamaz. Hiç kimse kendisini sıradan işlerle uğraşmayla sınırlı tutamayacağı gibi, ben savaşır ama önder olamam da diyemez. Tüm bunlar açık ki bir çılgınlıktır. Halkımız için direnmek su ve hava kadar gereklidir. Baba ve aşiret usullerinin bir direniş hareketini nereye kadar götüreceği çok açıktır. İnsanımız eğitimsiz olabilir, buradan kaynaklanan yanılgılara düşebilir; bu bir yere kadar kabul edilebilir bir husustur. Elbette ki eğitimsiz insanımız aylar ve gerekirse yıllarca eğitilerek donatılacaktır. Fakat, burada da dürüst olmak, öğrenilen şeyleri doğru uygulamak gerekir. "Benim değişmez özelliklerim vardır" diyerek karşımıza çıkacak birini, açık ki tanımamak durumundayız. Çünkü insan oğlunda değişmez özellikler yoktur, ve hele, Kürdistan gibi bir çok şeyin kof ve hızla değiştirilmek zorunda olduğu bir toplumda bireyler hızla değiştirilebilir. Sınıf ve tabakaların hızla değişikliğe uğratılmasının zemini vardır. Objektif zemin, birçok şeyin bir darbeyle değiştirilebilmesi için olgundur. O açıdan diyoruz ki, Parti ve ülke gerçekliğimizi yeterince ve doğru anlayalım. Bunu başardığımız oranda, hızla örgütlenip gelişebilir, kurtuluşumuzu ancak böyle sağlayabiliriz.

Bunu bize, Marksizm bilimi dayatmaktadır. Kürdistan'ın kaderini değiştirecek olan yeni militanın yaratılması zorunluluğunu bu bilime dayanarak söylüyoruz. Geçerli olan eski-klasik tip örgütsüz ve hantaldır. Düşmanın "leb" dediğine "leblebi" diye cevap verir. Düşman askere çağrı yaptığında insanlarımızın şubeye koştuğunu bilmekteyiz. İşte eski tip, düşman tarafından şartlandırılmış tiptir. Toplumdaki bu eski tipi hiçkimse savunamaz ve hele Parti içinde, saflarımızda yaşatılmasına kesinlikle müsade edilemez. Ya, eski tip bastırır, yeni tipi ezer; ya yeni tip filizlenir o eski tipi yerle bir eder. Nasıl ki biz, eski toplumu PKK önderliğinde yeni topluma dönüştüreceksek; bu süreçle birlikte eski tipi de ezip yeni tipi yaratacağız. Vazgeçemeyeceğimiz hiçbir eski özelliğimiz yoktur. Biz, halk ve kişilik olarak geçmişten çok utandığımızı açıkça belirttik. Eski, teslimiyetçi-direnmesiz, bilinçsiz, örgütsüz bir geçmiştir. Korkuyla dolu, ruh düşkünlüğünün kol gezdiği bu geçmişimizi terketmememek için hiçbir nedenimiz yoktur. Geçmişte direten, sanki muazzam soylu değerler üzerine bina edilmiş gibi o bağları korumaya çalışan, sanki zincir... r çok değerliymiş gibi onları kırmak isteyen birisi, açık ki garip bir insan türünü sergiler. Bunları yadırgamamak mümkün değildir. Kişi, kendisinin ayak bağları olan, ...zını durduran ve tüm ağırlığıyla yüreğine ...reklenmiş olan gerici bağlardan hızla kendisini kurtarmak zorundadır. Çoğu kişi, ...lesine, aşiretine, bölgesine bağlılıktan ...m vurur. Ama bunlar yıkılması gereken ...rici bağlardır. Açık ki, biz aileyi inkar ...niyoruz, tam tersine bir çok şeyi yeniden ...ratmak istiyoruz. PKK'nin bu konudaki ...erici biçimleri terk et, ilerici biçimlere ...ş" sözünde ifadesini bulan mesajı ve tüm yazıları, birer çağrı değerindedir. PKK, tüm yazılarında, geçmişten büyük bir kopuşu sağlamak için, müthiş bir geleceğin tablosunu çizmektedir. Bugün bizim yaşayacak bir şeyimiz yok, o nedenle hızla geleceğe koşmalıyız.

Demek ki, PKK otoritesi bugün, fazla örgütlenmemiş de olsa, tüm geleceği kuşatması, herkesi emir ve komutası altında toplaması, örgüt yaşamında militanlarını yönetmesi gereken en güçlü otoritedir. O halde, alt-üst ilişkilerinde muazzam bir uyumla bağlı tutulan ve nereye gidilse "bunlar PKK'lidir" sözüne uygun davranabilen militanlar topluluğu olduğumuzu unutmamalıyız. Bu konuda önemli kazanımlar elde edilmiştir. Bir PKK'liyi, artık nereye gitse, düşünce ve davranış olarak herkes tanımaktadır. Bunu daha da geliştirdiğimizde göreceğiz ki, tek bir yürek gibi atan ve tek bir beyin gibi düşünen yıkılmaz bir kütleyiz. Bu temelde halkı birleştirip, ayağa kaldıran bir hareket kesinlikle ezilemez. PKK'nin bugüne kadar yaşaması ve güçlenmesi de kesinlikle buna dayanmaktadır. Bizi ayakta tutan ve geliştiren, ne paramızın, ne silahlarımızın çokluğu ve ne de dostlarımızın yardımlarıdır. Tam tersine, biz böyle bir birliği yarattığımız için geliştik. Bu noktada Parti militanlarına düşen görevler vardır. Bunlar: Parti gerçekliğimizi tüm geçmiş ve güncel anlamı içinde her yönüyle özümsemektir. Parti gerçekliğimizi bu biçimde kavramak, insanlığın, demokrasinin ve sosyalizmin özümsenmesidir. Ama iş bununla da sınırlı değildir. Kavrama noktasından sonra, bu kavrayışı örgüte, eyleme ve müthiş bir gelişmeye dönüştürmek sorunu gelir. Sözle, mermiyle, örgütle, eylemle ülke içinde ve dışında, yalnız militanlar içinde değil, her sınıf ve tabaka arasında bu özü yaymak, onu yüze-bine bölerek her tarafa sindirmek gerekir. Yeni bir halkı yaratmanın yolları vardır. Biz de bir halkı yaratma göreviyle karşı karşıyayız. Ve bunun, her şeyden önce bağımsız ve özgür bir temelde gerçekleşeceğini biliyoruz. Yine biliyoruz ki, bunun için ideolog, propagandacı, siyasetçi, örgütçü ve eylemci olmak zorundayız. Bir insanın, her türlü siyasi ilişki geliştirme sanatında uzman olacağına, bireysel eylemlerden ordu kurmaya - en şiddetli savaşımdan en pasif savaşım biçimlerine kadar her şeyi uygulama ve geliştirme gücünü kendisinde yaratabileceğine inanıyoruz. Halkının çıkarları emrettiği zaman, kişi, en inanılmaz şeyleri yaratabilir. Dünyada birçok örnek bunun mümkün olduğunu kanıtlamaktadır. Biliyoruz ki, en büyük icatlar ve en büyük otoriteler en büyük zorluklar karşısında ortaya çıkmıştır. Kişi zorluklarla karşılaştığında düşünce ve eylem gücünü zorunlu olarak artırmak durumundadır. Yeter ki, küçük-burjuvazinin soysuzluğuna düşülmesin, ihanet ve teslimiyet yolu seçilmesin. O durumda Kürdistan'da gerçekleşecek tek şey devrimdir.

Biz, bir gerçeği oluşturuyor, Parti binamızı yüceltiyoruz. Bu, halkın iradesinin yüceltilmesi demektir. Gözlerimizin önünde her gün biraz daha büyüyen bu gerçek, gerçek ölçütleri ile PKK militanlığının yapılması durumunda zaferle tamamlanacaktır. Hiçbir arkadaş, az iş ve az propaganda yapmayı, yeteneksiz ve korkak biri olarak yaşamayı kendisine layık göremez. "Ben yeteneksiz ve hele eyleme gelince dizleri kırılan biriyim" diyene saygı duyulamayacağı çok açıktır. Bütün bunları iddia etmek, her şeyden önce insanın doğasına aykırıdır. O insan ki, daha ilk şekillenişinde bile büyük canavarlarla mücadele etmiş, azgın suları durdurmuş, bentler kurmuş, kaleler inşa etmiş, yollar yapmış ve daima ileriye yürümüştür. Ve günümüzde fezaya ulaşmıştır. Dünya halklarının hemen hemen hepsinin başardığı ulusal kurtuluş görevlerimizi başaramamamız için hiçbir geçerli neden gösterilebilir mi? Bunun için gerekli olan örgütlülüğü ve eylemliliği yaratamayacağımızı söylersek, insanlığımızdan da vazgeçtiğimizi ilan etmek zorundayız. Böyle söyleyen bir insanı hiç kimse affetmez, affetmemek zorundadır. Halkımızın yaşamını doğrudan ilgilendiren böylesine yüce görevler karşısında, başarılı olunamayacağını iddia eden kişiye, kesinlikle acınmamalıdır. İnsanlığından bu kadar vazgeçen, çağa bu kadar yabancı birisi, ya katmerli bir hain, ya büyük bir iflah olmaz, ya da bir hayvandır. Yaşamaya hakkı olmayan üçünün de, aramızda yeri yoktur. Biz bunları yaşatılmamasını söyleyen bir Hareketiz. PKK, bunları yaşatmayacak olan hareketin ismidir. Biz, halkımızın iliklerine yüz yıllardır sinmiş olan teslimiyet ve ihaneti söküp atmakta, günlük düşman imhalarını günlük direnişimizle püskürtmekte kararlı olan bir gücüz. Yeni teslimiyet akımlarını da doğdukları yerde kurutacak ve saflarımızda bizi görevlerimizden alıkoymak isteyenleri yaşatmayacağız. Bizde yaşayacak tek şey, yalınkat bir devrimciliktir. Devrim ilminden çıkardığımız gerçek odur ki, böyle bir devrimciliğin önünde hiçbir şey duramaz.

Her türlü teslimiyetçi, işbirlikçi küçük-burjuva akımları, "PKK'nin çizgisi çılgınca bir çizgidir. İnsan iradesini zorlamakta ve maceracıdır, toplumda kopuşmuşluğun hareketidir" demekte, kendilerinin de bir yolları olduğunu söylemektedirler. Tabii ki bunlar, korkunç sıfatlandırmalardır. Onların yolu ise, toplumu bu hale getiren yol, ülke, sömürgeciliğin vahşeti altındayken tüm örgüt merkezleriyle emperyalizmin kucağına taşınma yoludur. Kürdistan'da sıradan bir aile namusu bile böyle savunulamaz. Kürdistan'da "evinin içinde öl, eşkiyaya teslim etme" denilir. Ama, görülüyor ki, bunlarda değil ülke ve sınıf namusu, aile namusu bile yoktur. Fakat bu onların doğaları gereği böyledir. Onlar, sömürgecilik ve ortaçağdan kalma gericilikle halkımızın amansız savaşımının izdüşümünü yaşamaktadırlar. Bir de PKK militanlığı vardır. PKK militanı, gelişmesi gerekenle gelişmemesi gerekeni kesinlikle ayırt etmesini bilen, bunlar için hayatını ortaya koyan, otoritesini dayatan adam demektir. Yaşamın gerçek devrimci anlamı budur ve bunlar mümkün olan şeylerdir. Geçmiş bahane gösterilerek, bunların gerçekleşemeyeceği iddia edilmesin. Hiç kimse kollarının iyi kalkmadığını, dilinin iyi dönmediğini söylemesin. O noktada biz, öyle geçmiş kahrolsun, öyle kollar kırılsın, öyle dil dökülsün diyeceğiz. Biz herşeyi yaratmak için şahlanıyoruz. Kurbanlık koyun gibi boynumuzu ileriye uzatamayız. Savaşın strateji ve taktiğine hakim olmak, bunları büyük bir ustalıkla hayata geçirmek zorundayız. Bunda sonuna kadar diretelim, ama bunun dışına taşmaya geldi mi kesinlikle hayır diyelim diyoruz. O halde anlaşılıyor ki Parti militanlığı, önümüzdeki dönemde Parti siyaseti ve ideolojimizin maddi bir güce dönüşümünün ifadesi olarak Parti otoritemizi, Parti içinde ve halk arasında yetkin ve doğru bir biçimde yaşama geçirmek ve onu derinleştirerek dalga dalga genişletmek görevi ile yükümlüdür. Karşısında savaştığımız Türk ordusunun disiplin ve otoritesinden, çok daha üstün bir disiplin ve otoriteyi, halkımıza duyduğumuz sorumlulukla geliştirmeliyz. Bu, öyle bir birlik, uyum ve otorite olmalıdır ki, istisnasız herkes "bizi kurtaracak tek güç budur" diyebilmelidir. Bu nedenle kendimizi yeni baştan gözden geçirmek, bu güce ulaşmak için gerekli her çabayı göstermek zorundayız. Açık ki hiçbir PKK militanı, kendi yetersizliği, disiplinsizliği, Parti gerçekliğiyle bağdaşmayan hal ve davranışlarıyla halka gidemez. Elbette ki, disipline zorla uyduralım demiyoruz. Ama, PKK militanı olduğunu, ve bu anlamda da tarihin yapıcısı olduğunu söyleyen birinin kesinlikle uyması gereken şeyler vardır. Yeni bir halkın yaratıcıları rollerine uygun davranmasını bilmek zorundadırlar. Halkımız içinde aile toplantılarına ve düğünlere bile en güzel ve temiz elbiselerle gidilir. Biz ise halkımızın en büyük bayramına hazırlanıyoruz. Devrime, patavatsız, yetersiz, laçka gidilemeyeceği, adımların gevşek atılamayacağı, vuruşların kuvvetsiz olamayacağı, kişinin sadece kendisinin anlayacağı dille konuşulamayacağı çok açıktır.

Tarihe güçlü, pekişmiş ve hızlı adımlarla yürünür. Tarihte, kölecilerin, feodallerin ve burjuvazinin kendi sınıf çıkarları için ve bu uğurda çarmıha gerilmeye hazır bir biçimde kitleleri de sürükledikleri o yürüyüş, halkımızın bağımsız ve özgür yaşamı için yapılamayacak mıdır? Evet, tilkiler gibi delikten deliğe kaçarak mı yaşayacağız, yoksa düşmanın azgın saldırıları karşısında bağımsızlık ve özgürlük yolunda aslanlar gibi kükreyecek miyiz. Mert bir insan için bir tilki yaşamı kabul edilemez. Ve hele PKK militanı, örgütsüz, sözsüz, eylemsiz olamaz ve hiçbir bahaneyle bunlar mazur gösterilemez. Eğitimle giderilebilecek bazı yetersizliklerin olduğunu kabul ediyoruz. Ancak, artık bunun da örgütlenmeme, eylem geliştirememe, çalışmama ve çalıştırmama için bir neden olarak gösterilemeyeceğini, bu tutumların sahiplerine karşı acımasız olacağımızı söylüyoruz. Kürdistan'da, bizim hakkımızda "davaları uğrunda yaman adam vururlardı; kaçanları, teslim olanları, ihaneti asla affetmiyorlardı; öyle bir vuruşla vuruyorlardı ki o lanetli sıfatı bir daha kimse taşımaya cesaret edemedi" denilecek, ama asla en küçük bir tavizi bile verdiğimiz yazılmayacaktır. Kürdistan'da, kesinlikle herkes Parti bayrağı altında koşacaktır. Bunun için her yolu deneyecek, ve bu ülke insanlarını kendileri için yaşayan, gelecekleri için savaşan birleşik bir ordu haline getireceğiz. Bunu ikna ile, eğitimle ve bir çok yolu deneyerek yapacağız. Kürdistan'da hiç kimse köleliği meşru görüp, teslimiyeti geçerli kabul edemez. "Yüzyıllardan beri herkesin ihanet ettiği Kürdistan'da, ihanet normal görünebiliyor; üç-dört yılık ömrü olan PKK mi bunu değiştirecek" diye karşımıza çıkabilirler. Biz de onlara insanlık adına şunu söyleyeceğiz: Hayır! Şimdiye kadar böyle yaşayabilirsiniz, düşman size bunu dayatabilir. Ama, biz de küçük ve yeni bir örgüt de olsak, iddia ediyoruz ki bundan sonra bir çoğunuz ya halkın safına, ya da karşı saflara geçeceksiniz. Kürdistan'da iki yol vardır. Birisi PKK'nin, diğeri ise sömürgecilerin yoludur. Orta bir yol yoktur. Her sınıf ve tabakadan insanlarımıza bu gerçeği anlatacağız. Amcalar, dayılar, kardeşler, bacılar iki yol vardır diyeceğiz, anlatıp ikna edeceğiz, ama düşman için yaşamak isteyenlere zor'un ucunu göstermekten de geri durmayacağız. Militan rastgele çalışan biri değil, bunu uygulamasını bilen adamdır. PKK militanlığının çapını bazıları düşürmek istedi, istiyor. Biz buna kesinlikle müsade edemeyiz. Parti değerleriyle oynayan, halkımızın can damarının attığı örgütü geliştirmeyen ve hatta yıkıcı çabalar gösterenlere, en yakınımız ve gözbebeğimiz bile olsalar gereken karşılığı vermekte tereddüt etmeyeceğiz. Teslimiyet ve ihanet insanımızın yüreğine öylesine sindirilmiştir ki, buna acımasız cevap vermezsek, onlar her şeyimizi yeniden düşmana teslim eder ve yenilgiye gitmekten kurtulamayız. Biz gerçekten de en iyi eğitici ve ikna edici olmayı bildiğimiz gibi, gerekirse zor'u çok iyi konuşturmasını da biliriz. bu anlamda zor, yeniyi doğurmanın kesin bir aracıdır.

Öyleyse PKK militanı, her şeyden önce kendisinden başlayarak, gelişmek, geliştirmek ve büyümeyi sağlamak durumundadır. "Tanrı insanı yarattı" diye bir söz vardır; ve biz de şunu ekliyoruz: "Kürdistan'da PKK ortaya çıktı". Tek tek bireyler olarak her şeyin altından kalkamayacağımız açıktır, ama gücümüzü yüksek bir otorite ile birleştirirsek başaramayacağımız hiçbir şey yoktur. Aşiret aşiret, köy köy, kent kent fethedebilir, bu temelde her gün biraz daha amaçlarımıza yaklaşabiliriz. Açık ki, mücadelemiz bir çok aşamalardan geçerek mutlaka bağımsızlığın elde edilmesine ve daha da ilerisine ulaşacaktır. Burada önemle kavranılması gereken mücadelemizin özüdür. Bu özü belirleyen şey, yüzyılların baskı ve köleliğinin hiçbir şartta kabul edilmemesidir. Bu noktadan sonra artık hiçkimse, böyle gelmiş böyle gitsin diyemez. Parti ve ulusal kurtuluş sorunları karşısında azami bir titizlik ve çabayı göstermemezlik edemez. Bu, aynı zamanda bizim, devrim yapmadaki kararlılığımızın bir ölçütüdür. Lenin'in deyişiyle, "ayıyı öldürmeye 'cesaret edip etmeyeceğimiz' meselesi" bu doğrultuda attığımız adımlarla ortaya çıkacaktır. Özellikle bu, militanlar düzeyinde en kesin biçimde cevaplandırılması gereken sorudur. Lenin: *«Yenmeye 'cesaret edeceğimize' inanmadan, bir ordunun ve bu ordunun yönetiminin enerji ile ve başarıyla kurulmasından söz edilemez»* demektedir. Kürdistan'da küçük-burjuvazinin, değil yenmeyi düşünmek, Türk sömürgecilerinin karşısında duydukları korkuyla bu soruyu akıllarına bile getirmedikleri, ama bu noktada da teslimiyetin batağına saplandıkları bilinmektedir. Partimiz, düşmanı yenme kararlılığıyla ortaya çıkmış ve bu temelde hızlı bir gelişmeyi yaşamış güçtür. Parti ideolojisi ve propagandası ile biz, Kürdistan'da her şeyin yeniden yaratılabileceğine, halkımızın bağımsız ve özgür bir yaşantıya ulaşabileceğine dair inancı her alanda yayabilir, bunun için gerekli örgüt mekanizmasını hızla büyüterek, gerekli eylemi her tarafta geliştirebiliriz. Çağın yolunda çok gecikmiş olmanın verdiği utançla çok güçlü ve hızlı adımlarla hedefe yürümesini biliriz. Bu konuda, ister Parti

içinden ve isterse Parti dışından gelebilecek olan her türlü engelleme çabalarına kesinlikle müsade etmeyeceğimiz, kendimizden başlayarak tüm çevremize devrimci yaşamın gereklerini dayatıp hakim kılacağımız kesindir, açıktır. Elbette ki, biz hiç kimseye zor'la PKK'li olsun demiyoruz. Ama, bir PKK'linin kesinlikle taşıması gereken özellikler vardır. PKK'nin kutsal bir varlık olduğu bilinerek, onun kutsal bir üyesi olunması bilinmek durumundadır. Partinin verdiği emek, gösterdiği değer, her insanımızın her gün biraz daha büyümesi için yeterlidir. Bugün, PKK bünyesindeki hemen her militan, kendisinde kaydettiği gelişmeleri rahatlıkla görebilir. Yine, örgüt kurmanın gücünü, kendisinde duyabilir ve bu güçle halkın kaderine hükmettiğini görebilir. Gerçekten de bugün artık önemli olan, halkın kaderini belirlemede öncü rol üstlenmiş olan militanların, bu rollerine uygun düşünce, yaşam ve eylemliliği kendilerinde geliştirmeleridir. *«Devrimler,»* derdi Marx, *«tarihin lokomotifleridirler. Devrim, ezilenlerin ve sömürülenlerin bayramıdır. Halk yığını, devrim zamanında, yeni sosyal düzen kurarken olduğu gibi, hiçbir zaman, o kadar yaratıcı güç sarfedemez. Böyle anlarda dar görüşlü ve derece derece küçük-burjuva ilerlemesi bakımından halk, mucizeler yaratır. Ama, devrimci partilerin yöneticilerinin, böyle anlarda, hedefleri, geniş ve yürekli sözlerle tanımlamaları gerekir; bu yöneticilerin attıkları şiarların, yığınların devrimci inisiyatifini aşması, tam bir zafere, eksiksiz ve kesin bir zafere götüren en kısa ve en doğru yolu, demokratik ve sosyalist ideolojimizi bütün yüceliğiyle ve bütün ihtişamıyla göstererek, yığınların devrimci inisiyatifinin yolunu aydınlatan feneri olması gerekir. Devrimden ve doğru yoldan çekinerek, dolambaçlı, eğri-büğrü yolları, uzlaşmaları arama işini,* **osvobojdenye** *burjuvazisinin oportünistlerine bırakalım. Eğer bizi bu yollardan geçmeye zorlarlarsa, biz, mütevazi günlük çalışmalarda da bize düşen görevleri yerine getirmeyi bileceğiz. Ama, varsın hangi yolun tutulacağı meselesi, amansız savaşta karara bağlansın. Bayrama gider gibi savaşa atılan yığınların bu enerjisini ve onların devrimci şevkini, doğrudan doğruya ve kesin yolu tutmak için kıyasıya bir savaşta eksiksiz kullanmazsak korkaklar ve devrim hainleri durumuna düşeriz. Gelecekteki gericilerin tepkisini, varsın burjuva oportünistleri endişe ederek düşünsünler, İşçiler, irticanın korkunç olabileceği, burjuvazinin gerileyebileceği fikrinden korkmazlar. İşçiler, pazarlıklar yapmak hevesinde değildirler, sadaka dilenmiyorlar; onlar, irtica kuvvetlerini amansız bir yenilgiye uğratmak azmindedirler. yani, proletaryanın ve köylülerin demokratik devrimci diktatörlüğünü kurmak azmindedirler.»* (Lenin, İki Taktik, syf: 131-132) Kürdistan'da devrimci militanlara düşen görev, her türlü reformist, oportünist saptırmalara, uzlaşma ve teslimiyet eğilimlerine karşı, belirlenmiş, aydınlatılmış olan doğru yolda kararlıca ilerlemekten başka bir şey değildir. Partiye ve halkın gücüne duyulan güven, birliğimizden aldığımız güç bize her sorunun üstesinden gelmede, yığınların enerjisini ve şevkini bağımsızlık amaçları uğruna harekete geçirmede gerekli cesareti de vermektedir. Kendisini Partinin çelik potası içinde eriten her militan, bunu yüreğinde çok rahat bir biçimde duyacaktır. Lenin; *«bugünkü devrimci durumda kim dalgasız sularda yelken açmayı ve emniyetli 'muhalefet' yolunu tercih ediyorsa, böylesi, sosyal-demokratik eylemi bir süre için bıraksın, devrimin sona ermesini, yeknesak her günkü hayatın başlayacağı ve dar görüşlü rutin davranışların artık göze batmayacağı, ya da ilerici sınıfın görevlerinin böylesine çirkin bir tahrif manzarası göstermeyeceği bu hayhuylu günlerin geçmesini beklesin.»* demekteydi. Açık ki, devrim, en zorlu günlerin yaşandığı, ama inanılmayacak gelişmeleri ve gücü de doğuran bir olgudur. Bizim, doğru ve yetkin bir önderlik yapıldığında, halkımızın bağımsızlık amaçları doğrultusunda gerekli cesaret ve gücü yaratacağına, mümkün olan her silahla faşist sömürgeciliğin üzerine yürüyeceğine inancımız kesindir. Ama bir kez daha belirtelim ki, bu noktada önemli olan, devrimci savaşımın fırtınalı sularında yol alma cesareti ve kararlılığının gösterilmesidir. O halde, bu sularda yol alan Parti gemisindeki her militan, devrimin zorlu görevlerine kendini hazırlamak, bu olağanüstü dönemin olağanüstü insanı olmasını bilmek zorundadır.

Bu, herşeyden önce, en yüce ve değerli varlığımız olan Partimiz içinde militanca yaşamayı bilmek, eğitici, örgütleyici ve eylemci olmak, yönetme gücünü sonuna kadar geliştirmek, Parti çeperini bu temelde sonuna kadar zorlayarak pekiştirmek, Parti otoritesini, işçiler, köylüler, gençlik, kadınlar, yani tüm bir halkımız üzerinde adım adım yaymaktır. Militanın ölçütü de buradadır. Militan, çevresini örgütleyen ve eyleme kaldıran, dille, silahla, eylemle Parti otoritesini her alanda hakim kılan hareket halindeki adam demektir. Biliyoruz ki, biz henüz ilk adımları atıyoruz. Henüz fazla bir şey yapmadığımızı, önümüzde başarılması gereken zorlu görevlerin olduğunu söylüyoruz. Ve yine en kesin kararlılıkla belirtiyoruz ki; bu görevlerimizi başarmada ne kendi yetersizliklerimiz ve ne de düşmanın çok çeşitli yönlerden gelen saldırı ve komploları engel oluşturabilir. Halkımızın çıkarlarını tavizsiz ve örgütlü bir direnişte görüyor, değil ihanet en küçük bir teslimiyet eğilimine bile varlık hakkı tanımayacağımızı belirtmeyi, halkımızın köleliğinden duyduğumuz korkunç utanç ve öfkenin ve onun bağımsız yaşamına duyduğumuz önü alınmaz özlemin zorunlu bir ifadesi olarak görüyoruz. Evet, açıkça belirtelim; teslimiyet ve ihanetin yolunu seçerek, halkımızı kan, vahşet, sömürü ve ağır baskılar altındaki mevcut yaşamına ebedi olarak makum etmek isteyenler, Partimiz karşısında yaşam hakkı bulamayacaklardır. İster sömürgecilerin karargahlarına, ister Avrupa emperyalizminin kanatları altına ve isterse Amerika'ya sığınsınlar; bir kez ihanetin batağına saplananlar için, kendi yaşamlarını halkımızın bağımsızlık umutlarının karartılmasında görenler için yaşam yolu kalmamıştır. Açık ki, biz, halkımıza karşı işlenen hiçbir suçu cezasız bırakmama kararlılığıyla gerekirse kıtalar ötesine ulaşır, Amerika'ya gitmesini de biliriz.

Nasıl ki, bir bitki, üstündeki taşa rağmen boy atıp o taşa dolanarak yüzeye çıkıyorsa; halkımızın böylesine önünde durulamaz arzusunda her türlü engeli aşarak, gücünü doruk noktasına çıkaracaktır. Halkımızın, her türlü azgın düşmanı altedeceği ve mutlaka çağdaş insanlık ortamı içinde yerini bulacağı kesindir. Böyle bir yolun yolcusu olmak için, böylesine bir yolda karşımıza çıkan her türlü engeli aşmak için kendimizde yaratmamız gereken bilinç ve azmi sonuna kadar yaratarak yürüyelim.

Her Türlü Düşman Otoritesine ve Devrimci Otoriteyi Tanımazlığa Karşı

Parti Otoritesini Yüceltelim!

14 Temmuz Direnişçiliğini Yaşatalım . . .

Baştarafı 8. Sayfada

yoldaşların şehit düşmeleri ile dünya kamuoyunun Kürdistan'daki gelişmelere ilgisi doruk noktasına vardı. Avrupa'da geliştirilen eylemler ve savaş esirlerine sahip çıkılması yolundaki girişimler de Kürdistan sorununun ve ulusal kurtuluş mücadelemizin tanıtılmasında önemli rol oynadı. Ve dünya kamuoyunun nezdinde **Diyarbakır-Kürdistan-PKK** gerçekleri bir bütün oluşturarak yılların tecrit edilmişliğine önemli ölçüde son verildi ve bu soylu mücadele karşısında en gerici çevreler bile bir Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi gerçeğini kabul etmek zorunda kaldılar.

Mazlum, Hayri, Kemal, Ferhat ve Akif yoldaşların şahsında somutlaşan **DİYARBAKIR DİRENİŞİ**, tarihsel rollerinden birini daha gerçekleştirerek, unutulmuş Kürdistan gerçeğine son verip, dünya halklarının bilincine onurlu bir ulusal kurtuluş mücadelesi gerçeğini bir daha silinmemek üzere yerleştirdi.

Mücadelemizde Bir Dönemin Önderliğini Yapan Direniş, Yeni Bir Dönemin de Başlatıcısı Olmuştur!

1979'lardan itibaren başlayan ve cunta sonrası dönemde hızlanan geri çekilme sürecinde Partimiz çalışmalarını ağırlıklı olarak yurt dışına kaydırarak, bu alanlarda politik, askeri ve örgütsel çizgisini netleştirme doğrultusunda teorik çalışmalarını yoğunlaştırıp teorik ve politik olarak kadrolarını yeni döneme hazırlar ve dış ilişkilerini geliştirirken; ülke zemininde yavaşlayan pratik mücadelenin boşluğunu Diyarbakır Direnişi doldurmuş ve geri çekilme dönemindeki pratik mücadelenin önderliğini bu alandaki merkez kadroları üstlenmişlerdir. Bu alanda geliştirilen mücadeleyle hem Kürdistan halkının davaya inancına süreklilik kazandırılır ve faşist cuntanın devrimci hareketi bitirdiğine dair propagandaları boşa çıkarılırken, hem de dışarıda yürütülen hazırlık çalışmalarına güç verilmiş, bu alanlarda mücadelenin geliştirilmesine hizmet eden sayısız değerler yaratılmıştır.

Diyarbakır Direnişi bu dönemde örgütlenmenin çekirdeği konumuna gelmiş; bir yandan cezaevindeki yüzler-binler örgütlendirilip düşmanın satınalma yöntemlerinden korunur ve eyleme kaldırılırken; diğer yandan da başta tutuklu aileleri olmak üzere giderek genişleyen çevrelerin bu odak etrafında örgütlenmesi sağlanmıştır. Aynı şekilde başta Avrupa olmak üzere yurtdışındaki çeşitli alanlarda yürütülen örgütlenme faaliyetleri Diyarbakır Direnişinin yarattığı etkiler temelinde gerçekleştirilmiştir. İnsanlar Diyarbakır Direnişine duydukları saygı ile ulusal kurtuluşçu saflara akmaya başlamış ve bu etki süreklileşmiştir.

Diyarbakır Direnişi geri çekilme döneminde örgülenmenin odağı olmanın yanısıra, mücadelemizi yurt dışına duyurmada da belirleyici olmuştur. Aynı şekilde, geri çekilme dönemlerinin ortaya çıkardığı ve beslediği mücadeleden kaçış, yılgınlık, pasifizm gibi hastalıkların yaygınlaşması bu direnişle engellenmiş, Partimizin birliğinin korunup güçlenmesinde Diyarbakır Direnişi tükenmez bir güç kaynağı olmuştur. Diğer örgütler pasifizmin batağına saplanıp sürekli dağılırken, PKK bu dönemde de gelişmesini süreklileştirme başarısını göstermiştir. Bunda en büyük pay şüphesiz ki, ortaya koydukları inanç, kararlılık ve bükülmez direniş azmiyle davaya inancı sürekli besleyen ve mücadelemiz için karşı konulmaz bir çekim merkezi olan Diyarbakır direnişçilerinindir. Böylesine bitmez tükenmez bir kaynakla beslenen bir mücadeleyi hiç bir gücün karartamayacağı ve rayından saptıramayacağı açık bir gerçektir.

1980-82 yılları arasında yükümlendikleri mücadelenin önderlik rolünü erişilmez bir büyüklükle yerine getiren Diyarbakır Direnişçileri Mart-Eylül 1982 eylemi ile bu rollerini tamamlayarak dışarıdaki kadrolara görevi devretmişlerdir. Parti bu süre içerisinde amaçlarına ulaşmış ve önüne koyduğu hazırlık çalışmalarını sonuç aşamasına getirmiş bulunmaktaydı. Temmuz 1981'de gerçekleştirilen I. Konferans'la toparlanıp çalışmalarına hız kazandıran Parti, hazırlık sürecini II. Kongresi'yle taçlandırıp ülkeye girişi başlatmaya hazırlanırken, Diyarbakır cezaevinde onurlu bir direnişle Mazlum yoldaş şehit düşmüş ve hemen ardından Ölüm Orucu eylemi gerçekleşmişti. Ölüm Orucu, dışarıdaki Parti merkezine, cezaevlerinin tarihsel rollerini oynayarak bunu son eylemle zirveye ulaştırdıkları ve artık mücadele bayrağını dışarıdaki kadroların devralarak ülkeye giriş hareketinin gerçekleştirilmesi zamanının geldiği yolunda bir mesajdı. Bu mesajın anlamını veren Parti, gerçekleştirdiği Ağustos 1982 II. Kongre'siyle hazırlık çalışmalarını bir sonuca bağlayarak ülkeye dönüş kararı almış ve cezaevlerindeki mücadele ile dışarıdaki mücadelenin amaçları çakışarak aynı noktada birleşilmişti.

Böylece; Mazlum yoldaşla başlayan ve Hayri, Kemal, Akif yoldaşlarla zirveye ulaşan Mart-Eylül direnişi, ulusal kurtuluş mücadelesinde geri çekilme ve hazırlık dönemi olarak adlandırılan döneme son vererek mücadelenin yeniden ülke zemininde örgütlendirileceği, Kürdistan halkının PKK önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde birleştirileceği ve sömürgeciliğe karşı halk savaşımızın gelişeceği yeni bir dönemi açmıştır.

Yeni dönem, Diyarbakır şehitlerimizin manevi önderlikleri altında, onların yarattıkları değerlerden güç alınarak ve onların devrimci ruhuyla şekillenilerek geliştirilecek ve onların sonuna kadar şerefle taşıdıkları Parti bayrağı sömürgeci burçlarda mutlaka dalgalandırılacaktır.

Şehitlerimizin Anısını Mücadelemizin Gücü Yapalım!

Diyarbakır direnişçileri, mücadele, anlayış ve kişiliklerde aşılamayacak büyüklükte ölçüler yaratarak proleter devrimciliğin sembolleri haline geldiler. **Onlar**, direnişleri, kişilikleri ve yarattıkları değerlerle bundan sonra devrimci ölçülerin sınanacağı biricik mihenk taşı oldular. Her türlü ilkellik ve amatörlük hastalığına öldürücü darbeler vurarak profesyonel devrimciliğin ölçülerini yarattılar. Her türlü kişisel zaafa ve yetersizliğe karşı, ulaşılması gereken cesur, fedakar, atak, dikkatli, duyarlı, ölçülü, araştırıcı, inceleyici, yaratıcı ve planlı militan devrimci kişiliğin özelliklerini ortaya koydular. Düşmanın elindeki en son silahı ölüm tehdidini de etkisizleştirerek ölümde yaşamı yaratmayı bildiler. Devrimci mücadelede aşılamayacak hiçbir engelin olmadığını, devrimci mücadelenin zafer kazanamayacağı hiçbir alanın olamayacağını bizzat pratik yaşamlarıyla ortaya koyarak, sorunların aşılmasında güç alınacak zengin değerlerin yaratıcısı oldular. **Onlar** yaşamlarını ortaya koyarak, devrimci kişiliğe ulaşmayı ve devrimi zafere ulaştırmayı son derece kolaylaştırdılar. Onların böylesine berraklaştırdıkları devrimci ölçüleri kişiliklerimize egemen kılarak, kişiliklerini kişiliğimiz, ruhlarını ruhumuz ve mücadelelerini gücümüz haline getirelim.

«Gerek tutuklanmadan önce ve gerekse tutuklandıktan sonra Partiye karşı görevimi tam olarak yapamadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Mezarıma borçlu yazınız» diyen **Mehmet Hayri Durmuş** yoldaşın soyluluğunu örnek alarak kendimizi özeleştiri süzgecinden acımasızca geçirip Partiye ve halka karşı görevlerimizi tam olarak yerine getirebilmek için gereken gücü ve azmi yaratalım!

Onlar; düşmanın her türlü saldırısına karşı Marksizm-Leninizm teorisinin yılmaz savunucuları ve uygulayıcıları oldular. İçerde ve dışarda bugün de tüm şiddetiyle süren, Marksizm-Leninizme saldırıları ve onu özünden boşaltma çabalarını boşa çıkaralım. Diyarbakır şehitlerinin aydınlık yolundan yürüyerek, Marksizm-Leninizmi özümseyip onun Kürdistan'a yaratıcı uygulayıcıları olalım!

Onlar; ister düşmandan ve isterse onun içteki uzantılarından gelsin, Parti çizgimize ve birliğimize yönelen her türlü saldırıya karşı Parti çizgisi ve birliğinin yılmaz savunucuları oldular. Parti çizgimizi işkencelerde ve mahkemelerde ikirciksiz savunarak düşmanın tasfiye çabalarını boşa çıkardılar ve Partimizin geleceğini güvenceye aldılar. Düşmanın Partimizi bölmek ve parçalamak yolundaki çabalarını boşa çıkararak Parti birliğini sonuna kadar korudular ve yalnızca içerde değil, dışarda da bu birliğin çelikleşmesine hizmet ettiler.

Bugün de Parti çizgimize ve birliğimize yönelik olarak, dörtbir taraftan yöneltilen saldırılara karşı, onların izinden yürüyerek bu değerlerimizi koruyalım. Kimden ve nereden gelirse gelsin bu saldırıları etkisiz kılmak için Partimize yönelen dilleri ve elleri kesip atalım. Yoldaşlarımızın katilleri hain çetenin ve sömürgecilerin dışarıdaki suç ortakları provakatörlere karşı mücadeleyi yükseltelim ve Partimizi bölme-parçalama, Parti çizgimizi özünden boşaltma planlarını yerle bir edelim!

Onlar; herkesin birbirinden tecrit edildiği, her türlü araçtan yoksun bırakılarak katı bir denetim altında tutulduğu sömürgeci zindanlarda yüzleri-binleri örgütleyip eyleme kaldırmayı, dışarıda tutuklu ailelerini direniş etrafında örgütlemeyi bildiler. Onların en olanaksız koşullarda ortaya koydukları örgütleyici yeteneği gelişmiş araçlarımızla birleştirerek, her alanda devrimin zaferini garantileyecek çelikten Parti örgütleri yaratalım!

Onlar; düşmanın cezaevlerindeki Kürdistanlıları ailecilik, bölgecilik vb. suni çelişkilerle bölerek safları parçalama yolundaki çabalarını boşa çıkararak halktan insanları yurtseverlik ve ulusal kurtuluşçu düşünceler temelinde birleştirdiler. Onların her kesimden Kürdistanlıları birleştirme yeteneğini yeteneğimiz haline getirip, en son ferdine kadar tüm yurtsever Kürdistanlıları Partimiz önderliğinde yaratacağımız Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde birleştirelim!

Onlar; düşmanın her türden çarpıtmalarına karşı Partimizin silahlı mücadele anlayışını doğru bir tarzda ve sonuna kadar savundular. Onların karartılmasına izin vermedikleri Partimizin askeri çizgisini doğru bir tarzda kavrayarak pratikte, kan ve can verelim. Devrimci halk savaşımızı düşmanın nihai çöküşünü gerçekleştirme yolunda adım adım güçlendirelim!

Onlar; düşmanın her türlü engelleme çabalarına ve her türlü araçtan yoksun bırakmasına rağmen ajitasyon ve propaganda faaliyetlerini en inanılmaz şartlarda bile yaratıcı bir tarzda gerçekleştirmeyi bildiler. Başlangıçta demir parmaklıklar arkasında çıkardıkları gazete ile, bu olanağın tamamen yitirilmesinden sonra sözlü olarak, bunu da yapamadıklarında gözleriyle, davranışlarıyla çevrelerindeki insanları bilinçlendirme faaliyetlerini sürdürdüler, yaptıkları siyasi savunmalarla sömürgeci mahkemeleri bir ajitasyon ve propaganda alanına çevirdiler. Onların böylesine güç koşullarda ölümü göze alarak yürüttükleri ajitasyon ve propaganda faaliyetlerini, dışarıdaki gelişkin araçlarımızla birleştirerek en ücra köşelere kadar ulaştıralım. Partimizin zengin ideolojisini kitlelere maledelim!

Onların; yaşamlarının ve mücadelelerinin her anı mücadeleyi daha da yükseltmek ve zafere götürmek yolunda bir çağrı, kesinlikle uyulması gereken bir emirdir. Bu emrin gereklerini yerine getirerek onların anılarına bağlılığı mücadelemizin zaferinde kanıtlayalım!

Zafer, Diyarbakır Direnişçilerinin Aydınlık İzinden Yürüyen Kürdistan Halkının Olacaktır!

PARTİZANIN MEKTUBU

SAVAŞÇI VE ONUR !

PKK direnişçiliği ve direniş çizgisi bizde en çok işlenen konuların başında gelmektedir. Bugün de aynı şey işlenmeye devam ediyor. Söz konusu çizgi ve anlayışın başta partili kadro ve militanlara olmak üzere, tüm Kürdistan insanına kavratılması, benimsetilmesi ve yalnızca bu çizginin izlenmesi gerektiğini vurgulamak açısından konunun tekrar tekrar ele alınması zorunlu ve anlaşılır bir şeydir. Gerçi direniş ve mücadele tarzının çizgileri bugün daha belirgin ve kesindir: Her koşulda ve yerde, dağda, zindanda daha başka alanda düşmana teslim olmamak, onunla en amansız bir tarzda savaşmak. Yani, mücadeleci bir kişilik ortaya koyarak, ülke ve halk sevgisini ve Parti politikasını düşman karşısında temsil edip, Partinin ve savaşçı olarak da kendisinin onurunu korumak demek olan PKK direnişçiliğinin çerçevesi artık herkesçe açıkça görülmek durumundadır. 12 Eylül faşizminden sonra ise, bu durum daha da gelişerek zirveye ulaşmıştır. Bu, marksist-leninist devrimci direniş çizgisinin ülkemiz koşullarındaki Apocu yorumlaması ve pratiğidir. Daha düne kadar hayal bile edilmeyen şey, bugün yakıcı bir gerçektir. Son bir kaç yılda gerçekleşen kahramanlık destanları da bu çizgi ve pratiğin yüceliği ve azametini belirtmeye yeter.

Öyleyse; böyle bir çizgi ve anlayışın temsilcisi, militanı olmak kadar şerefli ve onurlu bir şey olabilir mi? Hele hele bu çizginin bir gerillası-savaşçısı olmaktan daha onurlu bir mertebe düşünülemez. Ülkesi işgal altında iken, toprağı ülke insanları için gerçek bir zindan haline getirilmişken, bunun tek sorumlusu olan sömürgeci Türk faşizmine karşı çıkarılan bu direnişe ne denmelidir? Açık ki denebilecek tek şey; bu mücadelenin bir neferi, bir militanı, hiç değilse bir destekleyicisi-taraftarı olabilmektir. Bu nedenle, Kürdistan'da bu çizginin bir elemanı olmak çok anlamlıdır.

Bir halk savaşçısı olmak, gerçekten Kürdistan'da "insanoğlunun erişebileceği en soylu ve en yüksek onura" sahip olmak demektir. Ulusal kurtuluş mücadelemiz her savaşçısına böyle anlamlı ve onurlu bir yer sunmaktadır. Her devrimci militanın ve Kürt insanının buna layık olma gücünü kendinde bulması ve buna erişmesi gerekir. Bu mertebeye erişmenin, güç ve yetenek çerçevesinde bir çok biçimi vardır. Ancak, en anlamlı ve yüce biçimlerinden birisi, bu çizginin düşman üzerinde doğrudan ve en fazla etkide bulunabilen unsuru olarak onun savaşçısı, gerillası olmaktır. Ama savaşın olduğu kadar, savaşçılığın da kendine özgü yanları, yasaları vardır. Bilindiği gibi, savaş; düşman güçlerine karşı sürdürülen mücadelenin-politikanın şiddet araçlarıyla, yani silahla sürdürülmesi biçimidir. Savaşta düşmanın aktif güçlerinin imhası amaçlanır. Savaşın esas yanı budur. Düşman açısından da durum böyledir. Biz, bağımsız bir ülke, özgür bir toplum yaratmak için düşmanın askeri güçlerini imha etmek ve kovmak amacıyla savaşırken, düşman da buna meydan vermemek için bizim silahlı ve diğer güçlerimizi imha etmek amacındadır. Buna karşılık düşman askeriyle bir halk gerillasının konumu bir çok bakımdan farklıdır. Halk gerillası, özgürlük ve bağımsızlık isteminin halk ve ülke kurtuluşunun bir temsilcisi iken; düşman askeri ise, özgürlük ve bağımsızlığımızın ve bu istemimizin celladı, vatan ve ulus düşmanlarımızın temsilcisidir. Bundan ötürü bir gerilla ne kadar şerefli ve onurlu biriyse, bir düşman askeri de (Türk askeri) o denli şerefsiz ve onursuz biridir. Bu nedenle savaş aynı zamanda onur ve onursuzluğun çatışması eylemidir de. Bir gerilla, amaç ve onurunu düşman karşısında en iyi bir tarzda temsil etmek ve korumak durumundadır. Bunu koruma ve temsil etmenin en önemli anı çatışma ortamıdır. O anda, savaşçının liyakatı ölçülür, şeref ve onuru sınanır ve en önemlisi de temsil ettiği düşünce ve politikaya bağlılığı denenir. Bu anda şehit düşebileceği kadar, kurtulabilinir veya düşman imha edilebilir. Sonuç açısından önemli olan düşman karşısında takınılan tutumdur. Yani direnilip direnilmediği önemlidir. Bir askerin savaşçılığı, fedakarlığı, cesareti ve yurt sevgisi gibi meziyetleri bu anda belli olur.

Halk savaşçısı olarak bir gerilla, silahlandığı daha ilk gün, ne için, kime karşı ve nasıl savaşacağını bilen kişidir. O, yurt sevgisi, özgür ve bağımsız yaşama tutkusuyla silahlanan ve bundan dolayı düşmanla savaşmaya, gerekirse bu uğurda ölmeye hazır biridir. Yurt sevgisi, bağımsızlık ve özgürlük düşüncesi –isteminden– yoksun, fedakar olmayan birinin halk savaşçısı olamayacağı açıktır. Bu nedenle birçok ülkede halk, savaşçılarına fedai ismini takmıştır. Birçok meziyetin yanısıra en başta bir savaşçıda, yurtseverlik, fedakarlık ve cesaret esastır. Yurtsever olunmadan, işgalciler, düşman bilinemez, fedakar ve cesur olunmadan zorluklara katlanılamaz, savaşa girilemez ve amaçlar uğruna ölüm göze alınamaz. Düşman askeri karşısında bir savaşçının kesin tavrı nasıl olmalıdır? Bu, PKK'nin mücadele tarihinde çok açık ve belirgin ölçülerle cevaplandırılmıştır. Düşmanla dişe-diş ve amansız mücadele ve asla teslim olmama biçiminde defalarca örneklendirilmiştir. Bu, yüce bir yurt sevgisi, cesaret ve fedakarlık inancı ve bilinci sonucudur. Böylelikle yakın tarihimizde onlarca defa Kızıldere destanı yaşanmış ve yenilenmiş bulunuyor. Elde silah bir savaşçının düşmana karşı tutumu, belirtilen tutumdan başkası değildir. Çünkü, ilkin o, düşmanı imha etmek, ikinci olarak da ondan korunmak amacıyla silahlanmıştır. Dolayısıyla en amansız koşullarda bile bu amaçtan vazgeçilemez. Gene, savaşçı burada Parti bayrağını ve savaşçı onurunu temsil etme ve korumayla da görevlidir. Silahlanma amacı unutulmaksızın, sonuna kadar direnmek, çarpışmak ve gerekirse ölmek takınılacak en doğru ve devrimci tavırdır.

Ne var ki, birkaç unsurla da sınırlı olsa bazı unsurların halk savaşçısı bir yana, sıradan aşiret savaşçısının bile göstermediği bazı teslimiyetçi tutumlara girdikleri görülmektedir. Tek-tük de olsa düşmanın "teslim ol" çağrısına hiç direnmeden uyan, teslim olarak devrime, inançlarına, Parti ve halk yapımıza ve geleneğimize sırtını dönen bazı tipler çıkmıştır. Elinde silahı olduğu halde, düşmanla karşılaşınca beyaz bayrağı çeken bu tipler, bir zaman aramızda bulunmuş olsalar da, açık ki hiçbir zaman PKK'li olmamış, onun direniş ruhunu özümsememiş, düşmanın kendilerine malettiği kölelik ruhunu yenememiş; halk, parti ve mücadele gerçeğimize yabancı tiplerdir. Çatışmaksızın, meydana gelen her teslim olma –bu dönemde– en azından bir alçaklık ve ihanettir. Bırakalım PKK savaşçılarını, bir çok, belki de yüzlerce aşiret insanının basit-ailevi amaçlar için de olsa, sömürgeci düşman askeriyle sonuna kadar çarpışarak öldüğü hepimiz tarafından yakından bilinmektedir. Kürt yiğitliği ve mertliğinin en önemli bir göstergesi de bu değil midir? Eğer biraz yurtseverlik, cesaret ve fedakarlık varsa; düşmandan aman dilemek, insafına sığınmak niye? Savaşılması gereken bir güç olduğu içindir ki, Türk sömürgeciliğine başkaldırılmıştır. Savaşılması, imha edilmesi ve kovulması gerektiği içindir ki, savaşçı olunarak silah taşınmaktadır. Bunun Kürt insanına ne gibi bir haysiyet bahşettiği açıkça ortada iken, Delil'lerin, Bloka kahramanlarının ve daha nice devrimci-savaşçının örnekleri bilinirken; temsil edilmesi gereken tek tutum bu değil midir? Silahlı bir savaşçının düşmana –özellikle de askerine– kin duyması, onu yoketme düşüncesi ve eylemi güçlüdür. Kin duyulmayan, yok edilmek istenmeyen bir düşman tasavvur edilemez.

Onuruna düşkün olmakla birlikte üzerinde uygulanan sömürgeci politikalar nedeniyle onuru ayaklar altına alınmış bir halkın içinden çıkmış savaşçılar olarak, zorlu ve ağır görevlerle yüklü bir dönemden geçmekteyiz. Düşman, halkımıza ve Partimize karşı daha çok saldırganlaşmış ve bizimle açıktan savaşmaktadır. Halk ve ulusal kurtuluşçu güçler olarak düşmanla kıyasıya bir çatışma içinde olacağımız günler uzak değil. Düşman, böyle bir gelişmeyi engellemek için her zamankinden daha sinsi planlar içinde bulunmaktadır. Özellikle büyüyen direniş eğilimine karşı teslimiyeti egemen kılmak için, şu an aklımıza bile gelmeyen her türlü yöntemi kullanacaktır. Büyük bir kararlılıkla elimizde bulundurduğumuz silahı nerede ve hangi koşulda olursa olsun düşmana karşı, onu yoketmek için kullanmamız gerektiğini bir saniye bile unutmaksızın düşmanla kıyasıya bir onur savaşımı içine girmekten çekinmemek, halkımız ve Partimizin onurunu düşmana çiğnetmemek, bu konuda başta Mazlum, Hayri, Kemal olmak üzere tüm devrim şehitlerimizin düşman karşısındaki tutumlarını temel almak gerçek bir savaşçı olmanın gerekleridir. Hiçbir şey düşmanla karşı karşıya gelen bir "savaşçının" silahını dolayısıyla onurunu düşmana teslim etmesi kadar aşağılayıcı ve lanetli olamaz. Bunun da örnekleri az da olsa görülmüştür. Ama gelinen noktada artık şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Bağımsızlık ve özgürlük gibi büyük bir mücadelenin yaratıcısı PKK, kendi içinden tek tek kararsız unsurlar çıksa da, bir bütün olarak direnişi tüm Kürdistan'a yaymış ve halk kitlelerini böyle bir eğilimle etkileyerek, düşmanın teslim alma, ajanlaştırma gibi oyunlarını boşa çıkarmıştır. Şu anda Kürdistan'da gelişen direnişin gücü, halkımızın patlamaya hazır kin ve öfkesiyle bütünleşmektedir.

PKK'nin direniş çizgisi ve savaşçılığı kitleler arasında yayılıp örgütlendirildikçe yenilmezdir. Bu yenilmezlik nereden gelir? İnancın ve davranışının birliğinden gelir; bunlar PKK savaşçılığının yenilmezliğidir. Parti, ülke, halk ve savaşçı onurun bağnazca temsili ve korunması, bir Kürt gerillasının hareket ve yaşam tarzıdır. PKK savaşçılığının Kürdistan'da insana sunduğu şerefe ve onura layık olmayan, ya da buna erişmek istemeyen biri, sonsuz bir onursuzluğa mahkumdur; ve o, rezil, uşak ve alçak ruhlu biridir. Oysa, artık, korku, uşaklık ve teslimiyet yurtsever bir Kürt insanına yakışmamaktadır. Dönem, cesaret, haysiyet ve mücadele dönemidir. Bu da, vatan sevgisi, cesaret ve fedakarlığın bilince çıkarılması ve pratiğe yansıtılmasını zorunlu kılar. Zaten, PKK'nin APO'cu direnişçiliği –bir yanıyla da olsa– engin bir yurt sevgisi, bağımsız ve özgür yaşamak tutkusunun ve Kürt yiğitliği ve mertliğinin yeni anlamı değil midir?

*** Yaşasın PKK savaşçılarının mücadeleciliği, devrimci direniş ve devrimci onur!**

*** Kahrolsun teslimiyet, ihanet ve uzlaşıcılık!**

*** Kahrolsun faşist Türk militarizmi!**

B...

YAŞASIN PARTİ ÖNDERLİĞİMİZ!

Partimizin ve halkımızın can düşmanı; başta Mazlum, Kemal ve Hayri olmak üzere onlarca yoldaşımızın katilleri "Genç Kemalistler Birliği" veya diğer adıyla Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin Avrupa'daki temsilcisi Semir provakatörünün 16 sayfalık yazısı geç de olsa benim de elime ulaştı. Bu yazı, bir hainin, halk ve Parti düşmanının ruh halini ortaya koyan, onun dayandığı bütün güç ve ilişkilerini bir kez daha sergileyen ve bu anlamda da provakasyon ve bunun mimarlarını teşhir eden bir belgedir. "Genç Kemalistler Birliği"nin veya Şahin-Yıldırım-Semir örgütünün neye karşı nasıl savaştığını anlamak isteyen her devrimci ve yurtseverin bu yazıyı sıkı şekilde okuyup, incelemesini öneririm.

Eli kanlı faşist generallerin sesi durumunda olan Tercüman gazetesinde 1983 Ekiminden itibaren "İhanetin Robotlarıydık" başlığı ile yayınlanan röportajda Şahin-Yıldırım çetesinin itiraf ve belirlemeleri, ruhu ve şekliyle aynen bu 16 sayfalık yazıda canlanmıştır. Diyarbakır cezaevinde Şahin-Yıldırım çetesi "PKK bir çete, Apo da onun reisidir" mi demiş, Semir Avrupa'da tekrarlamış: "PKK kast örgütü, Apo da despottur." Diyarbakır cezaevinde Şahin-Yıldırım örgütü, PKK'ye bağlı sempatizan ve kadrolara seslenip "cuntanın insafına sığının" mı demiş, Semir Avrupa'da tekrarlamış "PKK'ye karşı kükreyin, ondan ayrılın, terkedin". Diyarbakır cezaevinde Şahin-Yıldırım çetesi "PKK hakkında ne biliyorsak samimi olarak itraf ettik" mi demiş, Semir Avrupa'da tekrarlamış: "PKK hakkında bildiğim her şeyi anlatıyorum, anlatacağım." Diyarbakır cezaevlerinde Şahin-Yıldırım çetesi "Türk titre kendine dön" mü demiş, Semir Avrupa'da tekrarlamış: "Bütün PKK düşmanları titreyin, kendinize dönün ve PKK'ye karşı savaşın." Diyarbakır cezaevinde Şahin-Yıldırım örgütü: "PKK kadro ve sempatizanları kandırılmış, aldatılmış insanlardır" mı demiş, Semir Avrupa'da tekrarlamış: "PKK kadroları robot, sempatizanları sürüdür", vs. vs.. Görülen odur ki, Şahin-Yıldırım-Semir örgütü, efendilerinden aldıkları talimat doğrultusunda her şeylerini PKK örgütünü dağıtmaya, önderliğini karalamaya hasretmişlerdir. Cezaevinde ve Avrupa'da bunun uğraşını vermektedirler.

Her faşist çetede görüldüğü gibi, bunlarda da yöntem yalan, demogoji ve iftiradır. Niçin, Şahin-Yıldırım-Semir faşist çetesi ağzı salyalı bir biçimde PKK'ye ve onun liderliğine saldırmaktadır? Açık ki, bu sorunun cevabını devrim tarihinin geçmişinde aramak gerekir. İşçi sınıfının, ezilen ve sömürge halkların devrimci kurtuluşçu mücadelelerini yürüten bütün örgüt ve önderler, her zaman sömürücü ve baskıcı sınıf ve güçlerin başlıca hedefleri olmuşlardır. İşçi sınıfına ve mazlum halklara kan kusturan sömürücü sınıflar, ezilenleri kendilerine karşı direniş bilinciyle donatan, örgütleyen ve eyleme kaldıran örgüt ve önderleri fiziki olarak imha etmeyi, bu ellerinden gelmiyorsa onları karalamayı önemli bir yöntem olarak görmüşlerdir. Tarihin çok gerilerine gitmeden, uluslararası proletaryanın öğretmen, önder ve eylemcileri Marx ve Engels üzerinde uygulanan maddi ve manevi baskıları örnek verebiliriz. Özellikle Marx üzerinde amansız bir baskı uygulayan Avrupa burjuvazisi ve gerici güçleri, bu baskılar sonucunda, Deha'nın aile fertlerinin açlıktan ölmesine neden olmuşlardır. Marx'ın birçok kitap ve makalesinin yayınlanması açık ve gizli baskılarla engellenmeye çalışılırken, aynı zamanda birçok Avrupa ülkesi onu tehlikeli adam olarak nitelendirip, ülkelerinden kovmuştur.

Parti olarak dönemin en devrimci partisi olan Alman Sosyal Demokrat Partisi de, gelişim ve güçlenmesi karşısında Alman burjuvazisinin duyduğu korku ve panik nedeniyle açık ve despotik saldırılara uğramış, "Sosyalistlere Karşı Yasa" gibi bir yasayla tanışmış ve ona karşı mücadele vermiştir.

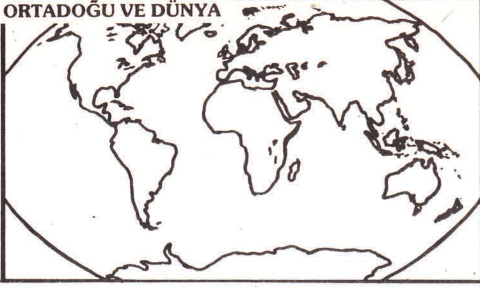
Yine, işçi sınıfının bir diğer önderi Lenin de, Marksizmi emperyalizm dönemine uyarlar ve geliştirirken, özelde çarlığın, genelde ise Avrupa'daki gerici çevrelerin korkunç baskı ve iftira kampanyalarıyla karşı karşıya gelmiştir. Lenin ve RSDİP'nin ne tür saldırı ve iftiralara hedef olduğu hepimizce çok iyi bilinmektedir: çarlık Lenin'in yok edilmesine karar verir. RSDİP üzerinde amansız bir baskı ve dağıtma faaliyetleri yürütülür. İçten ve dıştan, açık ve gizli olarak RSDİP ve önderliği tasfiye edilmek istenir. Bütün bunlarla saldırılarını sınırlamayan çarlık ve uşakları, RSDİP ve onun önderliğini gözden düşürmek için Lenin'in bir Alman ajanı olduğu yolunda sahte belgeler düzenler vs.. Kısacası, Rusya'yı ve de dünyayı yerinden oynatan RSDİP ve onun önder ve militanları, bu dönemin en çok baskı, işkence, imha ve iftiraya uğrayan, örgüt ve elemanları olmuştur. Çünkü onlar, sadece Asya gericiliğinin değil, Avrupa gericiliğinin de güçlü bir kalesi durumunda olan çarlık despotizmine karşı savaşmışlar ve onu yerle bir ederek, yeni bir döneme damgalarını vurmuşlardır.

17 Ekim devrimiyle ölümcül bir darbe alan kapitalist-emperyalist sistem, bu sefer de bütün faaliyetlerinin merkezine SSCB'deki devrimci iktidarın yıkılmasını ve karalanmasını koymuştur. 1847'lerde Avrupa'yı komünizm "hayaleti" ile korkutan burjuvazi, 17 Ekim devriminden sonra ise dünyayı SSCB "hayaleti" ile korkutmayı seçmiştir. Bunun arkasından ise, o bilinen ve bugün de hala Avrupa'da dipdiri tutulmak istenen, Stalin düşmanlığı geliştirilmiş ve tabiatın bütün iğrenç ve üremeye muktedir olmayan mihrakları var güçleriyle Stalin'e saldırmaya ve karalamaya çalışmaktadırlar. Stalin'i, bir despot, bir kan dökücü göstermek için, satlık kalemler onbinlerce kitap yazıp-çizmektedirler.

Sadece bu değil. Özellikle, emperyalizmin en zayıf halkası durumunda olan sömürge ülkelerde ulusal kurtuluşun soylu direnişini temsil eden örgüt ve önderler de, sömürgeci güçlerin, baskı, işkence, imha ve karaçalma faaliyetlerine, hem de en iğrenç biçimleriyle maruz kalmışlardır. Çin'de ÇKP ve Başkan Mao, Vietnam'da VİP ve Başkan Ho Chi Minh, Küba'da 26 Temmuz Hareketi ve Che Guevara, Fidel Kastro, Gine'de Ulusal Kurtuluş Örgütü ve Amilcar Cabral vs. vs..

Demek ki, çağımızın baskıcı ve karanlık güçlerinin, halklarına önderlik eden örgüt ve liderlere karşı sözlü, yazılı ve fiziki saldırıları sadece günümüze ve cunta-Şahin-Yıldırım-Semir çetesine has bir olay değildir. Günümüz dünyasında, CIA'nın bu konuda hangi yöntem-

Devamı 23. Sayfada

İRAN-IRAK SAVAŞINDA SON DURUM

Emperyalizmin bir dayatması olarak başlatılan ve uzun bir süreden beri devam etmekte olan savaşın; yeni boyutlar kazanarak, Körfez başta olmak üzere bir çok cephede aralıklarla devam ettirildiği gelen haberler arasında. Savaşın çıkış nedenleri, büründüğü biçimler ve neye hizmet ettiği bilinmekle birlikte; son gelişmeler, savaşın bölge ve uluslararası çeşitli güçleri de etkisi altına alarak boyutlanacağını ve sonucun büyük değişiklikler ve gelişmelere yolaçacağını göstermektedir.

Özellikle son günlerde İran tarafından savaşın sonucunu belirleyecek olan yeni saldırı hazırlıklarının yapılması ve cephelere yüzbinlerce askerin yığılması, başta emperyalizm olmak üzere tüm bölge gerici ve işbirlikçi güçlerini harekete geçirmiş ve her birini belli tavırlar takınmaya zorlamıştır. Bu güçlerin çoğunluğu, meydana gelen gelişmeler karşısında Irak yönetimini ayakta tutabilmek ve bölgedeki mevcut statükoyu koruyabilmek için, savaşa doğrudan müdahaleyi gündeme getirip, bu doğrultuda hazırlık ve tehditlerini yoğunlaştırırken, bir kısmı da, emperyalizmin desteğinde topyekûn bir savaşa başvurmayı gündeme getirmekte, ancak, böyle bir savaşın sonuçlarını göğüsleyememe endişesi ile görüşmeler yolu açık olduğu müddetçe böyle bir savaşa yanaşmak istemediklerini de çeşitli biçimlerde ortaya koymaktadırlar. Yine, başını Suudi Arabistan ve Kuveyt'in çektiği Körfez gerici yönetimlerinin tüm tehdit ve savaş çığırtkanlığına rağmen, esasta, böyle bir savaşa doğrudan taraf olmak konusunda son derece çekimser davrandıkları, Körfezdeki son gelişmelerde açıkça görülmektedir.

Savaşı bizzat yürüten güçlerden gerici Saddam diktatörlüğü yıkılmanın eşiğine geldiğinden, gelinen aşamada, savaşı, bölge düzeyinde ve hatta daha da geniş güçleri içine alabilecek tarzda kendi iktidarının devamını savaşın yaygınlaştırılmasında gördüğünden, Arap gericiliği başta olmak üzere bölge ve dünya gerici güçlerini böyle bir savaşa çekerek, tüm bu güçlerle kendisinin çıkarlarını birleştirmeye çalışmakta ve bu durumuyla savaşı, büyük olayların çıkmasına aday bir konuma itmektedir.

Savaşın diğer gücü İran ise; bugünkü konumuyla bölge düzeyinde emperyalizme ve belli oranda işbirlikçi yönetimlere darbe vurduğundan, bölgede hemen hemen tek başına bırakılmış durumdadır. Bazı anti-emperyalist güçlerin desteğine rağmen, bu durumu devam etmektedir. Üstesinden gelemediği ekonomik, sosyal ve siyasal sorunlarından dolayı İran yönetimi, savaşı devam ettirmek ve kendi çıkarları doğrultusunda sonuçlandırmak konusunda ısrarlı ve kararlı bir tutum içindedir.

Emperyalizmin en büyük kışkırtıcılığını yaptığı savaşın Körfezde yolaçtığı son gelişmeler, bölge gerici ve işbirlikçi yönetimlerini ciddi şekilde tedirgin etmekte ve özellikle ABD emperyalizmi, Irak aleyhinde bir gelişmeye meydan vermemek için tüm çabasını sarfetmektedir. İran son aylarda Irak'a karşı başlattığı yeni saldırıları Irak'ın içlerine kadar ilerletince savaşın seyri değişmiş, ve bu gelişme çok çeşitli güçleri harekete geçirmiştir. Emperyalizm, hemen, duruma müdahale etmek ve savaşa doğrudan katılmak tehditine başvururken, Irak ve diğer güçler de, savaşı Körfezde yoğunlaştırmak, bu alandaki tüm güçleri savaşa çekmek için saldırı ve girişimlerini hızlandırmış ve yoğun bir silahlanmaya girişmeye başlamışlardır.

Emperyalizm, Lübnan'dan yediği darbe nedeniyle doğrudan müdahale tehditlerine rağmen, buna girişmekte çok tereddüt etmektedir. Ancak gelişmeler üzerinde denetim kurabilmek için de bir yandan savaş gemilerini Körfez'e gönderirken, diğer yandan da bölgedeki işbirlikçi yönetimleri silahlandırarak müdahale için devreye sokmaya çalışmaktadır. Savaşın ikinci derecedeki tarafları durumunda olan Körfez gerici yönetimlerinin geriliklerini ve tereddütlerini endişeyle karşılayan emperyalistler, en önemli müdahale güçleri olarak Türkiye ve Pakistan'ı görmekte ve onların bu alandaki etkinliklerini artırmaya çalışmaktadırlar. Türkiye'nin bölgede ABD'nin sözcüsü olarak savaşın gelişim seyri üzerinde etkinlik kurmaya çalışması ve bu yüzden de çeşitli güçlere kendi politikalarını dayatması sözkonusudur.

Türkiye'nin özellikle İran'a yönelik "dostluk"la denetim altına alma ve yönlendirme politikaları, İran'ın Türk faşist yönetimine güven duymaması nedeniyle sonuç vermemiş, dolayısıyla bu komplocu yaklaşım yakayı ele vererek işlemez hale gelmiştir.

İran-Irak savaşının çeşitli cephelerde ve özellikle de Körfezde yoğunlaşmaya başlaması ile, hızlanan bölgedeki gelişmelerin bir diğer ilginç yönü ise, Sovyetler Birliği'nin takındığı tutumdur. Sovyetler Birliği, bu soruna başından beri takındığı "tarafsız" ve gözlemci konumunu hemen terkederek savaşın İran tarafından tırmandırılması ile birlikte Irak'a silah satışlarını hızlandırarak, muhtemel gelişmeler üzerinde etkin olmak istedi. Halen Irak muhalefetine süren aktif desteğinden anlaşıldığı gibi, bu durum Irak gerici diktatörlüğünün yaşatılması arzusundan öte (Sovyetler Birliği'nin Irak yönetimini tasfiye çabalarını çok yönlü bir biçimde ve en az dört yıldan beridir aktif biçimde desteklediği bilinmektedir), İran yönetiminin, Irak üzerinde gerçekleştirmeye çalıştığı "çözüm"den duyduğu kaygıdan kaynaklanmaktadır. Bu nedenle görünürdeki ilişkilere rağmen, esasta tüm Irak ve Kürt ulusal ve demokratik güçlerini dıştalayarak, bir "Irak İslam Cumhuriyeti" kurmak isteyen İran'ın tek başına sonuca ulaşmasını engellemeye çalışan SSCB, Irak'ı desteklemek yoluyla İran'ın ilerlemesini durdurmayı hedeflemektedir.

Nitekim daha çok bunun sonucu olarak büyük ve tayin edici bir saldırıyı başlatmak için içte ve dışta gerçekleştirdiği her türlü hazırlığa rağmen İran beklenen bu saldırıya girişmeye cesaret edememektedir.

İran yönetimi zaten bir hayli geniş olan düşman ve muhalif cephesine bir de SSCB'nin eklenmesini göze alamamakta, "Dimyata pirince giderken, evdeki bulgurdan olma" korkusuna kapılmaktadır. İçinde yaşadığımız günlerde İran, bunun derin muhasebesi içinde bulunmakta ve bir anlamda kendisi için çok tehlikeli sonuçlar da doğurabilecek olan bir kararsızlık ve bocalama devresi geçirmektedir.

Ayrıca Suriye ve Libya gibi İran'a dost olan güçler de, Irak yönetimi üzerinde ortak bir karar ve girişim dışında bu yönetimin tek yanlı karar ve girişimlerini hoş karşılamamakta ve desteklememektedirler.

Son aylarda daha çok bu yönde ortak noktalara varmak amacı taşıyan Suriye-İran-Libya üçlü görüşmeleri ve ardından gerçekleşen İran-Sovyetler Birliği temasları henüz somut bazı sonuçlara varmış gibi görünmemektedir.

Emperyalistler ve Körfezdeki işbirlikçisi güçler de, İran'ın hızının kesilmesi ve böyle bir savaşa doğrudan katılıp katılmama konusundaki derin iç hesaplaşmalar ortamında ayrı bir kararsızlık ve belirsizlik tablosu çizmektedir.

Ancak her an patlamaya hazır bir bomba gibi duran ve birçok olağanüstü gelişmeye yolaçması kaçınılmaz olan bu savaşın, önümüzdeki günlerde yine hızlı gelişmelere aday olduğu bilinen bir şeydir.

ABD başkanlık seçimlerinin sonuçlanması ve daha uzun süre devam etmesi beklenmeyen İran yönetiminin mevcut kararsızlığını aşmasıyla gelişmelerin yeniden tırmanması beklenmektedir.

Gelişmeler üzerinde belirleyici etkisi kesin olan, önce hangi gücün ve hangi amaçla savaşı yeniden tutuşturacağı olgusuysa ancak önümüzdeki günlerde belli olacaktır.

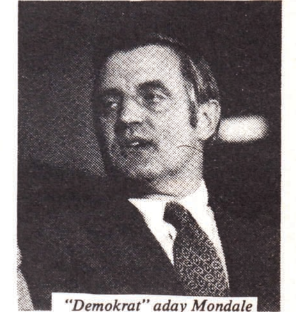
Başkanlık seçimi yaklaşıyor

"DEMOKRATLAR" ALTERNATİF OLABİLİR Mİ?

Son aylarda, emperyalist cephede, sözü edilmeye değer önemli bir gelişme ABD başkanlık seçimleridir.

Emperyalist basın-yayın organları sansasyonel bir tarzda dünyanın ilgisini bu olaya çekerken, aynı zamanda değerlendirme, haber ve yönelimleriyle kaçınılmaz biçimde seçim çekişmelerini de yansıtmakta ve gelişmeler üzerinde etkili olmaya çalıştığı gözlenmektedir. Günümüze kadar bu olay daha çok Demokrat Parti'nin iç mücadelesi noktasından izlenebilmekte, dikkatler daha çok bu yöne çekilmekte, başkanlık üzerinde asıl çekişmeyi ifade eden iki parti ve iki aday arasındaki mücadele ise henüz gündemde pek görünmemektedir. Bu konudaki gerçeklik(!) ve isteksizliğin siyasal bir anlamı olsa gerek.

Şüphesiz ki, sistem açısından bu seçimler değişikliğe yönelmede köklü bir anlama sahip değildir. Dünya çapında emperyalizme önderlik eden bu ülkenin (ABD'nin) yönelimlerinde ise, seçim yoluyla çok ciddi değişikliklerin gündeme gelmesi ise hiç mümkün değildir. Ancak Reagan yönetimi ile gündeme konulan saldırgan ve militarist politika, emperyalizmin dünya genelindeki gerileme ve çöküş sürecine, geçici de olsa, kılıç darbesiyle engel oluşturma ve durumu lehine döndürme çabası olarak, aktif reaksiyoner bir nitelik taşıyordu. Ve dünya genelinde yürürlüğe konulan bu politika, belli bir planlama ve zamanlama ile bazı sonuçlara vardırılmak isteniyordu. Ancak, gerek halk hareketlerinin gelişme düzeyi, gerekse

"Demokrat" aday Mondale

mevcut uluslararası denge durumu, bu politikaya beklenen uygulama şansını vermedi. Yönetim henüz birinci dönemini doldurmadan, bu politika birçok alanda işlemez duruma geldi. Ve hatta ters tepti. İmhacı ve inkarcı niteliği nedeniyle geniş halk kesimlerince tepkiyle karşılanan bu politika, emperyalizme karşı mücadelede barutu tükenmiş, burjuva ve küçük-burjuva birçok hareket ve çevreyi bile karşısına çıkardı.

Emperyalist sistemi bir bütün olarak böylesine tehlikeli bir sürece sokması nedeniyle, şimdi, kendi yandaşları tarafından bile birçok yönden eleştiriye uğrayan bu yönetim ve politikası, sistemin gerçek sahiplerince, başkanlık seçimleri ile birlikte ameliyat masasına yatırılmış görünmektedir. Bu anlamda başkanlık seçimleri, dünyanın kaderiyle oynayan ve etkisini her halkın mücadelesi düzeyinde hissettiren bu politikaların, değerlendirilmesini gündeme getirmektedir. Yani, ya bu politika saptandığı biçimde aynı kadrolarla belirlenen hedeflere doğru yürütülecek; ya da, bu gerginlik ve saldırı politikalarının sonuçları göze alınamayarak, liberal görünümlü yönetimlerle, daha uzun vadeli stratejiler ve dolaylı taktiklerle sonuca varılmaya çalışılacaktır.

Ancak, ne emperyalist ve işbirlikçisi yapay ekonomilerin durumu ve ne de giderek yükselen halk hareketlerinin yarattığı tehlike, emperyalizme böyle uzun soluklu, istikrarlı politikalar uygulama şansı vermediğinden, sözde liberal politikalara kolay kolay yanaşılmayacağı bilinen bir gerçektir. Birçok yönleri ile heybede kalmış olan Reagan politikasının, bazı "akılcı" (!) yöntemleri de dıştalamadan; yani dört yıllık uygulamanın gösterdiği ibretleri dikkate alarak, daha çok yönlü ve daha esnek bir politika biçiminde restorasyondan geçirildikten sonra yeniden devreye sokulması, en muhtemel gelişmedir.

CIA VE İŞBİRLİKÇİLERİ YERALTI FAALİYETLERİNE HIZ VERDİ!

- *Hindistan ve Libya'da karşı-devrimci komplo ve kışkırtmalar.*
- *Nikaragua'da abluka.*
- *Terörizm toplantıları.*
- *Siyasi suikast ve provakasyonlar.*

Doğrudan müdahalelerin (özellikle siyasi sonuçları bakımından) riskli hale gelmesi nedeniyle, son aylarda, CIA başta olmak üzere çeşitli özel birimler ve çalışma gurupları yoluyla, emperyalistlerin, sosyalist sistem ve halk hareketlerine karşı yeraltı faaliyetlerini hızlandırdıkları; yıkıcılık, komplo ve karşı-devrim güçlerinin atağa kaldırılması gibi taktiklerine daha fazla ağırlık vermeye başladıkları görülmektedir. Nitekim son aylarda dünyanın çeşitli merkezlerinde düzenlenen "terörizm" toplantıları; Orta Amerika'da CIA'nın düzenlediği karşı-devrim hamleleri, Lübnan ve İran-Irak savaşında hem direkt ve hem de çeşitli işbirlikçi güçlerle yürütülen istihbarat, tehdit ve provakasyon girişimleri; Afganistan, Hindistan ve Libya'da körüklenen karşı-devrimci komplolar; sosyalist ülkelere yönelik casusluk faaliyetleri ve müdahaleci tutumlar bunun bir ürünüdür. Özellikle Libya ve Hindistan'daki gelişmelere kısaca değinmek gerekir.

Her iki ülke yönetimi de, emperyalist güçler ve onların uluslararası politikaları karşısında yeralan radikal yönetimler olarak benzer özellikler taşımaktadırlar. Burjuva niteliklerine rağmen, bu yönetimler Sovyetler Birliği ile destek politikası gütmekte, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerine dayanışma göstermekte, emperyalizmin üçüncü dünya ülkeleri ile halk hareketlerine karşı yürüttüğü, sömürü ve baskı politikalarına karşı çıkmakta ve onun savaş kışkırtıcılığı ile militarist yönelimlerine karşı mücadele etmektedirler. İşte bu nedenlerden ötürü, emperyalizm bu yönetimleri rahat bırakmamakta, CIA ve benzeri yıkıcı örgüt ve uşakları aracılığı ile bu ülkelerde ekonomik sabotajlar düzenlemekte, sosyal ve siyasal huzursuzluklar yaratmaya çalışmaktadır.

İşte bunun bir ürünü olarak CIA ve işbirlikçileri geçtiğimiz Mayıs ve Haziran aylarında bu ülkelerde yıkıcı çabalarına hız verdiler.

Hindistan'ın karmaşık etnik, dinsel, sosyal ve siyasal problemlerinden, yoğun nüfus ile topluma hakim gerilikten kaynaklanan denetim boşluğundan yararlanan CIA, son aylarda bu ülkeyi kanlı bir iç çatışma girdabına soktu. Aylardan beridir çeşitli kanlı olaylara neden olan Sih ve Hindu çatışması böylesi bir kışkırtmanın ürünüdür. Emperyalizm bu yolla yönetimi işbirliğine zorlamaya çalışmakta, aksi durumda merkezi yönetimi parçalama ya da zayıflatmak tehdidinde bulunmaktadır. Bunu yaparken, emperyalistlerin bu yönetimlerin dar görüşlülüğü ve çıkmazlarından da oldukça yararlandıklarını belirtmek gerekir.

Libya da, geçtiğimiz aylarda iki ayrı emperyalist saldırıya maruz kaldı. Bunlardan birincisi, Londra'daki elçilik saldırısı ve ardından doğan gelişmeler; ikincisi, yine bunun bir devamı ve daha cüretkarı olan Libya'daki karşı-devrimcilerin baskın ve suikast girişimidir.

Emperyalizmin bu karşı-devrimci yeraltı faaliyetleri, önümüzdeki dönemde (Reagan'ın Kongre'ye sunulan ve kabul edilen tasarısında açıkça dile getirdiği gibi) "teröristlerin etkisizleştirilmesi" adı altında devrimci önder ve kadrolara yönelik çeşitli saldırı ve cinayetlere doğru tırmandırılacağı gözlenmektedir.

* * *

ORTA AMERİKA'DA SON GELİŞMELER VE ANLAMI!

Siyasi alanda da emperyalist sistem, son aylarda nasıl bir çıkmaz içinde olduğunu bir kez daha ve ciddi boyutlarda ortaya koymuştur. Özellikle ABD'nin şahsında kendini ortaya koyan emperyalizmin siyasi çıkmaz ve fiyaskoları, Orta Amerika ve Ortadoğu'da, emperyalist sistemi geri adımlar atmaya zorlayacak nitelikteydi.

Orta Amerika'da, Nikaragua'ya uygulanan abluka ve saldırılar, Nikaragua ve Küba devrimci yönetimleri başta olmak üzere, Salvador vd. halk hareketlerinin kararlı direnmesiyle fiyaskoya uğratılmış, emperyalist sistemi kendi içinde bile tartışmalara sürüklemiş, ABD saldırgan yönetimini ise Amerikan kamuoyu da içinde olmak üzere, tüm dünya nezdinde teşhir ve tecrit etmiştir. Bu durum karşısında, biraz da seçim yatırımı olarak Reagan yönetimi, özellikle son aylarda "sopayı aba altında saklayarak" uzlaşıcı bir görünüme bürünmeye başlamıştır.

Federal Almanya'da Haftalık 35 Saatlik İş Süresi İçin Yapılan Grevler ve Çıkarılması Gereken Bazı Sonuçlar

Üç aya yakın bir süredir, F. Almanya'da DGB'ye bağlı, İG Metall ve diğer bazı sendikaların önderliğinde 60 000 civarında işçiyi kapsayan ve haftada 35 saatlık iş süresi için konulan grevler, 38,5 saatlik haftalık iş süresi ve sınırlı bazı ekonomik ve sosyal hakların kazanılmasıyla sona erdi. F. Almanya'da siyasi ve sosyal hayatı doğrudan etkileyen bu büyük çaplı grevin yanısıra, Avrupa, İngiltere'de de giderek büyüyen grevlere ve işçi hareketlerine tanık oldu. Polisin müdahalesiyle zaman zaman çatışmalara da dönüşen İngiltere'deki grevler, son haftalarda Liman işçilerinin de greve katılımıyla daha da boyutlandı ve Theacher hükümetinin kaderi İngiliz ve uluslararası basında tartışılır bir konu haline geldi.

Avrupa'da son yıllarda birbiri ardına patlak veren grev, gösteri ve çeşitli protestolar giderek günlük hayatın bir parçası durumuna dönüşüyor. Özellikle grevler, son yıllarda, sonuçta elde edilen hakların ötesinde, bir anlam taşımaktadır. Sosyal hayatı derinden sarsan ve toplumu önemli oranda etkisine alan grev ve diğer hareketler, önümüzdeki yıllar Avrupa'sının görünümünü de bugünden verebilmektedir. Avrupa işçi sınıfında başgösteren bu canlanmanın, giderek daha da derinleşecek olan ekonomik-siyasal nedenleri vardır.

Emperyalist-kapitalist sistem, günümüzde, II. Dünya Savaşından bu yana en büyük bunalımını yaşamaktadır. 1970'li yıllar sonrası giderek daha da derinleşen emperyalist sistemin bu bunalımı, geçmiş dönem bunalımınkinden farklı bir özelliğe sahiptir. Üçüncü ve en son bunalım olarak adlandırılan bu evrede, geçici de olsa kısmi bir refah döneminin yeniden yaşanması olanaklı görünmemektedir. Emperyalizmin günümüzde yaşadığı bu bunalımın karakteri, PKK-MK tarafından 1. Konferans'a sunulan Politik Rapor'da şöyle izah ediliyordu: «*Günümüz bunalımı, diğerlerinden farklı olarak, her şeyden önce emperyalizme bağımlı yeni-sömürge ülkelerde gelişen bağımlı kapitalist ekonomilerin derin bir bunalımı ve çöküşü koşullarında oluşmaktadır. 1970'lerden önce, gelişmiş kapitalist merkezler, ortaya çıkan artık-ürün ve fazla sermayelerini gelişmemiş bağımlı ülkelere aktararak içine girdikleri bunalımdan kısmen kurtulabiliyorlardı. Bu süreç içinde yeni-sömürge ülkelerde belli ölçülerde gelişen kapitalizm, geliştiği bu bağımlılık temelinde bu tarihten itibaren bunalımlara ve çöküşlere sürüklenmeye başladı. Bu şartlarda emperyalist ülkeler, kendilerini bunalıma sokan artık-ürün ve sermaye fazlasını sınırlı olarak kapitalizmin geliştiği ve bunalıma düştüğü yeni-sömürgelere aktaramadıkları gibi, yeni-sömürgelerdeki bunalımın gelişip derinleşmesinden etkilenmekten de kurtulamamaktadırlar. Bu nedenle günümüz bunalımı, eski yöntemlerle, 1970 öncesi yöntemlerle atlatılamaz...*»(S:3-4)

Bu bunalımın giderek derinleşmekte olduğu ve bunun her alanda etkisini duyurduğu güncel gelişmelerden bile rahatlıkla görülebilmektedir. Gerek yeni-sömürge ve sömürge ülkeler ve gerekse sistemin temsilcisi durumundaki emperyalist ülkelerde çelişkilerin giderek derinleşmesi ve keskinleşen çatışmalar bunun açık bir göstergesidir. Ulusal kurtuluş hareketlerinde dünya çapında nitelik ve nicelik olarak önemli atılımların gerçekleştiği ve emperyalizmin dört bir taraftan sıkıştırıldığı bu yıllar; emperyalist metropollerde de işçi sınıfı hareketleri ve sosyal çalkalanmaların boy attığı yıllar olmuştur. Emperyalizm tüm gücünü ortaya koymasına ve çok çeşitli yollar denemesine rağmen, gelişmelerin önünü hiç bir alanda alamamaktadır. Tam tersine, silahları ters tepmekte, önümüzdeki süreç daha köklü gelişmelere gebe görünmektedir.

Sistemin en gelişkin ülkelerinden biri olan F. Almanya da, bu bunalımın tüm özelliklerinden doğrudan etkilenen ülkelerin başında yer almaktadır. Sosyalizme, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerine saldırı ve komploların hazırlanması ve yürütülmesinde baş rolü oynayanlardan biri olan bu devlet, bugün Alman işçi sınıfı ve toplumun önemli bir kesiminin artan muhalefetiyle karşı karşıyadır. Savaş ve savaş kışkırtıcılığına karşı hassas bir konumda olan kitleler, yüz binler halinde protesto hareketlerine yönelmekte, insanlığı imha araçlarının kendi topraklarından kullanılmasına izin vermeyeceklerini kararlılıkla belirtmektedirler. Kapsamına yüzbinlerce insanı alan barış hareketleri ve kitle gösterileri, kimsenin dikkatinden kaçamayacak bir potansiyel gücün en azından emperyalizmin savaş kışkırtıcılığına karşı harekete geçmede tereddüt etmeyeceğini göstermektedir.

Dışta, sosyalizme ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı azgın bir saldırının planlayıcısı ve yürütücüsü olan bu devletler, içte de işçi sınıfı üzerinde sömürü ve baskılarını derinleştirmekte; bunalımın yükünü bu kesimler üzerine yıkarak atlatmak istemektedirler. Muhafazakar-Liberal-Faşist karmalı iktidarın işbaşına getirilerek kazanılmış bir çok ekonomik ve sosyal hakkın kısıtlanmaya çalışıldığı Almanya, bu durumun son günler de göze çarpan en belirgin örneklerindendir. Yine, İngiltere'de ve Fransa'da da benzer gelişmeler yaşanmaktadır. Dikkat edilirse bu rejimlerin, dünya çapında da gericiliğin örgütlendirilmesinde baş rolü oynadıkları açıkça görülecektir. ABD-Türkiye-Almanya ilişkisi, ve yine İngiltere işin en önünde olmak üzere Fransa vd.'lerinin Türkiye, Irak, Lübnan gibi Ortadoğu bölgesinde ve yine tüm bu devletlerin Latin Amerika, Asya ve Afrika'nın çeşitli ülkelerinde geliştirdikleri savaş kışkırtıcılığı, darbeler vb. bu alanlardaki ulusal kurtuluş ve işçi sınıfı hareketlerinin gerektiğinde en kanlı bir biçimde bastırılması çabalarından çekinilmemesi, bunu izaha gerek olmayacak denli açığa koyuyor.

Bu eski ve ünlü çetenin içerisinde özellikle F. Almanya'nın daha aktif bir rol üstlendiği anlaşılmaktadır. Bu rol özellikle, proletarya ve ulusal kurtuluş hareketlerinin iki eldiven de elde olduğu halde bastırılması ya da rayından saptırılmasının sağlanması biçiminde ifade edilebilir. F. Almanya demir eldiveni gerçekten de çok cüretkar bir biçimde halklara karşı kullanırken, içte ise henüz "pamuk" eldivenini denemekte belli bir süre için de olsa ısrarlı görünüyor. Ancak gerek içte ve gerekse dışta her iki eldivenden de vazgeçmediği, saptırma ve bastırma hareketlerini yetkinleştirerek, vazgeçilmez parçası haline getirdiği biliniyor.

Kapitalist-emperyalist sistem derin bir çıkmaz içindedir. Elbetteki böyle derin bir bunalım, her bakımdan etkisini gösterecektir. Ve bu rejimler içte ve dışta saldırganlığı artırmaktan geri durmayacaklardır. Çünkü, sistem buna yönelmek zorundadır. Nitekim, en vazgeçilmez gibi gösterilen kendi ilke ve kurallarını, parlamentolar, kurumlar, partiler vs. düzeyinde çiğneyebilmesi, insan haklarına ve demokrasiye düşmanlığı dışarıya taşan kanla açığa çıkmış olan halkların katili faşist Türk rejimine verilen açık destek, ekonomik, askeri ve siyasi yardımlar ve böyle bir rejimin "demokrasi" ilan edilmesi, bunun örneklerinden sadece biridir. Bu noktada F. Almanya'nın Ortadoğu sahası ve özellikle Türkiye üzerindeki rolüne hemen parmak basmak gerekiyor.

Ortadoğu halklarına yönelik saldırılarda ABD ile tam bir ortaklık içinde hareket eden F. Almanya, görülüyor ki, geçmişte Moltke'yle geliştirilen Kürdistan politikasını günün koşullarında yeniden canlandırmaya ve en etkin bir biçimde devreye girmeye çalışmakta; PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bastırılması için Türk faşist rejimine her türlü ekonomik, askeri ve politik desteği vermektedir. F. Alman ve TC yetkilileri arasındaki "sınır koruma sorunlarını görüşme" NATO ve "Çevik Kuvvet"lerin Kürdistan'da düzenlenen askeri tatbikatlarına en aktif katılımı sağlama, devrimcilerin emekçiler içinde yürüttüğü faaliyetleri engelleme ve kitleleri baskı altına alma çabalarını yoğunlaştırmada Türk faşistleri ve TC'nin istihbarat teşkilatı olan MİT ve onun F. Almanya'daki şubeleri konsolosluklarla içiçe çalışmalar yapmakta; tüm bunlar ise F.Alman emperyalizminin Türk faşist rejimiyle birlikte, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesine ve demokrasiye karşı nasıl bir suç ortaklığı içinde olduğunu açıkça göstermektedir.

35 saatlık iş haftası için yapılan grevlerde çok sayıda yabancı işçi de yeraldı

Elbette ki, dışta ulusların en vazgeçilmez haklarına bile böylesine saldıran bir rejim, içte de işçi sınıfı hareketlerine karşı aynı saldırganlığı farklı biçimlerde de olsa göstermek durumundadır. Emperyalist sistemin bunalımlı ve saldırgan karakterini kendi yapısında bütün yönleriyle yansıtan F.Almanya, nitekim, içte de artan bir muhalefetle karşılaşmakta, bunalımın yükünü işçi sınıfına yükleme politikası muhalefetin giderek genişlemesine yol açmaktadır. Bir kaç yıldır özellikle körüklediği yabancı işçi düşmanlığı da onun bu muhalefeti sindirmede başarılı olmasını sağlayamamış olduğundan, hala derinleştirmeye çalıştığı yabancı düşmanlığıyla birlikte, artık bizzat Alman işçilerini de açıktan hedeflemek durumunda kalmaktadır.

Alman emperyalist burjuvazisi, sömürgelerde zorlanmanın bir sonucu olarak içe geçmişe oranla daha çok yüklenirken, ekonomik yaşam düzeyleri giderek düşen, artan işsizlik tehlikesiyle karşı karşıya kalan Alman proletaryası da buna gerekli cevabı vermek ihtiyacını artık daha fazla duymaktadır.

1848'lerden bu güne dek yüzyılları bulan güçlü bir mücadele geleneğine sahip olan ve tarihin en sert sınıf savaşımlarını yaşayan alman proletaryası, emperyalist-kapitalist sistemin özünden kaynaklanan bunalımın ve onun ortaya çıkaracağı siyasi ve askeri sonuçların kendi sırtına yüklenmesini kabullenmemekte ve buna karşı direnmektedir. Nicelik ve nitelik olarak direniş geniş kapsamlı olmasa da, son grevlerin özünün böyle kavranması gerekir. Açık ki, grev, aristokrat, revizyonist-reformist önderliğin her türlü engelleme çabalarına rağmen alttan zorlamalarla gelişmektedir ve kısmen de olsa revizyonist-reformist baraj aşılabilmiştir. Zaten direnişi anlamlı kılan da budur. Başta Fransa, İngiltere ve Belçika olmak üzere, son bir kaç yıldır Avrupa'da gelişen işçi hareketlerinin muhtemel siyasi yönelimi, PKK II. Kongresine sunulan MK Çalışma Raporu'nda şöyle değerlendirilmektedir: «*Derinleşen emperyalist bunalımın, kapitalist merkezlerde burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki çelişkiyi de keskinleştirdiği ortadadır. Özellikle II. Dünya Savaşından sonra yaşanılan durgunluk, günümüzde aşılmaya başlanmış, ağırlaşan bunalım işçi sınıfının yeniden uyanmasına, bilinçlenmesine ve her türlü reformist, liberal ve revizyonist barajı aşarak, doğru devrimci bir siyasal gelişme içine girmeye başlamasına yol açmıştır.*» (Syf: 16)

Bilindiği gibi Avrupa, küçük çaplı bir grevin, burjuvazinin "hesapsız" bazı çıkışlarının da dahil olduğu çeşitli nedenlerden dolayı genel bir greve, oradan da genel siyasi grevlere dönüştüğü bir çok örnekleri yaşamıştır. Açık ki, bu tür gelişmeler kendiliğinden değil, bizzat komünistlerin örgütlü öncülüğü altında sağlanıyordu. Bununla İG Metall grevinin böylesi bir mahiyet taşıdığını belirtmek istemiyoruz veya böylesi bir sonuç çıkarmıyoruz. Ancak bugün, milyonlarca insan barış için yürüyor, liberal, reformist ve revizyonist barajın, dayanışma grevlerini kırıcı, engelleyici her türlü çabalarına rağmen 100 000'lere varan işçi, İG Metall direnişçileriyle dayanışma grevi düzenliyorsa, bu noktada proletaryanın politik önderliğine büyük görevler düşmektedir. Eğer bu gelişkin eylem potansiyelindeki etkinliğin karşısında, komünistler, oldukça cüce kalıyorlarsa, bu durumda ideolojik-politik-örgütsel hat'ta ciddi yetmezliklerden bahsetmek gerekiyor. Bugün, F.Almanya'da ciddi devrimci çıkışlar sağlanamamasının nedeni işçi hareketi önderliğinin, muhalefeti, burjuvazinin çıkarına yontmada ve tehlikesiz bir hale getirmede başarılı olabilmesidir.

Her sınıf hareketi, her eylem mutlaka kendi bünyesinde devrimci önderliğini doğurur. Bu açıdan, gelişen sınıf mücadelesinin devrimci önderliğe kavuşmasını engellemek için, burjuvazi çeşitli metodlara başvurmaktadır. Özellikle I. Dünya savaşı sonrası dönemde, burjuvazi devrimci gelişmeleri engellemek için belli başlı iki karşı-devrimci yöntem geliştirmiştir: Birincisi, çıplak zor olan faşizm; ikincisi, uzlaşmacılığı temel alan sosyal-demokrasidir. Ekonomik, politik, sosyal ve toplumsal koşullara göre bazen birini, bazen de her ikisini iç içe ve birbirlerinin yedeği olarak kullanmaktadır. Bu politikalarında burjuvazi, zaman zaman başarılar da elde etmektedir.

İşçi sınıfı, ekonomik ve sosyal hakları uğruna yürüttüğü mücadelede içten ve dıştan, çok yönlü baskılara maruz kalmış, grevler ise, bir yandan ilan edilen lokavtlarla, diğer yandan önderliğin grev kırıcı çabalarıyla proletarya aleyhine sonuçlandırılmak istenmiştir. Her türlü devlet olanakları kullanılarak (polis baskısı, işsizlik parası vermeme... vb.) işçiler üzerinde pasifikasyon geliştirilmiş, tekeller ise kendi egemenlikleri altında bulundurdukları basın, yayın, TV... vb. iletişim araçlarıyla en utanmazcasına demogojilerle kamuoyu oluşturmaya çalışmış; bir yandan muhafazakar-faşist karmalı mihraklar harekete geçirilerek işçilere karşı pervasızca saldırı ve tehditlerde bulunulmuş, diğer yandan da sosyal-demokrasi vasıtasıyla "işçi hakları savunuculuğu" havarilikleriyle greve ve direnişe sahiplenmek istenmiştir. Bunalımın kaynağı kapitalizmin kendisi olduğu halde, tüm propaganda gücü en son haddine kadar kullanılarak sosyalist ülkeler ve yabancı işçiler gösterilmeye çalışılmıştır.

Tekelci burjuvazi, tüm bu devlet olanaklarını kullanırken, diğer yandan lokavtlarla kendi arasında güçlü bir sınıf dayanışmasını da sergilemiştir. Buna karşılık proletaryanın güçlü sınıf dayanışması bizzat önderlik tarafından engellenmiş, kendiliğinden gelişen dayanışma grevleri bizzat reformist, revizyonist önderlikçe etkisiz kılınmaya çalışılmıştır.

Yüzyılların sert sınıf savaşımlarıyla yoğrulan, 19. yüzyıl Avrupa'sının en güçlü komünist partisine sahip olan, proletaryanın yüce öğretmenleri Marx ve Engels'in önderliğinde savaşan; kendi bağrında Bebel, Liebknecht ve Rosa Lüxembourg gibi komünist önderler doğuran ve dünya komünist hareketine sayılamayacak kadar güçlü teorik, siyasal, pratik ve örgütsel deneyimler bırakan Alman proletaryası, elbette ki, her türlü revizyonist, sosyal-demokrat ve euro-komünizm karmalı önderliği aşma gücünü kendisinde yaratacaktır. Gerçekte bu, tüm Avrupa proletaryası için başarılması gereken bir görev durumundadır. Soyguncu emperyalist burjuvazinin, dışta halklara, içte ise bizzat kendilerine yönelik sömürü ve vahşet politikasına Avrupa proletaryasının sessiz kalması düşünülemez. Ancak, gerçekler de göstermektedir ki, Avrupa'da proletarya, kendi gerçek önderliğine kavuşabilmek ve bu sahadaki görevlerini yerine getirmek için, ulusal kurtuluş hareketleriyle daha sıcak bağlar ve mücadele birlikleri oluşturmak zorundadır. Emperyalist tekelci burjuvazi, dört bir taraftan sıkıştırılmaksızın, amaçlara ulaşılamayacağı, veya çok daha büyük zorluklarla karşılaşılacağı ortadadır.

Alman proletaryası, son grevde, sözde önderleri ve sendikalar tarafından çok kötü bir biçimde aldatılmıştır. Alman proletaryası, bunun gibi, Alman burjuvazisinin, dışa yönelik politikalarında da aldatılmak, bu politikaya emekleriyle kan veren alet olarak kullanılmak istenmektedir. Fakat, gelişmelere de dayanarak biz, daha bugünden Alman proletaryasının kendisinin içine itilmek istendiği bu duruma müsade etmeyeceğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

★ ★ ★

TU ÊRÎŞ NİKARE PÊŞVEÇÛNA TEKOŞÎNA BERXWEDANA NETEWÎ BİRAWESTÎNE!

Ji buharê pêde di livbazîyên leşkerî yên KT (Komara Tirk) de, lezbûnek tê xuyakirin. Tê dîtin ku bi taybetî van rojên talî de, yekîtîyên leşkerî timdorî rewşa tevgerî de ne, tenê hefta pêşîn a meha Gulanê de 40 panzer bi tirênan kişandin sînorên İraqê û gelek yekîtîyên leşkerî ji rojava kişandin tixûbên İraqê. Gora agahîyan, KT bi Suûdî Erebistan re têkilî û pêwendîyên nûh girêdide û tê gotin ku planên nûh li hemberê heremê tên sazîkirin. Li gora van planên nûh ku pêşvetênxistin, ger tehlûka hilweşandina rejîma Saddam behtir dijwar bibe, wê artêşa Trik heremên pêwîst yên Kurdistana Başûr, weke Mûsil, Kerkûk û Erbîl zeftbike û karbidestîyan van parêzgahan bixe bin hegemonîya xwe.

Ji hazirîyên ku artêşa Tirk dajo tê fahmkirin ku, planên êrîşan pir dorfirehin. Mêtingerên Tirk ku Kurdistan seranser qulibandine karargahên "hêzên lezîn", bireke girîng ji yekîtîyên sêrbazên xwe jî timdorî dikşênin vê qadê û bi tetbîqatên dijwar yên leşkerî, ceribandinên planên êrîşan pêktênin. Dîsa, tê zanîn ku KT, bi USA re ser bincihkirina fuzeyên nukleer li Kurdistanê ku li hemberê gelan, hacetên tunekirinê yên emperîalîzmê ne, lihevhatinên du-hêlî pêkanîye û hazirîya vêna leztir tê meşandin. Artêşa Tirk a ku her kêlî alarmê de ye, tê dîtin ku ne tenê li Kurdistanê, ji bona êrîşên gengaz li heremê, tim hazirîyê de tê seknandin. Belê, li derî vê jî, bi hazirîyên dijwar ku li ser xaka Kurdistana Bakûra Rojava ku nav sînorên KT de ne, tên meşandin, emperîalîzm, vê qadê, serî de li hemberê Yekîtîya Sovyet, sosîalîzmê û gelên mintiqê, mîna karargaheke êrîş û tehdîtan bikartêne.

Artêşa Tirk a ku di nav NATO de û bi pêwendîyên du-hêlî bi USA re, ji her alî tê zexmkirin, ji alîkî bo êrîşên emperîalîzmê li hemberê heremê weke hêzeke destdirêj tê amadekirin, ji hêla din jî burjuwazîya Tirk dixwaze pirsgirêka netewî, ser bingeha tunekirinê bighîjîne helkirineke talî û hisaba vê yekê pêktêne. Tê têgihîştin ku armanca hazirîyên li hemberê Kurdistana Başûr, ji nêzîk girêdayî vê yekê ye. Ji ber vê sedemê KT tenê ne bi amadekarîyên leşkerî xwe dinav çarçivekê de digre, lê ji bona êrîşên xwe afirandina pêwendîyên bingehîn jî sazî dike. Ji bo vê yekê, bi hêzên nav-welat û hin kesên pêşkêşên Kurd yên paşverû re, pêwendîyan pêşve dibe. Herçuqas têkilî û pêwendîyên dijbehê van li Îran û Kurdistana Rojhelat jî dorfireh dibin jî, li ser van pêwendîyan agahîyên rast hêj berdest nebûne. Dîyare ku dema borî de jî KT peywendî û têkilîyên wûsa dixwest pêşve bibe.

Belê tiştê rast eve ku, KT, hazirîyên van êrîşan de û ser bingeha van xebatên pir hêlî de, rawestandina pêşketina Tekoşîna Berxwedana Netewî a Kurdistana Bakûra-Rojava, ku van qadan diqulibêne enîya-paşîn a tekoşînê, bi ramaneke dijwar danîye pêşîya xwe. PKK, a ku ser qadên rêdartir berxwedanê li Kurdistanê bi dijwarî hazir dike û pêşengîya tekoşîna berxwedana netewî pêşvedibe, tê xwestin ku ji hêla van hêzên dijmin bê pejilandin.

KT, ramanên xwe ser vê xetê sala buhurî bi êrîşa li dijî Kurdistana Başûr mêjûya 25ê Gulanê zelal danî holê. Balam vê carê, ser rikna ji ber çav borandina êrîşa sala-par a ku bi fîasqo dawî pêhatibû, êrîşên zeftkirinên nûh yên bi binkok hazirdike. Pêşketineke din a ku balan dikşêne ser xwe ve jî eve; mîna sala par di van deman de, li dijî dawa PKK a Dîyarbekir dayina 35 bidarvekirinan, îsal jî eynî demî de li dijî dawên PKK 26 biryarên cezayên bidarvekirinan hatin dayin. Weke bê bîran, gava cunta faşîsta mêtinger, sala buhurî 25ê Gulanê de bi artêşên xwe tevgerên zeftkirinê li dijî Kurdistana Başûr dimeşand, eynî rojan de li girtîgahan de hingavtin û pîkolî dijwartir kir; bi cezayên bidarvekirinên hatin dayin û serdanên qirkirinan, xwest serê şoreşgerên girtî li pêşya xwe bide tewandin. Mêtingerên ku çeta îxanetê a di girtîgahê de ji bo armancên xwe dişuxulandin, hêvîkiribûn ku, berxwedanê bi pîkolî û hingavtinên giran bişkênin. Dîsa di eynî mêjûyan de, li Awrûpa jî li hemberê berxwedana şoreşgerî qomplo hazirkirin û bi girêdanîya bi çeta îxanetê a girtîgahê de, êrîşekî bêşeref tevgerandin. Balam, ev êrîşên mêtingeran yên ji her alî, nekarin xwe ji talîya binketinê xelas bikin.

Iro jî pêşketineke dijbehê vê tê jîyandin. Ji alîkî, gava ji bona êrîşa tevgereke nûh hazirî pêktên, li girtîgahan pîkolî û hingavtin tên lezandin û payhev biryarên cezayên bidarvekirinan tên dayin; ji alîyê din jî, li Awrûpa li dijî berxwedanê bin parastina emperîalîzmê, êrîş tên lezandin. Tê temaşekirin ku livbazîyên herifandina Partîyê, bi destê provaqatorekî, di rojên me de bi belavokên bê îmze û di eynî mêjûyê de, tên meşandin.

Gelê me baş dizane ku ev êrîşên hanan bi raman û armanca hilweşandina PKK, ku ser rêya afirandina Enîya Berxwedana Netewî gavên berezî û serfirazî avêtîye, tên ajotin. Dîyar û daxûyane ku, PKK a ku berxwedanek ser xeta stratejîya şerê gel a dem-dirêj, bilindike, wê van êrîşên tunekirinê yên berçav, xebatên xwesiparî û hilweşandkar pûçbike, û pêşketineke zexm berdewam bike.

Li girtîgahên Metrîs û Sagmalcilar berxwedana birçîmayinê gewre dibe!

ROJÎYA MİRİNÊ DE PÊNC ŞOREŞGER ŞEHÎT KETİN!

Berxwedana birçîmayinê a ku li girtîgahên Metrîs û Sagmalcilar meha Nisanê de destpêkiribû, roja 55an de bi tevgerandina rojîya mirinê ji hêla 18 şoreşgeran, dom dike. Çuqas dem dibuhure, rewşa şoreşgerên dest bi rojîya mirinê kiribûn, nebaş dibe û tê salox kirin ku jîyana wan bin kujanrişê (tehlûkê) de ye.

Sazîyên ferimverî (meqamên resmî), ta niha derivandine ku 5 şoreşger, ronakrewan bûne. Belê, nûçeyên belav dibin, daxûyan dikin ku bilî vê yekê, hin rûdanên mirinê, yên din jî hene. Navên şoreşgerên ku pêvajoya berxwedana birçîmayînê de şehît ketine wûsa ye: Abdullah Maral, Haydar Başbuğ, Hasan Balci û Sermet Parkin endamên Dev-Sol (Şoreşgerîya Çep); Mehmet Fatih Oktulmuş endamê TİKB (Yekîtîya Komunîstên Şoreşger a Tirkîye).

Agahî berdest dibin ku li bin girtîgahên din li Tirkîye û Kurdistanê, girtî dest bi berxwedanên birçîmayînê kirine û ji van girtîyên bin pîkolî û hingavtinên giran de ne jî, hin mirî û birîndar hene. Weke ji vejilandina serekwezîrê cunta Turgut Ozal jî ku mêjûya 19ê Hezîranê civîneke pêşîya rojnaman de kirî tê têgihîştin, mijûl dibin ku tevger û livbazîyên gişanî girtîgahan balifandine, ji alema giştî veşerin. Ozal, di vê civînê de neçar ma biderivîne ku girtîyek ji girtîgaha Elezîzê, rakirine nexweşxanê.

Tê gotin ku, şoreşgerên bi navê Abdullah Maral û Mehmet Fatih Oktulmuş 15ê Hezîranê, û yên peyre ronakrewan bûne, cîheke pêwîst di palandina berxwedanê li hemberê daxwazên pêşvebirina xwesiparî û îxanetê li girtîgahê, digrin. Di van rojên ku cunta, ji alîkî bi dijwarkirina hingavtin û pîkolîyan bizdan û melisandan, ji alîyê din bi ahd û peymanan xwesiparî, bextreşi û îxanetî pêşve dibe, tê zanîn ku şoreşgerên bi hogirî jîyana xwe fîda dikin û van leyîstokan pûç dikin, her kêlî li pêşberê gef, xof û tirs firoşîne (tehdît). Girînge ku alema giştî, têdayîya vê xweragirtina di demekî bivî awahî bilind dibe, baş têbighîje.

Cunta faşist dixwaze bi dorfireh û serdestkirina xwesiparî û xwebidestdayîna li girtîgahan, berxwedanê bifetisîne. Metrîs û Sagmalcilar 2 girtîgahên tê de, ev serdan û bikaranîn rojgeran dibînin.

Cunta ku di mehên dawî de, bi destê bextreşên ji xwere kirî noker û xulam, xebatên bidestanîn û xwesiparîyê li herdû girtîgahan dijwar dike, lez dide pîkolî û hingavtinan; û bi vî awahî mijûlahîyê de ye, daku bikaribe li ser girtîyan armancên melisandin, tirs û xofê biafirîne. Gava li derve propexendên weke "derbasbûna demokrasîyê" hwd. dilezîne, li girtîgahan de jî pîkolî, teede û zilmê tûj dike.

Mîna niha jî, ji zagona "efû (azad)" kirinê ku dixwazin derênin tê fahmkirin; bona cunta bighîje ramanên xwe, her rê ji xwe re berdest têne serî dide her gengaz û derfetê û zagonên xwe bixwe diperçiqîne, bivî rengî dakû îxanet û xwesiparî pêşve bibe, pir dekûdolabên veşartî ditevgirîne. Cunta hemû bikaranînên xwe ser vê yekê bingeh dike û li hev dicivîne.

Berxwedana birçîmayin û rojîya mirinê a ku li Metrîs û Sagmalcilar birêketiye, ramana bêlêkerîkirina hemû bikaranînên cunta faşîst û pûçkirina leyîstokên wê, dikir. Nexasim, berxwedana bivê armancê û bi bîr û bawerî hat domandin, karûbarên cunta belavkir û rûcikê bextreşîya bi gemar a pêşvebirina wê dihat xwestin, pêşîya çavan de da weşandin. Berxwedanên talî aşkartin (îspat kirin) ku, ger cunta ser bide kîjan leyîstok û dekê bila bide, wê karûbarên wê yên kîret û qirêj bê encam bimînin.

Cunta berî niha jî li girtîgaha Amedê (Dîyarbekir), karûbarên dijbehîn ku dagerî rojên em têde dibin, meşand û herçuqasî qomplo û planên bedbexttirîn jîyanê de pêkanî jî; ev karûbarên hanan li hêtên berxwedanê yên ji pola ketin û tarûmar bûn. Îro jî, xebatên berdestanîn, xwesiparî û firehkirina îxanetê, livbazîyên hilweşandinê ku li girtîgahê û pêre girêdayî li derve dajo, bi bilindkirina berxwedanê li herder û cîgehê, binkeftî dibin, bê dawî dimînin.

Ev berxwedana ku li girtîgahên Metrîs û Sagmalcilar li dijî karûbarên cunta yên veşartî û xwînrijonek ku armanca pejilandin û hilweşandina şoreşên Tirkîye û Kurdistanê hêvî dikin, tê bilind kirin; ji bona hemû hêzên şoreşger û demokratîk yên Tirkîye û Kurdistanê re, bangeke. Bêgotin, zor-hewce û girînge ku bersîva vê banga berxwedanê a bilî her-cure kêmasî û tengezarî li girtîgahê bilind dibe, li derve bê dayin.

Xebatên cunta û her babet xulamên wê, ku dixwazin lepên reş yên faşizmê, di sîngên gelên me de derbaskin, pêwîste bi bilindkirina ala sor a şoreşê bên tunekirin. Tenha wûsa, bersîva berxwedanên li girtîgahan dikarê bicîh bê; hêvî û tiqeyên şoreşger yên gelên me, berdelên xwe peyda bikin.

● Bîranîna pênc şehîdên berxwedanê ku di rojîya mirinê de ronakrewan bûne bê mirine!

● Em bersîva karûbarên cunta bi berxwedanên xurttir bidin!

● Bijî yekîtîya tekoşîna şoreşger a gelên me, li dijî faşizmê!

● Bijî EBYDF (Enîya Berxwedanî a Yekbûyî Li Dijî Faşizmê)!

DAWÊN PKK DE BİRYARA DÛ BİDARVEKİRİNÊN DİN!

Dawên PKK de ku van rojên talî ji hêla danîngahên leşkerî a girêdana awarte yeko-yeko dawî kirin tê xwestin de, biryara cezayên bidarvekirinên nûh tên dayin. Gava dawên, seknên wan tên lezandin dawî pê tên, hejmara kesên derheqê wan de cezayên bidarvekirinan tên dayin jî, bilind dibe.

Dawa "PKK a Îskederûn"ê jî, ku bin serleşkerî û girêdana awarta şeşemîn bi destê dadîngaha leşkerî a yekemîn dihat dîtin û 23 kes pêşberê dadîngahê hatibûn derxistin, dawî pêhat. Nexasim, dema dermafê 2 şoreşgeran biryara bidarvekirinê hat dayîn, kesek ceza heyanî talîya jîyanê, 12 kes jî cezayên girtîmayîna babetî girtin. 8 kes jî hatin berdan.

Ev biryarên cezayên bidarvekirinên talî ku dawên PKK de hatin dayin jî, ji ber sedemên cezayên bidarvekirinên berî nihan hatibûn dayin de tên temaşekirin, hatin girêdan; seknên dadîngahan xaponekî tên meşandin û biryara bingehîn, berî nihan hatîye daxûyanî kirin.

Dawên ku yek-derbê talî kirina wan tê xwestin, bêçaretîya cunta û binkeftina rêzanîya wê behtir kûr dikin. Berxwedanên girtîyên şoreşger ku marûzî her babet hingavtin û qirkirinan bûne, nikarê bi cezayên hatin dayin, bên rawestandin. Bervajî vê, ev cezayên hanan, tekoşîna li hemberê cunta de, gavekî xurt bicîh tênin.

Dîlîyên şer, endamên PKK ku li bin her ûştî de berxwedan bilind dikin, wê bizanibin van leyîstokên talî jî pûçbikin û carek din, wê hînkarên bêhempa bo girêdanîya bi gel, tekoşîn û partîyê re şanî bidin.

Lİ LİBYAYÊ PROVAQASYONEKÎ MİTê A XWÎNÎ Lİ DİJÎ KARKERAN!

Di demekî de ku êrîş û tehdîtên emperîalîst li hemberê Libyayê zêde dibin de, bi armanca karkerên ji Kurdistan yên li Libyayê û sazûmana Libyayê bênin hemberê hev, provakasyonekî xwînî ji alîyê MİT (Rêkxistina Îstixbarata Tirkîye) hat birêxistin. Ev provakasyonekî xwînî a ku mêjûya 24.4.1984an de hat birêxistin, bû sedema kuştina karkerek û birîndar ketina 10 karkerên din. Pêşketina rûdanê halo tê vejinandin:

Karkerên ku şirketa TEFA de dixebitin, bona bikaribin meaşên xwe yên mehên derbasbûyî bistênin, ji demekî pêde raberîk (grev) sazî kiribûn. Hemû serdanên xwedîyê kar û dixwest raberîyê bişkêne, ji ber bi bawerî û yekîtî tevgerîya karkeran, pûç ketin. Belê, zerp û dewsa ser karkeran çuqas çû zêdetir bû.

Roja 24.4.1984an de ku bûyer pêkhat; karkerên ku raberî dajotin ji hêla polîsan, di seetên sibê de ji xew hatin şîyarkirin û qadekî de lihev civandin; polîsan bi çekên xwe karkeran dan ber berikan. Navbera vê rûdanê de sempatîzanekî PKK, karkerek ji bajarê Qersê hat kuştin û 10 karkerên welathiz birîndar ketin. Mîna agahîyên gihîştin ber destê me, tê daxûyanîkirin ku rewşa karkerekî din pir xedare û karkerên ku ji nexweşxanê derketin, cih de hatine girtin û wanan birin girtîgahê. Pêre jî tê saloxdan ku hemû karkerên raberî didomandin ji hêla polîsan hatine girtin.

Piştî bikaranîna vê qetlîamê, karkeran belavokek nivîstine û gihîştandine sazîyên berpirsîyar; di belavoka xwe de, dîyar kirine ku dewleta Tirk bi destê konsolosîya xwe, lihevhatinek bi şirketan re pêkanîye û hazirîya hin provakasyonan dike, û bi vî awahî dixwaze karkeran û dewleta Libyayê bêne hemberê hev. Balam berpirsîyarên Libyayê li hemberê bûyerê bêdeng mane û tê dîyarkirin ku dîtin bi karkeran re nederivandine.

Pêvajoya rûdan pêkhat ji gellek alîyan balkişanddare. Ev provakasyona ku demekî de, pirsgirêka berkonsolosîya Libyayê li Îngîltere berçavbû û sûîqestek li dijî Qeddafî hate derxistin, hat meşandin, dide têgihîştin ku ji hêla MİTê bi rewşekî bi plan hat bikaranîn. Mîna tê bîran, MİT, livbazîyên provakasyonên bivî rengî berî nihan li Frensa hwd. birêxist, û xwest karkeran û berpirsîyarên van welatan deyne hemberê hev, an li dijî hev rake. Wûsa tê fahmkirin ku, serdanên provakasyonên bivî awahî, di dema pêşîn de, wê behtir bên lezandin. Girînge li hemberê provakasyonên halo bi hişyarî bê tevgirîn û leyîstokên cunta bên pûçkirin. Vê merhelê de şanîkirina balbûn û hişyarî pir hewce ye.

EMÊ RİHÊ PROLETERÎ ŞOREŞGER YÊ HEVAL ABDULAZÎZ (HUSEYÎN) DI TEKOŞÎNA XWE DA ZINDÎ HÊLIN!

Me heval Abdulazîz (Huseyîn) di miha Sibat'a (reşemeh) çûyî li encamê ketina renîyekê wenda kir.

Bizava me dema nû dest bi kar kir dîyar kiribû kû Tekoşîna Serxwebûn û Azadîya Netewayî Kurdistan ewê gelekî bi jan, dijwar û heqasî jî bi şeref derbas bibî û bi vî kinyatî (rihî) derketibû rê. Rûdana kû bûye rastîya vê dîtinê bi rengekî vekirî dideynî meydanê. Tekoşîna bi kiryar, janê û şahîyê di navhev girêdaneke dîyalektîkî da heldigrî; ango di nava tekoşînê da nexweşî jî heye, şahî jî. Weha kû, her rûdaneke tal gelek caran di nav xwe da tovê hatineke bişeref jî heldigrî. Vesarrûdana însiatîvî dijwar ya heval Abdûlazîz jî dinav xwe da hatineke wehayî bişeref heldigrî. Kesera bi vî şeweyî dinav kewdanên xuristî da (şertên tabiatî da) wenda kirina heval Abdûlazîz kû ji sala 1978'a virve bi zanîn û niştîmanperwerîyeke kûr û bi tekoşîna rizgarîya welatê xwe ve girêdayî, di rêza Partîya xwe ya binavûdeng PKK da ceng dikir, gelekî mezine. Helbet li encamên rûdanên weha kû em ne lihêvîya wanin an jî kêm lihêvîya wanin wendakirina hevalên me kesereke mezin dikî dilê me, bi hemen (aynî) rengî xerez û dijminatîya me dijî kolonyalîyê hezar qet zêde dikî. Herçend li encamên kewdanên xuristî yên sext (zehmet) me hevalê xwe wenda kiribî jî, berpirsên vêna yên binaxeyî dewleta kolonyalîstî faşîstî Tirk û emperyalîzme. Jiber kû yên gelê me û welatê me kirine vê belengazîyê, birçî –bê av–lipaşhêlanê, avêtine girtîxanan, zordarî lê kirine, kêşane işkencan û bi rengê cemawerî qirkirine kolonyalîst û emperyalîstin.

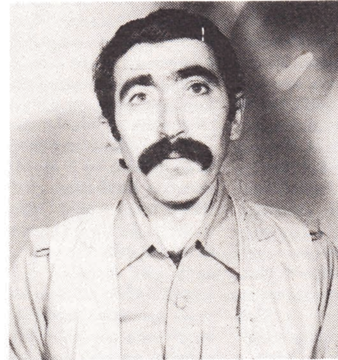
Heval Abdûlazîz (Huseyîn) ji dorûberê bajarê Mêrdîn qeza Qiziltepe, ji maleke gûndîyên hejare. Hemû jiyana xwe bi karkerî derbas kirîye. Wekî danûsitandina genim û barkêşî (hemalî), qentarî li cihên cûre cûre zêdetir bi nanezikê xebat kirîye. Jîyana Wî ya vê qonaxê gelekî sade û bêdeng bû. Niştîmanperwerî kû layê Wî yê dîyartirîn bû, di demeke kurt da Wî bi şoreşgerîyê da naskirin û ji jîyana Wî ya sade û rawestayî cûda kir.

Egerê di demeke weha kurt da kû heval Abdûlazîz hilpekî pêş û ji karkerekî niştîmanperwer gihişte rêzên şoreşgerên-proleter eve kû qutabîyê (şagirtîyê) ji rêberên me yê mezin Ferhat KURTAYan, partîzanên qehreman yên xweragirtina Şikestûn Ahmet QURT, Mehmet QURT û Salman DOGRU; navên nemir yên xweragirtina Bloka Dawut ULUÇ, Zekî PALABİYİQ û İdrîs AQTAŞan bû û bi kinyatê wanan yê xweragiriya şoreşgerî ya berez hatibû sitirandin.

Heval Abdûlazîz kû ji vî binaxeyî havênê xwe sitandibû, li hember feodal–kompradoran, pêbendên wanan û avayîyên reformîstî–teslîmkar kû bi salan zordarîya wanan di dilê xweda sehdikir, xwedîyê kîn û xerezeka mezin bû. Dijî van hêz û desteyên xîyanetkar li salên 1978-79 û 80yî kiryara cengeke dijwar jîya, li rêzên pêş şer kir. Kiryara Wî ya tekoşîna şoreşgerî bi vêna jî nema, hîn feretir bû. Bi hatina cunta faşîstî–leşkerî ra, dema partîyê taktîka bipaşvekişanê bikaranî, hate xakê Lubnan–Filistîn. Li van cihan jî, bi rengekî çeleng û serkevtî beşdarî xebatên xwe amadekirinê yên partîyê bû û bi polîtîkî û leşkerî perwendekirina xwe temam kir. Wî, li xakê Lubnan'a Başur–Filistîn li cihên bêtir ji dû (2) salan liser girantirîn çekan dijî sîyonîstên İsraîl û nokerên wanan Suat Haddatan ceng kir û bi vî rengî jilayekîve xebat kir û amadeyîya xwe ya gihiştina endaza zîvirîna welat xelas bikî, jilayê dî ve jî helbijartirîn nimûneyên bê mabiratîya gelê Kurdistan û Filistîn û di tekoşînê da erkên enternasyonalîstî yên bi kiryar çawa pêktên liber çav raxist.

Paşî Konferansa Yekim ya Partîya me kû xebatên xwe amadekirinê gihiştine bilindtirîn radê û taktîka zivirîna welat destpêkir, Heval Abdûlazîz kû pêşkevtineke gelekî mezin da dîyarkirin, dinav yên kû pêşî zivirîne welat da cî girt.

Piştî kû ji warên Lubnan–Filistîn vegetîya, xebata xwe li beşen Kurdistan a Başûr û Rojhelat berdewam kir. Li van cihan, ji bawerî, zanîn û xusûsetên xweragirî şoreşgerên wekî Mehmet KARASUNGUR tesîr dît û xusûsetê xweyî

şoreşgerî–proleter bihêz û qehîmtir kir. Hîn paştir bi erkê partayetî çû navçeyê (mintiqa) Wanê li Kurdistana Bakûr-Rojava. Nêzîkî salekê di xebatên xwe yên li vî cihî da nimûneyên xebata şoreşgerî yê serkevtî nîşan da û jilayên hemû hevalên xwe yên kû pêra xebat dikirin bi şoreşgerîkî nimûne yê vê qonexê dihate qebûlkirin û gelekî dihate hislêkirin. Bi hemen şeweyî wekî dostekî nêzîk yê gelê wî cihî, di pêwendîyên xwe yên bi cemawer ra hemû hunerên xwe bikar tanî û xusûsetê rêberîkî rasteqîne yê gel di şexsê xwe da dîyar kir. Divê xebata xweyî kurt ya qonaxa nû da, di rêkxistina xeta partîyê da encamê serkevtî pêkanî.

Heval Abdulazîz, tevayî hemû êriş û pilanên dijî-şoreşgerî yên dijminê kolonyalîstî-faşîst û zahmetîyên bêmehrevan yên kewdanên xuristî, yek carê jibî ji ser erkên xweyî şoreşgerî cuda nebû. Di jîyana xwe da, di pêwendîyên xweyî bi hevalên xwe ra û di nav gel da, endazeyên partîyê ku bi wanan ve girêdayî bû bi rengekî gelekî rast bikaranî û bi vî terzê xebatê bawerîyeke gelekî mezin li wî navçeyî pêkanî. Di yek kirina teorî û pratîkê da bi rastî nimûne bû.

Divê bile rûdana wendakirina heval Ethem Akcan (Mehmet Saît) kû li encamê derbaskirina xwîn hatina mîdê me wîya lidest da, û divê jî bila rûdana heval Abdûlazîz bî kû li encamê hatina renîyê (herikîna berfê) şehît ket kû ta neha tiştên weha nehatine dîtin, lê belê hinbihin di nav kewdanên xuristî da ewê zêde bibin, hemû cengvanan naçar dikî kû ji neha pêve beramberî kewdan û rûdanên xuristî kû nayêne bîra yekî jî gelekî huşyar û bi tedbîr bin. Çawa di komalê da tiştên baş û nebaş bihevra hene, di xuristî da jî wehaye. Û çawa dijî wayê nebaş yê komalê em cengê dikin, pêwîste dijî kewdanên nebaş yên xuristî jî em hûşyar bin. Heke na, gihandina hevî xûristîya Kurdistan û bizava rizgarıya netewayı Kurdistan kû li ser zahmetirîn parçeyekî xûristî bipêş dikevî û hevgirtina şoreşgeran bixwe û xûristê ewê gelekî zahmet û bijan bibî.

Bi sixlet û xusûsetên xweyî bihêz di qonaxa pêkanîna Berê Rizgarîya Netewayî da kû gelekî pêwîstî bi heval Abdûlazîz hebû, bi rûdaneke tal û ji nişkêve wenda kirina wî bo Partîya me û gelê me xesareke mezine. Balam xebateke kû jibo gihiştina serkevtinêyî doza rizgarîya netewayî ya kû di rêya wê da can daye, can fidayî ya dîyarkiriye, bîrûbawerî û kinyate wî yê bi gel û partîyê ve girêdayî ji neha pêve herdem ewê rêya me rûşen bikî û ewê bi sedan endamên partîyê û rêberên gel pêkbînî. Erkê dikevî ser me kû em hevalên wî yên hemen dozê û bîrûbawerîyêne: Hîn bêtir bilindkirin û gihandina serkevtinêyî tekoşîna kû dijî dewleta kolonyalîstî-faşîstî Tirk, rêberê vê doza evra (qutsal) PKK kû bênêrîna berjewendekî şexsî xwe di rêya serxwebûna Kurdistan û azadîya gelê Kurdistan da kiriye gorî, vekirîye ye.

– Heval Abdûlazîz Bêmirine!

– Kinyatê Xweragirî Şehîdên Me Serberz û Rêberên Me Ne!

– Partîya Me PKK Kû Ev Rûmetên Berez Pêkanîye Temînata Serfirazîyê Ye!

– Bijî Xweragirîya Şoreşgerî Ya PKK!

Hiç bir iftira...

Baştarafı 7. Sayfada

erkek herkes "ölseydin de konuşmasaydın" diyorlardı. Şimdi herkes benden nefret ediyor, hatta halk fırsat bulursa beni boğar. Çünkü, herkes bana lanet okuyor ve kin biliyor. Halk haklıdır, suçlu olan benim, bana işkencenin yapılması, zorla konuşturulmam benim işlediğim suç için mazeret olamaz. Ancak, yaptığımın bu kadar kötü olduğunu bilseydim yapmazdım. Cahilliğimin ve korkaklığımın kurbanı oldum. Bunun için benim yaptığım herkese ders, ibret olmalı, kimse benim gibi rezil olmamalıdır. Şunu da söyliyeyim; devrimciler halkı uyandırmalıdırlar ki; kimse benim durumuma düşmesin.

Soru- *Bu yaptığınız suç karşısında halktan ve Parti'den ne istiyorsunuz? Kendinize ne gibi cezayı uygun görüyorsunuz?*

M. Oğuz- Her şey ortadadır; ben halkın mücadelesine ve devrimcilere karşı isteğim dışında da olsa, iftira ederek suç işledim. Diyeceğim; ölünmeli yine de benim yaptığım yapılmamalı, düşmanın oyununa gelinmemelidir. Oyuna gelmek halkın mücadelesine büyük zarar veriyor. Ben hayatım boyunca böylesi bir suç işlemedim. Halkın ve Parti'nin vereceği her cezaya razıyım. Aslında televizyonda konuştuğumdan beri yaşadığım her gün benim için cezadır. 33 yaşındayım, konuşmamdan önce simsiyah olan saçım, görüyorsunuz, bembeyaz olmuş. Televizyonda konuşmadan önceki fotoğrafıma ve televizyondan sonraki durumuma bakın ne hale gelmişim. Her gün acı çekiyorum, kendi kendimden nefret ediyorum. Ölüm benim için kurtuluş olur. Herkes benden ibret alsın. Düşmanına uşaklık yapmasın!

Direnişin Anlamı Doğru Kavranmalı . . .

Baştarafı 10. Sayfada

maktadırlar, kimin takipçileridirler? Bunu açıklamalıdırlar.

Eğer PKK, içerde Şahin-Yıldırım, dışarıda Semir hainleri eliyle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi'ne dayatılan ihanet ve teslimiyete, yıkıcılık ve bozgunculuğa karşı, bugün güçlü bir devrim örgütü olarak kitleleri arkasında sürükleyebiliyorsa, tek nedeni; toprağa düşen ilk şehitten, son direniş şehidine kadar bütün devrim şehitlerinin anısına bağlı kalmasıdır. Direniş ve ihaneti kesin çizgilerle ayırması, Haki'den Mazlum, Hayri, Kemal ve Karasungur'lara kadar uzanan şehitler halkasına sıkıca sarılması, onların aydınlatmış olduğu yolda kararlıca yürümesini bilmesidir.

PKK'de her militan ve daha bugünden tüm bir halkımız, bu yoldan en küçük bir sapmanın yenilgi, bozgun ve imha olduğunu bilmekte, bunun sorumluluğunu derinden duymaktadır. Kürdistan'da artık, izlenecek yol çok net ve kesindir. Bu yol, direniş şehitlerinin kanlarıyla aydınlattıkları ve onu hergünkü pratiğiyle maddi bir güce dönüştüren PKK'nin direnişi yoludur. PKK, böylesine güçlü temellere dayanmaktadır. Artık, Türk sömürgecileri ve her soydan düşman, hangi yönteme, silaha, işkenceye başvurursa vursun, hangi satılık ağızları konuşturup, kalemleri oynatırsa oynatsın, sonuç bugünden belirlenmiştir. Ama, biliyoruz ki, bu yolda ilerlerken, güç alacağımız bir kaynak da Türkiye devrimidir. Türkiye devrimci hareketinin rotasız bir gemi gibi yalpalaması ve hatta onun da ötesinde rotasını iyice şaşıran bazılarınca düşman limana demir attırılması, sadece Türkiye halkı ve proletaryası için değil, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi açısından da ağır bir darbe olacaktır. Zaten bu nedenledir ki, Türkiye cephesinde bu teslim alma işlemi gayretli bir çabayla sonuçlandırılmak istenmektedir. İçerde-dışarda bunun karanlık çabaları sürdürülmektedir. Türk sömürgeci-faşist burjuvazisi, PKK'de gerçekleştiremediğini, Türkiye cephesinden sonuca götürmek istemektedir. Bunu örgütler düzeyinde, tek tek bireyler düzeyinde cezaevinde, ülkede, Avrupa'da vs. denemektedir.

İşte Metris ve Sağmalcılar, şimdi cuntanın bu yollu adımlarına esaslı bir çelme attı. Ama, bunun dışardan mutlaka sürdürülmesi gerekiyor. İhanete götüren yolun terkedilmesi, militan ruha sahip çıkılması, dar bakış açılarının aşılması, devrimin ve halkın çıkarlarının her şeyin önüne konulması gerekiyor. Kime sahip çıkılacak, net bir biçimde belirtilmesi gerekiyor.

En son olarak Metris ve Sağmalcılar'da, dayatılan ihanete, örgütlerini çökertme isteğine karşı direnişi yükselten ve bu uğurda şehit düşenlere mi, yoksa "pişmanız, vicdanımızın sesini dinleyerek her şeyi açıklıyoruz" diyenlere mi sahip çıkılacaktır. Yine, Mahir, Deniz ve İbrahim'lerin devrime davet eden sesine mi kulak verilecek, yoksa Avrupa metropollerinde en keskin(!) sloganları da ihmal etmeden cuntanın "demokrasi"sinin kanatlarına sığınma rüyaları gören ve bu rüyayı görmeyi başkalarına da öğütleyenlerin mi?

Kürdistan'da, faşizmin ve Türklüğün şahlanışını temsil ettiklerini, PKK'ye karşı savaş açtıklarını, bu örgütün yıkılması gerektiğini söyleyen Şahin-Yıldırım çetesi mi, yoksa **Direnmek Yaşamaktır!** şiarı ile bağımsızlık ve özgürlük için ölmesini bilen Mazlum-Hayri-Kemal'ler mi savunulacaktır? Dışarda, bu ihanet çetesinin bir uzantısı, Kenan Evren faşizminin azgın bir piyonu Semir alçağına kol-kanat mı gerilecektir, yoksa direnişin kızıl bayrağını dalgalandırarak ihanet ve teslimiyete yaşam hakkı tanımayacağını söyleyen ve bunun kararlı uygulayıcısı olan Ulusal Kurtuluş Hareketi mi desteklenecektir?.. Yani, Kenan Evren cuntası mı-Devrim mi? Türkiye sol güçleri, hem Türkiye ve hem de Kürdistan sahaları için bu sorulara cevap vermek durumundadırlar.

Biz cevabı, Metris ve Sağmalcılar'dan aldığımız inancındayız. Onların cevabı: devrim ve devrim güçleri olmuştur. Şimdi sıra, onların yoldaşları olduğunu söyleyenlerdedir.

Direnişe direnişle cevap verilmelidir. Ve direnişin, ihanet ve teslimiyet karşısında en kararlı duruş olduğu kesinlikle unutulmamalıdır. Direnişin kök saldığı yerde, ihanet vücut bulamaz. Ama, ihanet ve teslimiyete meşruiyet kazandırılan bir yapıdan da direnişin yeşermesi beklenemez.

Ya cunta demokrasisi ve halka ihanet Ya da şehitlere bağlılık ve devrimci direniş. Başka yol yoktur.

(1) İ. Kaypakkaya, Seçme Yazılar, Ocak Yayınları.

(2) M. Çayan, Kesintisiz Devrim, Devrimci-Sol Yayınları.

Yaşasın Parti Önderliğimiz!

Baştarafı 18. Sayfada

leri ürettiği kamuoyunca bilinmektedir. Liderlere suikast, işbirlikçi örgütler yaratma veya onları dünya kamuoyunun karşısında küçük düşürmek için başvurduğu yalan ve demogojik hikayeler, hemen hemen her gün burjuva yayın organlarında sergilenme durumundadır. O halde, cunta ve Şahin-Yıldırım-Semir çetesinin, PKK ve onun önderliğine olan saldırılarını hiç de ilginç bulmamak gerekir. Onyıllar önce diğer devrimci parti ve liderlerin karşılaştığı saldırılarla, bugün PKK ve liderliği karşılaşma durumundadır.

PKK ve onun liderliği (Haki, Mazlum, Kemal, Hayri başta olmak üzere şehit düşen yüzlerce yoldaş ve başta Abdullah ÖCALAN olmak üzere savaşan yüzlerce yoldaş) ne yapma durumundadır ki, cunta ve onun uşaklarının bu denli saldırılarına uğramaktadır?

PKK ve liderliği, üzerinde yüzyıllardır sömürü ve imha uygulanan klasik sömürge bir ülkeye, Marksizm-Leninizmi uyarlayarak çağdaş bir ulusal kurtuluş mücadelesi geliştirmektedir.

PKK ve liderliği, bir dönem teslimiyet ve uşaklığın kol gezdiği bir ülkede, en onurlu yaşamın direnmek ve savaşmak olduğunu; bağımsızlık ve özgürlüğe ancak bu yolla ulaşılabileceğini göstermiştir.

PKK ve liderliği, dörde bölünmekle kalmamış, aynı zamanda her parçada da kendi içinde parçalanmış bir halkın, birleşik ve demokratik bir ulus olarak yaşama savaşını yürütmektedir.

PKK liderliği, çağdan tecrit edilmiş bir halkı, başta sosyalist sistem olmak üzere, tüm ilerici insanlıkla bütünleştirme savaşını yürütmektedir.

PKK ve liderliği, sadece kendi halklarına karşı olan sorumluluklarını değil, aynı zamanda başta Ortadoğu olmak üzere tüm dünya halklarına karşı sorumluluklarını yerine getirmekte ve bu uğurda onlarca üyesini şehit vermektedir.

PKK ve liderliği, sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya için mücadele yürütmekte, uluslararası alanda Marksizm-Leninizme yaşam hakkı tanımak istemeyen her türlü sapkınlığa karşı, Marksizm-Leninizmi amansız bir biçimde savunmaktadır.

PKK ve liderliği sadece Ortadoğu gericiliğinin değil, aynı zamanda Avrupa emperyalizminin de güçlü bir kalesi olan faşist Türk cuntasına karşı mücadele yürütmektedir. Bu anlamda PKK ve liderliği, bu dönemde birçok Parti ve liderliğin en karşı karşıya olmadığı çok zor ve en şerefli bir görevle karşı karşıyadır. Özcesi, PKK ve liderliği, 80'li yılların bolşevikliğini temsil etme durumundadır.

PKK ve liderliğinin tarihi misyonu bu denli açık ve şerefliyken, Semir vb. hainlerin yalan ve demogojileri kaç para eder. Semir haini iki yüzlü ve tam bir hain edası ile PKK ve onun önderliğini "tanıdığını" söylemektedir. Hayır! Semir ve Semir gibi alçaklar isterse yüzyıl PKK bünyesinde kalma imkanına sahip olsunlar, hiçbir zaman PKK ve liderliğini anlamaları mümkün olamaz. Çünkü bu hainler, işin şeytani ve komplocu yanıyla uğraşmaktan, bu soylu Partinin ve liderliğinin konumunu anlamaya vakit ve güç bulamazlar.

Açık ki, Semir haini içimize sızışından bu yana Partimizin ve onun liderliğinin yok edileceği umudu üzerine hesaplar geliştirmiştir. Bu hesaba göre, PKK liderliği cunta veya emperyalist istihbarat servislerince yok edilecek ve meydan Semir hainine kalacak (eğer kalırsa, eğer bizim cesetlerimizi çiğneye bilirse...!). Böylece Semir, cunta ve "Genç Kemalistler Birliği"nin, PKK için düşündüklerini pratikte gerçekleştirecek ve PKK'yi işbirlikçi bir parti haline dönüştürecekti (eğer dönüştürebilirse, eğer biz onca emek ve yıllarımıza sahip çıkmazsak...!). Ancak, kendi deyimiyle "75'lerden" buyana yaptığı bu hesap boşa çıkmış, "erken doğum yapmış" (çünkü hainler hiçbir zaman üreme kudretinde değildir), tersine PKK ve liderliği kızgın savaş ortamı içinde daha da çelikleşip, sağlamlaşmıştır. İşte, Semir'i çılgına dönderen de budur. İşte, Semir'i yalan ve demogoji ile PKK ve onun liderliğine karşı saldırıya sürükleyen de budur. İşte Semir haininin PKK liderliğine "despot", kadrolarına "robot", sempatizan ve taraftarlarına "sürü" diyerek ağzı salyalı hırıltılarına neden olan da budur.

Zavallı Semir! Sizin gibi piyonlar bir yana, TC ve emperyalist güçlerin istihbarat servisleri, suikast örgütleri bu işi başaramadılar ve başaramayacaklar. PKK'nin şu veya bu önder şahsiyetini fiziki olarak yok edebilirler (tabii bu Semirleri çok sevindirir. Ancak, biz onu sevindirmemeye dün olduğu gibi bugün de azami dikkat göstereceğiz). Fakat, önderlik olarak PKK önderliğini ortadan kaldırmak artık asla mümkün değildir. Bu önderlik şehit ve yaşayanlarıyla yüzlerce kadro ve militanıdır. Bu liderlik milyonlarca Kürdün beyin ve yüreğine nüfuz etmiş bir direniş ruhudur.

İşte biz böyle bir liderliğe sahibiz.

Bu liderlik, bizlere insanca yaşamasını, köleliğe ve soysuzluğa karşı savaşmasını öğretmiştir.

Bu liderlik, bizi, çağımızın en devrimci bilimi olan bilimsel sosyalizmle donatmış, bu donanımla biz ülke içinde ve dışında sömürgeciliğe, emperyalizme ve hertürlü ihanet çetesine karşı savaşa girmişizdir.

Bu liderlik, bize, kollektif çaba ve emekle yaratılamayacak hiç bir şeyin olmadığını göstermiştir.

Bu liderlik, bize, yaptığımız işin sadece devrimcilik ve yurtseverlik olarak değil, aynı zamanda basit bir insanlık görevi olarak da görülmesi gerektiğini kavratmıştır.

Peki ya Semir haini kendi liderlerinden (Kenan Evren ve Şahin-Yıldırım çetesinden) ne öğrenmiştir? Sömürülen ve fiziksel yaşamı bitirilmek istenen bir halkın acıları üzerinde haince hesaplar yürütmeyi, ihaneti, ahlaksızlığı ve insanlara karşı düşmanlığı!

Sonuç olarak şunu vurgulayayım ki, nasıl ki Vietnamlı yurtsever ve devrimciler cezaevlerinde ve dışarda "Yaşasın VİP", "Yaşasın Başkan Ho Chi Minh" sloganlarıyla ölmesini bildilerse, biz Kürdistanlı yurtsever ve devrimciler de cezaevlerinde ve dışarda, dağda, ovada; ülke içinde ve ülke dışında, "Yaşasın PKK", "Yaşasın Başkan Abdullah ÖCALAN" haykırışları ile ölmesini, ve böylece Partimizi yaşatmasını bileceğiz. Hiçbir güç bizi Partimizi koruma savaşında bir an bile tereddüte düşüremeyecek, Partimize uzanan açık ve gizli her türlü el kırılacaktır.

*** Yaşasın Halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi!**

*** Yaşasın Partimiz ve Onun Lider Kadrosu!**

*** Kahrolsun Partimizin Düşmanları!**

E...

Salih Yoldaşın Anısı...

Baştarafı 24. Sayfada

konumuna ulaşıldığı bir dönem olacaktır.

Bütün bunların başarılmasında ise, temel görev silahlı propaganda birliklerine düşecektir. Silahlı propaganda birlikleri, halk arasında ajitasyon ve propaganda faaliyetleri yürüterek, örgütlenmenin siyasal zeminini yaratacak, örgütlenme önünde engel teşkil eden ajan yapı, kurum ve kişilere karşı silahlı mücadele verererek bu engelleri ortadan kaldıracak ve bu temelde tüm ülke sathında parti örgütleri yaratıp pekiştirecektir. Parti örgütleri pekiştikçe geniş halk kitleleri devrimci saflara çekilerek kitle örgütlerinde birleştirilecek, ve bu temelde silahlı mücadele de giderek, daha üst aşamalara ulaşıp bir halk savaşı düzeyine çıkabilecektir.

Yeni dönem, geçmişte Siverek'te yaratılması düşünülen ama pratikte gerçekleştirilemeyen gizli siyasal-askeri üslerin yaratılarak bu zeminden tüm ülke sathına mücadelenin dalga dalga yayılacağı bir dönem olacaktır. Bu nedenle yeni dönemde atılacak adımlar, Siverek mücadelesinden çıkarılacak dersler temelinde ve o hatalara bir daha düşmemek kaydıyla gerçekleştirilebilecektir. Siverek Direnişi olumlu yönleriyle olduğu kadar yatersiz ve hatalı yönleriyle de iyice özümsenmesi gereken, pratiğimize ışık tutacak bir direniştir. Bu derslerin iyice bilince çıkarılması, yeni dönemde nelerin nasıl yapılması, nelerin yapılmaması gerektiği yolunda son derece öğretici olacaktır.

Salih KANDAL yoldaşın şehit oluşunun ve Siverek Direnişinin başlamasının bu yeni yıl dönümünde, Salih yoldaşın ve başta Cuma TAK olmak üzere Siverek Direnişimizin diğer şehitlerinin anılarına bağlılığın yolu, onların kanlarıyla yükselttikleri bu direnişi bütün yönleriyle kavrayıp olumlu yönlerine sahip çıkmaktan, olumsuz yönlerinden ise dersler çıkararak, bu dersleri yeni dönem mücadelemizin gelişmesine katık yapmaktan geçer.

Ve yine Salih yoldaşın anısına bağlılığın yolu, onun kişiliği, kişiliğimizde somutlaştırarak; ajitasyonda, propagandada, örgütlenmede, halk kitleleriyle ilişkilerde, Partiye sahip çıkmada ve onun değerlerini korumada, her türlü halk düşmanı anlayışa ve güce kinimizi bilemede ve silahlı mücadelemizi geliştirmede onu kendimize örnek almaktan geçer.

Yeni dönem örgütlenmemizin ve silahlı mücadelemizin başarılı yaratıcıları; güçlü ajitatör, propagandacı, örgütleyici ve komutanları düzeyine yükselerek Siverek şehitlerimizi zafere giden ulusal kurtuluş direniş savaşımızda yaşatalım.

● Yaşasın Siverek Direnişimiz!

● Salih Kandal Yoldaşın Anısı Ölümsüzdür!

PKK Mardin Davası...

Baştarafı 1. Sayfada

mektuplarla açığa çıkarılmış, ve geçen yıl bu faaliyetin dış uzantısını oluşturan Semir alçağı PKK tarafından tüm faaliyetleriyle teşhir edilmişti. Sömürgecilikle tam bir işbirliği içinde geliştirdiği komplolarıyla "Genç Kemalistler" örgütünü, cezaevindeki gelişmelere paralel olarak dışarıda da halkımızın bağrına bir hançer gibi sokmak isteyen Semir haini, suç üstü yakalanmanın korku ve telaşı içinde kurtuluşu başka güçlere sığınmakta bulmuştu. Cezaevinde ve dışarda tüm bu alçakça faaliyetleri boşa çıkarılarak işlemez kılınması karşısında sömürgeci faşistlerin giderek daha da azgınlaştıkları, işkence ve cinayetlerine hız verdikleri bildirilmektedir. Son aylarda da, yine devrimci tutukluların, tüm bu alçakça komplolara karşı çeşitli defalar açlık grevi eylemlerine başvurdukları ve sürekli bir hayati tehlike içerisinde oldukları ulaşan haberler arasındadır.

Devrimci Demokratik Kamuoyuna!

Baştarafı 4. Sayfada

rağmen çeşitli küçük hesaplar peşinde koşuluyor ve bazı sonuçlar elde edilmek isteniliyorsa; doğrudan provakasyona sahip çıkılmasa da alttan dedikodular, sözlü propagandalar ve açıklamalarla merkezi tavır konulduğu söyleniyorsa, biz bu durumda bu güçlerin ardniyetliliklerinden kuşku duyuyor ve bu noktada tüm güçleri açık bir tutum takınmaya davet ediyoruz.

Kürdistanlı Emekçiler!

Yurtseverler!

Kürdistan tarihinde defalarca karşılaştığımız ihanet, direnişi içten parçalama ve tasfiye çabaları, bir kez daha çok yönlü bağlantılarıyla yoğunlaştırılmaktadır. Yüzyıllardır karartılan ve bir daha dirilmemecesine betonlandığı sanılan bağımsız ve özgür Kürdistan özlemimiz, ortaya koyduğu direniş hattı, verdiği yüzlerce şehitle bu hattı perçinleyen PKK tarafından canlandırıldı. Yeniden hayat bulan bu umutlarımızın, bir gerçek haline gelmesi direniş mücadelemiz ve onun önderi PKK etrafında daha sıkı halkalanmaktan, her türlü saldırıya karşı aşılmaz bir baraj oluşturmaktan geçmektedir. Emperyalizm, faşist Türk sömürgeciliği, sosyal-şovenizm ve Kürt küçük-burjuva reformizmi tarafından hangi yöntem ve ağızla olursa olsun yöneltilen saldırılara kararlıca karşı duralım. Bağımsızlığımızın güvencesi PKK'yi göz bebeğimiz gibi koruyalım, nereden gelirse gelsin Partimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik saldırılara karşı tavizsiz ve kararlı tutumumuzu ortaya koyalım. Provakasyon çizgisini ezelim ve ona destek verenlere, Partimiz etrafında en kesin ve tavizsiz cevabı verelim.

Türkiyeli Emekçiler ve Devrimci Demokratik Güçler!

Sömürgeci-faşist cuntanın azgın saldırılarıyla karşı karşıya olunan yaşadığımız süreçte, devrimci değerlere ve direnişe sahip çıkmak ortak sorumluluk ve görevimizdir. Türk sömürgeci güçlerinin azgın şoven saldırılarla halkımızı imha planları ve ona destek olan güç ve anlayışlara yaşam hakkı tanımamalısınız. Kürdistan ve Türkiye halklarının mücadele birlikleri ve kardeşlik bağları ancak bununla anlam bulacaktır.

Türkiye işçi sınıfı ve demokratik çevreleri, Türkiye devrimi üzerinde de oynanan oyunlara, Avrupa'nın devrimi içten boşaltmanın bir zemini haline getirilmesine kesinlikle izin vermemelidirler! Bugün Türkiye'de en sahte görüntüler altında "polis sosyalizmi" ve "Kenan Evren sol'u" yaratılmak istenmektedir. Metris ve Sağmalcılar'dan yükselen son direniş, sizlere bu konuda nasıl tutum almanız, neyi destekleyip, neye karşı savaşmanız hususunda yeterli mesajı vermiştir. Bu mesaja cevap vermeli, ister Türkiye'de ve isterse Kürdistan'da direnişe karşı geliştirilmek istenen her türlü ihanet ve provakasyona karşı tavır almalısınız. Avrupa'yı kişisel yaşamın örgütlendiği bir alan haline getirmek ve bu zeminde devrimi tasfiye etmek isteyen sözde "devrimci önderlere" gerekli cevabı direnişe sahip çıkarak ve hayatarak vermelisiniz. 60 yıllık TC tarihinde uğratıldığımız ağır baskı, sömürü ve bugün faşizmin zulmü altındaki yaşamınıza karşı, devrimci direnişe sahip çıkmalı, Mahir, Deniz, İbrahim, Cevahir vd.lerinin militan direnişçiliğinin ardından yürümelisiniz.

Askeri-faşist rejime karşı mücadelede en büyük direniş gücü ve en yakın müttefikiniz olan Kürdistan halkı ve ulusal kurtuluş mücadelesine destek olun! Yaşamı çekilmez kılan faşist rejime karşı ortak direniş hattında birleşin! Kürdistan halkı ve onun önder gücü PKK, bu konuda üzerine düşeni yerine getiriyor ve getirmeye devam edecektir. Değerli evladımız, büyük enternasyonalist devrimci Kemal Pir yoldaşın *«bu harekette –PKK'de– zaferi görüyorum»* diyen sesine kulak verin. Gücünüzü Kürdistan halkıyla ve onun öncü gücü PKK'yle birleştirin. Bu konuda üstünüze çöreklenmiş olan reformizme, revizyonizme ve sosyal-şovenizme karşı mücadele edin, tecrit edin ve devrimci proleter önderliğin oluşmasını sağlayın! Hangi gerekçeyle ve adla olursa olsun, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ve onun öncü gücü PKK'ye karşı olan tutumu, devrime karşı bir tutum olarak görüp, doğru devrimci tutumu size önderlik etmek isteyen güçlere dayatın! Bu konuda geçmişten bu yana başvurdukları her türlü çarpıtma, karalama ve inkarın hesabını sorun, bugün de sürdürdükleri aynı tutumlarından vazgeçmelerini dayatın.

Partili Tüm Militanlar!

İçten ve dıştan gelen her türlü provakasyona, reformizme ve her türlü sınıf dışı eğilimlere karşı kararlıca mücadele edelim ve Parti birliğimizi daha da çelikleştirelim. Devrim kaçkınlığı ve dönekliğinin, direnişten boşalmış bir ruhsuzluğun saflarımıza bulaşmasına, devrimin rotasından saptırılmasına karşı Parti çizgimize bağlı kalarak, PKK'nin militan direnişçiliğinin eşsiz birer örnekleri olalım.

Unutmayalım ki, önderlerimiz Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar başta olmak üzere cezaevindeki mücadele arkadaşlarımız, en zor koşullarda direnişi yükseltirek, hayatları pahasına her türlü düşman saldırısı ve ihaneti bozguna uğratmasını bildiler. PKK'yi koruma savaşının en seçkin örneğini sunan yoldaşlarımızın aydınlattığı yol, bizlerin de kararlılıkla yürüyeceği tek yoldur.

Düşman Avrupa zeminindeki zayıflıklardan yararlanarak, cezaevlerinde başaramadığını Avrupa'da gerçekleştirmek istemiştir. Partimiz, Avrupa emperyalizminin her türlü yozluk ve kişiliksizleştirme çabaları ortamında, hain ve işbirlikçiler vasıtasıyla tasfiyeye uğratılmak istenmiştir. Mazlum'ların, Hayri'lerin, Kemal'lerin, Ferhat'ların yaşamlarını ortaya koyarak boşa çıkardıkları tasfiyeci ve bozguncu çabaları, daha geniş olanaklara ve güce sahip olan bizler çok daha rahat bir biçimde ezebiliriz. Hepimizin bu kararlılıkta olduğumuz, Partimizi koruma savaşında gerekirse her türlü yöntemle tüm gücümüzü ortaya koyacağımız açıktır, kesindir. Bu, bize direniş şehitlerimizin dayattıkları ve mutlaka yerine getirilmesi gereken bir görevdir.

O halde, hiçbir kişisel kaygıya düşmeden, Parti ruhu ve birliği ile, nereden ve kimden gelirse gelsin, boyutu ne olursa olsun Partimize yönelik tasfiyeci, komplocu faaliyetlere ve provakasyona karşı militanca tutum alalım ve provakasyon çizgisi ve provakatörlere yaşam hakkı tanımayalım.

*** Her Türlü Bozgunculuğa, Yıkıcılığa ve Provakasyona Karşı Parti Bayrağını Yükseltelim!**

*** Yaşasın Türkiye ve Kürdistan Halklarının Mücadele Birliği!**

PKK- Avrupa Temsilciliği

20.7.1984

Siverek Direnişi ve Salih Yoldaşın Anısı Yeni Dönem Mücadelemize Işık Tutuyor

30 Temmuz 1979; ortaya çıkardığı kazanımlar ve derslerle Partimizin ve halkımızın mücadele tarihinde önemli bir yere sahip olan; Partimizin devrimci halk savaşına geçiş yolunda ilk pratik adımları attığı Siverek Direnişinin başladığı ve Partimizin seçkin elemanlarından yiğit halk önderi Salih KANDAL yoldaşın bu mücadelede şehit düştüğü gündür. Mücadelemizdeki önemini hiçbir zaman yitirmeyecek bu günü, her yıldönümünde geçmiş pratik mücadelemizi daha çok bilince çıkararak geleceğe ilişkin dersler edindiğimiz ve Salih yoldaşın kişiliğine ulaşma yolunda azmimizi bilediğimiz bir gün olarak değerlendiriyor ve gereklerini yerine getirmeye çalışıyoruz. Ulusal kurtuluş direniş savaşımızın ülke zeminine aktarılarak halk savaşının koşullarını yaratma yolunda çalışmaların hızlandığı bu yıl, Siverek Direnişi daha derinliğine kavranması ve sonuçlarından dersler çıkarılması gereken bir direniş durumundadır. Ancak bu pratik derslerin ışığında mücadelemizde yeni büyük kayıpların ortaya çıkması engellenebilecek ve halk savaşına geçiş yolunda güçlü adımlar atılabilecektir.

Başlangıçta Türkiye metropollerindeki bir grup Kürdistanlı aydının bilinçlerinde şekillenen Kürdistan ulusal kurtuluş düşüncesi, 1975'lerden itibaren Kürdistan'a aktarılmaya başlanmış, ancak her şeyden önce devrimci hareketin kadrolarını yaratma zorunluluğu bu dönemde mücadelenin Kürdistan kentlerinde, Marksizm-Leninizmi kavramaya en yatkın aydın gençlik arasında yaygınlaştırılmasını gerektirmiştir. Bu temelde, daha çok kapitalizmin en çok geliştiği Kürdistan'ın Türkiye'ye sınır bölgelerinde gençlik arasında ideolojinin yaygınlaştırılması faaliyetleri yürütülmüş ve bu süreçte mücadelenin gelişmesi önündeki faşist örgütlenmelerin dağıtılmasını hedefleyen bir silahlı mücadele yürütülmüştür.

Başlangıçta bu gelişmelerin kendileri açısından taşıdığı tehlikeyi fark edemeyen işbirlikçi Kürt feodalleri, ulusal kurtuluşçu düşüncelerin kendi etki alanlarına da taşırılması ile birlikte, efendileri Türk sömürgecilerinin de kışkırtmalarıyla saldırıya geçtiler ve ilk saldırılarını 1978 Mayıs'ında Hilvan'da geliştirerek Halil ÇAVGUN yoldaşı katlettiler. Halil ÇAVGUN yoldaşın katledilişi, mücadelenin ideolojik oluşum aşamasından politik aşamaya geçişini ve kendi gerçek temellerine yönelerek Kürdistan köylülüğü içerisinde gelişmesini sağlayan ilk kıvılcım oldu. Kürdistan tarihinde ilk kez Kürdistan köylülüğü proletarya önderliğinde ayağa kalkarak, yıllardır kendileri üzerinde azgın bir baskı ve sömürü düzeni kurarak kendilerini karanlığa, yoksulluğa, acıya mahkum eden feodal-kompradorlara karşı mücadele etmeye ve bu temelde ulusal kurtuluşçu düşünceyle kaynaşmaya başladılar. Hilvan halkının devrimciler önderliğinde aşiretçi-feodal çete Süleymanlara karşı zafer kazanan mücadelesi etkilerini Kürdistan'ın dört bir tarafında duyararak, yoksul Kürt köylüleri için biricik umut ışığı oldu. Yıllardır maruz kaldıkları katmerli sömürü altında adeta kurtuluştan umudunu kesmiş görünen Kürdistan köylülüğü, bir çıkış yolu bulmanın coşkusuyla devrimci saflara akmaya ve devrimcilerden diğer feodallere karşı da mücadele etmelerini talep etmeye başladı.

Hilvan Direnişinin en yakından etkilediği yöre ise, Türk sömürgecilerinin Kürdistan'daki en has uşağı ve Kürdistan'ın en kanlı, en nüfuzlu feodal-kompradoru olarak tanınan M. Celal Bucak'ın hükümranlığını sürdürdüğü Siverek yöresiydi. M. Celal Bucak baskı ve sömürüsünü yalnızca bu yöreyle de sınırlı tutmayarak diğer yöreler üzerinde de sürdürüyor, tüm feodaller üzerinde yeralan,. onları karşı-devrim saflarında örgütleyen bir "otorite", sömürgecilerin Kürdistan'daki temsilcisi sıfatları ile, başta Hilvan olmak üzere Kürdistan'da gelişen devrimci mücadeleyi engellemek için çok çeşitli planlar geliştiriyor; yurtsever çevreler üzerinde azgın bir sindirme politikası hayata geçiriyordu. Hilvan Direnişinin etkilerini Siverek'te de duyurmasıyla birlikte bu karşı-devrimci çaba ve saldırılarına hız kazandırarak Hilvan köylerine çapulcularını saldırtıyor, Süleymanlar'a maddi ve manevi aktif destek veriyor, sömürgeci parlamentoda dikkatleri Kürdistan'daki "bölücü" tehlikeye çekerek devletin müdahale etmesini istiyor ve böylelikle tehlike kendisine ulaşmadan boğmaya çalışıyordu.

Diğer taraftan 27 Kasım 1978'de **Partiya Karkerên Kurdistan-PKK'**nin ilanı ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yeni bir aşamaya giriyor ve ülke sathında Parti örgütlerinin yaratılması görevi kendisini dayatmış bulunuyordu. Parti örgütlerinin yaratılması ise, herşeyden önce bu örgütlenme önünde engel teşkil eden ajan yapı, kurum ve kişilere karşı, uzun süreli halk savaşı çizgisine uygun olarak devrimci şiddet temelinde bir mücadeleyi zorunlu kılıyordu. Ancak bu temelde Parti örgütleri kurulup sağlamlaştırılabilecek, ülkenin

derinliklerine taşırılarak geniş halk kitleleri ulusal kurtuluşçu saflara çekilebilecek ve giderek tüm ülke sathında gelişen bir ulusal kurtuluş hareketi haline gelinebilecekti. Bu doğrultuda atılan adımların güvenceye alınması ve sürekliliğinin sağlanabilmesi için ise, genelde çeşitli alanlarda yürütülen mücadelenin dayanacağı, besleneceği ve yönlendirileceği bir üs yaratılması zorunlu hale geliyordu. Bu dönemde düşmanın artan saldırı, takip ve tutuklamalarına ek olarak, yerli gerici güçler ile sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformistlerinin saldırılarının da boyutlanması ve örgütlenme adımlarını tehdit etmesi böyle bir üsse duyulan ihtiyacı daha da arttırıyordu.

O dönemde Siverek geçici olarak böyle bir üs haline getirilebilecek olumlu özelliklere sahip bir yöre durumundaydı. Herşeyden önce, bu alanda sınırlı bir siyasal çalışma yapılmış olmasına rağmen, belli bir örgütlenme söz konusuydu. Başta Hilvan olmak üzere çevresini saran alanlarda olumlu devrimci çalışmalar yapılmış ve önemli gelişmeler sağlanmıştı. Bu nedenle de hem o yörelerin güçlü desteğini alabilir ve hem de o yörelerden çok sayıda insanın eğitimi ve örgütlendirilmesi bu alanda gerçekleştirilerek diğer alanlara dağıtımı kolayca yapılabilirdi. Diğer taraftan Siverek yöresi, Türk sömürgecilerinin denetimi ve örgütlenmesinin fazla güçlü olmadığı bir alandı ve gizliliğe dikkat edildiği oranda devrimci çalışmalar daha rahat yürütülebilirdi. Üstelik M. Çelal Bucak gibi azgın bir halk düşmanı mücadelenin hedefi durumundaydı ve böyle bir hedefin ortadan kaldırılması ile devrimci kitlelerin Partinin otoritesi altında ve ulusal kurtuluşçu düşünceler etrafında seferber edilmeleri fazla zor olmayacaktı. Yıllardır feodallerin azgın baskı ve sömürüsü altında insanlık dışı bir yaşam içinde tutulan Siverek köylüleri, kendilerini bu feodal çeteden kurtaracak devrimcileri bağrına basabilecek ve zaten derin olan yurtsever düşünceleri ve mücadele azmiyle ayağa kalkmasını bilecekti. Bütün bu olumlu yönlerinin yanısıra Siverek, coğrafik olarak devrimcilerin barınmasını, korunmasını ve seri hareket etmesini kolaylaştıran bir yapıya da sahipti.

O dönemdeki devrimci taktiğini belirleyen Partimiz, bütün bu olumlu özelliklerinden dolayı Siverek yöresinin geçici bir üs haline getirilmesi ve geneldeki mücadelenin bu alandan beslenmesini kararlaştırdı.

Hareketimizin bu amaçları ile Siverek halkından gelen istekler birleşince; eşkiyabaşı M. Celal Bucak'ı cezalandırmak üzere alınan karar gereğince, 30 Temmuz 1979 günü, yörenin diğer feodalleri ile birlikte Devrimci Hareketi durdurmanın planlarını görüşmek üzere Kırbaşı köyünde bir toplantı yapmakta olan M. Celal Bucak'ın kaldığı eve baskın düzenlendi. Bu soylu görevi bizzat gerçekleştirmek isteyen Salih yoldaş, eli kanlı çete başının gizlendiği odaya kadar ulaşmayı başardı. Ancak küçük bir çocuğun bedeni arkasına gizlenecek ve onu kendi sefil bedenine siper edecek kadar alçalan eşkiyabaşı yaralanmasına rağmen ölümden kılpayı kurtuldu. Hain feodalin eşkiyaları ile çatışarak geri çekilmeye çalışan Salih yoldaş bu arada aldığı kurşunlarla ağır yaralandı. Yoldaşları tarfından eylem yerinden uzaklaştırılırken fazla kan kaybından dolayı şehit oldu ve mücadelemizin bir dönemine damgasını vuran bir dava adamı olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi tarihine geçti.

1956 yılında Hilvan'ın Özbek köyünde doğan Salih KANDAL, feodallerin her türlü baskı ve zulmüne yaşantısı içerisinde bizzat tanık olmuş ve bu güçlere duyduğu kinle, boyuneğmez direnişçi bir karakterle büyümüştü. Ulusal kurtuluşçu düşüncelerle en erkenden bütünleşmesinde en büyük rolü oynayan bu özelliği, Halil ÇAVGUN yoldaşın katledilişi ardından, mesleği olan öğretmenliği bırakarak profesyonel devrimciliğe atılmasında da en büyük itici gücü oldu. Yıllardır içinde bulunduğu insanlık dışı yaşam ve dayanılmaz baskılar altında dünyası karartılmış halkına duyduğu sevgi ve yüreğinin derinliklerinde duyduğu acı ile sömürgecilere ve uşakları feodallere kinini Marksizm-Leninizme ve ulusal kurtuluşa duyduğu inançla bütünleştirerek yoldaşının devrettiği bayrağı en önde taşıyan seçkin bir kavga adamı haline geldi. Halk kitlelerini içinde bulunduğu çağdışı geri yaşama isyana, sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe karşı direnişe çekmek için bitmek-tükenmek bilmez bir çabayla ajitasyon ve propaganda faaliyetleri yürüttü. Onların sorunlarını en yakından tanıyan, zorluklarını yaşayan biri olarak onların ruhuna en iyi hitap eden, onları etkileyen, sürükleyen ve örgütleyen güçlü bir halk önderi oldu. Devrimci alçak gönüllülüğü, engin fedakarlık ruhu, cesareti ve kavgaya inancı ile çevresindeki tüm insanları etkileyerek davaya bağlıyor, yoldaşlarının izinden yürüdükleri örnek bir militan kişilik ve mücadele sergiliyordu.

Güçlü ajitatör, propagandacı ve örgütçü olmanın yanısıra, iyi bir askeri komutandı da. Halk savaşının teorisini çok iyi özümsediği gibi, o günün Kürdistan koşullarına uygun olarak çeşitli eylemleri de planlamış ve gerçekleştirilmesinde bizzat yer almıştı. Bütün bu özellikleriyle o, feodal-kompradorların korkulu rüyası olurken, yöre halkı ve devrimcilerin de güç aldıkları bir kaynaktı.

Salih yoldaşın şehit düşmesi düşman saflarında tam bir bayram havası yaratır ve onlara saldırılarında daha da pervasız davranma gücünü verirken, halk kitlelerinde ise derin bir acı, ama buna karşılık da düşmana karşı daha derin bir kin ve savaşma azmi yarattı.

Tarihleri boyunca gerici bir otorite örneği olarak halk üzerinde estirdikleri terörle tam bir despot kesilen ve o güne kadar hiç kimsenin kendilerine karşı çıkma gücünü gösteremediği Bucaklar için bu saldırı asla kabullenilemeyecek ve eğer geleceklerini güvenceye almak istiyorlarsa, misliyle ödettirilmesi gereken bir "cüretkarlık" örneğiydi. Bu nedenledir ki, Kürdistan'daki en büyük dayanaklarını kaybetme korkusu ile her türlü desteği sağlayan sömürgecilerin de yardımlarıyla, halk üzerinde eşi görülmemiş bir zulüm uygulamaya, köyleri basmaya, insanları kurşunlamaya, dağa kaldırmaya, devrimcilere verdikleri desteğin "hesabını sormaya" başladılar. Bu saldırılardan en çok etkilenenler ise, Hilvan köylüleri oldular.

Ancak, bir kez köylülerde yaratılması gereken ruh yaratılmış, asla yenilmez görülen feodal çetenin kof yapısı gözler önüne serilerek otoriteleri yerle bir edilmişti. İçlerinde yılların kini birikmiş halk kitleri bir kez kurtarıcılarını tanıdıktan ve onlara güvendikten sonra artık hiçbir güç onların zulme karşı akan bir sele dönüşmesini engelleyemezdi. Ve engelleyemedi de... Salih yoldaşın manevi komutanlığı ve devrimcilerin önderliği altında feodal çeteye karşı mücadeleye atılan Siverek köylüsü, yılların zulmünün hesabını sormak; bağımsızlığa, özgürlüğe ve toprağa kavuşmak azmiyle ulusal kurtuluşçu saflara akıyor, silahlı mücadelenin hedefi ve boyutlarını alabildiğine genişletiyordu.

Siverek Direnişinin etkileri ilçe sınırlarını aşarak Kürdistan'ın dört bir tarafına yayılıyor, başta Batman olmak üzere birçok alanda köylü kitlelerini feodallere karşı mücadele içine çekiyor, ülke çapında ulusal kurtuluşçu düşünceler binler-onbinler tarafından coşkuyla kucaklanıyor ve mücadele gençlik kitlelerinden taşarak işçi, köylü, esnaf, memur her kesimden Kürdistanlıları içine alıyor, Parti kitleselleşiyordu.

Ancak, bu dönemde genelde Parti kadrolarının içine düştükleri ilkellik ve amatörlük, kendini aşıp profesyonel devrimciler haline gelememe, dar pratik içerisinde boğularak dönemin gerektirdiği ölçülere ulaşamama, örgüt yaratamama ve gelişen kitle kabarmasının gerisinde kalarak kitlelere önderlik edememe durumu kendisini Siverek'te çok daha yakıcı olarak gösteriyor, yolaçtığı gelişmelerin yanısıra Siverek Mücadelesi birçok sorunu da beraberinde getiren bir mücadele haline geliyordu.

O dönemin koşulları gereğince başvurulması gereken vur-kaç eylemleri yerine, düşmanın devrimcileri güçlerini aşan bir mücadele içine çekerek bitirme doğrultusundaki bilinçli çabaları sonucu geniş çaplı mevzi savaşları veriliyor ve bu da çok sayıda kadro kaybına ve saflarda boşlukların doğmasına yolaçıyordu.

Gelişen kitle kabarmasını kucaklayacak ve denetim altına alacak örgütlerin yaratılamaması ve devrimcilerin çıkan sorunları çözümlemede yetersizliğe düşmeleri sonucu silahlı mücadelenin insiyatifi önder ve sürükleyici güç olması gereken devrimcilerin elinden çıkarak kitlelerin eline geçiyor ve başlangıçta bir ajana karşı verilmesi amaçlanan mücadelenin boyutları genişleyerek bir köylü savaşına dönüşüyordu. Bunun sonucu olarak da, etkisizleştirilmesi veya tarafsızlaştırılması gereken kesimler de karşıya alınarak düşman cephesinin genişlemesine yolaçılıyordu.

Silahlı propaganda birliklerinin eğitilip örgütlendirilmesi ve ülkenin diğer alanlarına taşırılarak Parti örgütlenmelerinin yaratılması amacıyla bir üs olarak düşünülen Siverek, ülkenin dört bir tarafından kadroların aktarıldığı ve bu mücadele içerisinde geniş kadro kaybının ortaya çıktığı bir alana dönüşüyordu.

Ve yine, halkın desteği ve düşmandan elde edilen malzemelerle geneldeki mücadeleyi beslemesi gereken Siverek, Parti kaynaklarının uğruna seferber edildiği ve çok büyük miktarda malzeme kaybının ortaya çıktığı bir maddi yük halini alıyordu.

Bütün bunların ve geneldeki gelişmelerin sonucunda ise, Partimizin silahlı propaganda birlikleri temelinde ülke sathında örgütlenmelerini yaratarak, giderek geniş kitleleri örgütleyip mücadeleye seferber etme ve bu temelde düşmana karşı savaşan bir ulusal kurtuluş hareketine dönüşme taktiğine pratikte işlerlik kazandırılamaması, durumu ortaya çıkıyordu. Partimizin devrimci taktiği doğru olmasına rağmen ortaya çıkan bu durumun nedenleri açık ki, dönemin gereklerine uygun kadrolar düzeyine çıkamama, pratik çalışmada hata ve eksiklikler içine düşme, örgütlenme ve mücadele anlayışımızı yeterince kavrayamama geliştirememe ve bunları doğru yöntemlerle pratikte uygulayamamadır.

Mücadelemizin geleceğini tehdit eden bu olumsuz duruma son vermek, kadroları eğiterek dönemin gerektirdiği düzeye kavuşturmak, örgüt sorununu çözüme kavuşturmak ve mücadelemizin dış bağlantılarını kurmak amacıyla 1979'ların sonundan itibaren Hareketimiz geri çekilme taktiğine başvurarak adım adım kadrolarını yurt dışına çekmeye başlıyor ve 12 Eylül darbesi sonrası bu süreç hızlanıyordu. Yurt dışında yapılan çalışmalar sonucu Hareketimiz, Siverek'te ulaşamadığı amaçlarını gerçekleştiriyor, çok yönlü kadro eğitimini ve silahlı propaganda birliklerinin yaratılması görevini başarıyla yerine getirerek 1982'nin sonlarına doğru ülkeye yeniden dönüş adımını atıyordu. Böylelikle, ülke içinde çok daha gelişmiş bir pratik mücadele başlatma ve sağladığı gelişmeler ve hazırlıklarını ülke pratiğine aktarma düzeyine gelmiş bulunuyordu.

İçine girilen yeni mücadele dönemi; ülkemizin stratejik alanlarında ve halkımızın bağrında Parti örgutlerinin kurulup sağlamlaştırıldığı, bu örgütlerin halkımızın bulunduğu bütün alanlara yayıldığı, Partimizin önderliğinde tüm yurtsever halk kitlelerini bağrında birleştiren ulusal kurtuluş cephesinin kurulduğu, adım adım halk savaşına geçiş koşullarının yaratıldığı ve topyekün savaşan bir halk

Devamı 23. Sayfada

Impressum

V. i. S. d. P.:

İ. Demir

Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:

SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83

5000 Köln 1

Ödeme Adresi :
Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 [illegible] 8
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
Ingiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	35.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.